

fictionlog

给狐君大佬

幻家九少

递茶

พันธนาการรัก
คู่ชะตา
สามภพ

ฮ่วนเจียจิวเส้า เขียน
miz ภาพ

จื่อชิงเกอ ราชาแห่งโลกเซียนได้รับบาดเจ็บตกสู่
โลกมนุษย์

เขาพบกับ...หลิวเยี่ย ชายที่ถูกกล่าวขานว่าเป็นตัว
อัปมงคลในโลกข้างล่าง

ทั้งสองคนได้พบเจอ ได้พบรู้จัก จนกลายเป็นความ
รักในที่สุด

หลังจากผ่านทุกข์สุขมาด้วยกัน แต่เดิมคิดว่าจะได้
อยู่เคียงข้างไปจนแก่เฒ่า

คาดไม่ถึงว่าเรื่องราวจะไม่เป็นไปดังปรารถนา

หลิวเยี่ยสิ้นลมหายใจอ้อมกอดของเขา

เขาสอบานว่าต่อให้ต้องตกนรก ก็จะต้องตามหาตัว
อีกฝ่ายกลับมาให้ได้

แต่เหตุไฉนราชาผู้ที่มีพลังอภินิหารยิ่งใหญ่กลับหา
วิญญาณของคนรักไม่เจอ

หรือว่าไศกนาฏกรรมจะซ้ำรอยอีกครั้ง?

บทที่ 1 ได้รับบาดเจ็บตกสู่โลกมนุษย์

บนยอดเมฆา ร่างสูงโปร่งยืนอยู่บนเมฆสีม่วง เขาสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีม่วง ตรงช่วงเอวห้อยหยกประดับรูปงูสีเขียวกันที่โปร่งแสงราวกับผลึก สายลมแผ่วเบาพัดปอยผมไม่กี่เส้นตรงหน้าผากเขาลอยขึ้น ผมยาวสีม่วงเข้มลู่ลงมาราวกับน้ำตก นัยน์ตาคูสีม่วงซึ่งไร้คลื่นแห่งความหวาดกลัวมองพระอาทิตย์กำลังลอยขึ้นอยู่ไกลลิบ ใบหน้าสว่างามดุจเทพเขียนไว้ซึ่งอารมณ์ใด มีเพียงรอยยิ้มน้อยๆ บนริมฝีปากเท่านั้นที่เผยให้เห็นถึงอารมณ์ของผู้เป็นเจ้าของ

เมฆตรงขอบฟ้าค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนสี ม้วนตัวไล่มาเรื่อยๆ จนกลายเป็นทะเลเมฆสีเพลิง นกสุริยันสามขาตัวหนึ่งส่ง

เสียงร้องลากยาว กำลังบินขึ้นแหวกทะเลเมฆอย่างเชื่อง
ช้า

จากนั้นไม่นานเขาก็มึนคิ้วเล็กน้อย แวตานิ้งขริ้ม ต่อมา
น้ำเสียงทุ้มต่ำก็ออกมาจากริมฝีปากบาง “น่าเสียดาย
พระอาทิตย์กำลังจะขึ้นแท้ๆ พวกเจ้าต้องชดใช้ที่มา
ทำลายอารมณ์สุนทรีย์ของข้า” พูดจบ จี๋ชิงเกอก็หัน
กายเล็กน้อย ปราดตามองกลุ่มคนที่อยู่ทางด้านหลัง
การปราดตามองนี้ทำให้หลายๆ คนอกสั่นขวัญแขวน
กลัวจนตัวสั่น พวกเขาถอยหลังไปสองสามก้าวโดยไม่รู้
ตัว แต่ก็ยังมีบางคนที่ร้องเอะอะโดยไม่กลัวตาย

“จี๋ชิงเกอ เจ้านี่ช่างคุ้ยโวไ้อวดได้อย่างไร้ยางอายจริงๆ
ตอนนี้เจ้าเพียงตัวคนเดียวจะสู้กับพวกข้ามันบ่ร้อยได้

อย่างไร เจ้าสังหารราชาเผ่าหมาป่าของข้า แม้ราชาแห่ง
ปวงเทพจะไม่ทำอะไรเจ้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคน
ของเผ่าอื่นๆ จะให้อภัย วันนี้เจ้าจงมอบหัวเจ้ามาเสีย
เถอะ” ผู้อาวุโสชยงกลางหนึ่งในสี่ผู้อาวุโสแห่งเผ่าหมา
ป่าพูดอย่างเคียดแค้น คนผู้นี้สังหารพี่ชายที่เขารักมากที่สุด
เขาต้องล้างแค้นเอาเลือดคนผู้นี้มาเช่นไหว้วิญญาณ
พี่ชายให้จงได้

“พวกหัวมังกุท้ายมังกกรกลุ่มเดียวจะทำอะไรข้าได้หรือ”

ผู้อาวุโสเสยกลางแห่งเผ่าหมาป่าเปิดปากขึ้นว่า “เจ้าเด็ก
ปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม พูดจาสามหาว จะตายอยู่แล้วยัง
โอหังเช่นนี้อีก”

“อ้อ เช่นนั้นข้าก็อยากเห็นขึ้นมาแล้วสิ ว่าพวกเจ้ามี
ความสามารถเช่นไรบ้าง” จี๋ชิงเกอเอามือซ้ายไพล่หลัง
เหยียดมือขวาออกมาแล้วตั้งฝ่ามือขึ้น ใจกลางฝ่ามือก่อ
แสงสีม่วงที่แผ่ความงดงามอันแสนชั่วร้ายออกมา ทั้งยัง
มีความดึงดูดใจอย่างถึงที่สุด

“ทุกคนระวัง เขาจะลงมือแล้ว” แต่ละคนต่างก็ตื่นเครียด
ไม่กล้าผ่อนคลายแม้แต่นิด เพราะคนผู้นี้ไร้คู่ต่อกรบน
สรวงสวรรค์ แม้แต่ราชาเทพก็ไม่ใช่คู่ต่อสู้ด้วย แต่คนเช่น
นี้กลับไม่มีใจละโมภโลกมาก ฉะนั้นจึงเรียกได้ว่าคนไร้
ความผิด ผิดที่ถือครองหยก[1]สิ่งที่พวกเขาทำในครั้งนี
ได้รับการอนุญาตโดยนัยจากราชเทพแล้ว นั่นหมาย
ความว่าหลายปีมานี้ราชาเทพไม่ได้คลายความระแวง

ต่อคนผู้นี้เลย และแน่นอนว่าหากกำจัดเขาได้จะเป็น
การดีที่สุด

จื่อชิงเกอยิ้มอย่างเหยียดหยามแล้วโบกมือเบาๆ แสงสี
ม่วงนับไม่ถ้วนสาดไปทั่วทุกสารทิศ มันสาดเข้าไปในร่าง
กายของพวกเขา แทะบชั่วพริบตาเดียว แต่ละคนต่างก็ถูก
ตรึงไว้อยู่กับที่และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พวกเขาได้แต่มอง
หน้ากันไปมา นี่ก็คือพลังที่แท้จริงของคนผู้นี้ ไม่แปลกใจ
เลยที่ราชาเทพจะไม่กล้าลงมือกับเขาตามอำเภอใจ การ
กระตุกหนวดเสือทำให้พวกเขากลายเป็นทหารพลีชีพ
เสียแล้ว

“เกิดอะไรขึ้น วิชាตรึงร่างอย่างนั้นรี” ผู้อาวุโสเหยียหลา
งแห่งเผ่าหมาป่าพูดขึ้น

“ไม่น่าใช่ ลมปราณภายในตัวยังไหลเวียนได้อยู่” ผู้
อาวสุธานกลางแห่งเผ่าหมาป่าตอบ

“หึๆ” จี๋ชิงเกอหัวเราะออกมาเบาๆ “มันคือวิชาดับ
วิญญาณ” เพียงแค่ชื่อ แต่กลับทำให้ทุกคนเริ่มหวาด
ผวา ทันใดนั้นเสียงร้องขอความเมตตา ก็ดังขึ้นไม่หยุด
หย่อน เหตุที่เรียกว่าวิชาดับวิญญาณเพราะเป็นการ
ทำลายวิญญาณจากภายในจนกว่าจะสลายไป ไม่อาจ
เกิดใหม่ได้อีก อีกทั้งวิธีนี้จะทำให้เจ็บปวดทรมานกว่า
ปกติ เนื่องด้วยความโหดเหี้ยมของวิชานี้ จึงถูกจัดอันดับ
เป็นหนึ่งในสามวิชาต้องห้ามของเผ่าอสรพิษ

“ฝ่าบาท ท่านผู้ยิ่งใหญ่มีใจกว้างขวางปล่อยพวกเราไป

เถอะ ครั้งนี้เฝ้าหมาป่าปลุกปั่นพวกเรา ไม่เกี่ยวอะไรกับ
พวกเราเลย”

“ใช่ๆ ท่านปล่อยพวกเราไปเถอะ”

จื่อชิงเกอมองพวกเขาโดยที่ไม่พูดอะไร และคิดคำนวณ
เวลาอยู่สักพัก “ใกล้จะเริ่มแล้วสิ” เพิ่งจะกล่าวจบ เสียง
ร้องอันน่าเวทนาจึงดังขึ้นรอบด้านไม่หยุดหย่อน นั่นคือ
ความเจ็บปวดทรมานจากการที่วิญญาณถูกกลืนกินทั้ง
เป็น

“ฝ่าบาท ท่านทำให้พวกเราเจ็บพอแล้ว ทรมานเหลือ
เกิน”

“อ้าก ข้าทนไม่ไหวแล้ว เจ็บเหลือเกิน”

ในช่วงเวลานี้ เสียงร้องโหยหวนดังอย่างต่อเนื่องราวกับ
เพียงผ่านการสู้รบมา แต่ทว่าเป็นการสังหารสู้รบที่มองไม่
เห็น

“ในเมื่อเจ้าหาเรื่องข้า ก็ควรเตรียมพร้อมที่จะรับความ
โกรธของข้าให้ดี”

จื่อชิงเกอหันกายไปขึ้นชมตะวันตกที่โผล่ขึ้นมาตรงขอบฟ้า
“ช่างเป็นการชมพระอาทิตย์ขึ้นที่ทั้งเศร้าและงดงามที่สุด
ครั้งหนึ่งเลยทีเดียว ต้องขอบคุณพวกเจ้าสินะถึงจะถูก”

เมื่อเวลาผ่านไป เสียงร้องนำเวทนาข้างหูก็ค่อยๆ เงียบ
ลง จี๋ชิงเกอหันกลับมามอง ศพที่นอนอยู่บนพื้นไม้ไผ่
นักตายกันอย่างน่าสังเวช ตาเบิกกว้างราวกับประสบพบ
เจอสิ่งที่น่ากลัว กายถูกบิดกลายเป็นรูปร่างแปลก
ประหลาดจนมองไม่ออกว่าเคยเป็นร่างคนมาก่อน ปาก
ของทุกศพมีไอสีม่วงลอยออกมา มันค่อยๆ รวมตัวกันจน
กลายเป็นเมฆสีม่วงขนาดใหญ่ จากนั้นก็ลอยไปใกล้
เหนือศพ เพียงแค่มองด้วยตาเปล่าก็เห็นได้ว่าศพละลาย
หายไปอย่างรวดเร็ว สุดท้ายแม้แต่กระดูกก็ไม่เหลือ จี๋
ชิงเกอส่งเสียงขึ้นจุกเบาๆ มุมปากยกเป็นเส้นโค้ง เผย
ให้เห็นถึงความอารมณ์ดีของเขา เมื่อไม่มีคนรบกวนแล้ว
ก็ดูพระอาทิตย์ขึ้นต่อได้

ทันใดนั้น จี๋ชิงเกอเอียงศีรษะเล็กน้อย มีดเล่มเล็กลอย
ผ่านข้างหูไป ผมสีม่วงหย่อมหนึ่งร่วงลงสู่พื้น “รัชทายาท
เผ่าจิ้งจอก เจ้าเริ่มหัดเป็นคนถ่อยตั้งแต่เมื่อใดกัน”

“เทียบกับเจ้าแล้ว ตัวข้าดีกว่าเยอะนัก” ร่างมนุษย์ค่อยๆ
ปรากฏขึ้นในอากาศ เริ่มจากผมสีทองเจิดจ้า ตามมา
ด้วยดวงตาสีทอง บนหูข้างขวามีต่างหูรูปสุนัขจิ้งจอก
แสดงให้เห็นถึงความเป็นอิสระเสรีของผู้เป็นเจ้าของ ทั้ง
ร่างสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีดำดูไร้ความอ่อนนุ่ม ยิ่งเผย
ให้เห็นความสูงส่งอยู่เหนือผู้อื่น คนผู้นี้คือรัชทายาทของ
เผ่าจิ้งจอก...บุตรคนรองฮ่วนหลิวอิง

“เผ่าหมาป่าล้วนแต่อยู่ที่นี้หมด เจ้าทำถึงขนาดนี้อาจทำ
ให้พวกเขาสูญเสียเผ่าพันธุ์ได้เชียวนะ จ๊วๆ ช่างโหดเหี้ยม

เสียจริง” ปากของฮ่วนหลิวอิงแม้จะพูดเห็นอกเห็นใจ แต่
ดวงตากลับฉายประกายกระหายเลือด

“พวกเขาสูญเสียแพ่พันธุ์แล้วเกี่ยวอันใดกับข้า ไม่ใช่ว่า
แพ่หมาป่ายังมีนายท่านตัวน้อยอยู่อีกตัวหรือหรือ จะ
เรียกว่าสูญเสียแพ่พันธุ์ได้อย่างไร” จื่อชิงเกอหรีตา

“ปัดไ้ ช่างบังเอิญมากจริงๆ เมื่อไม่นานมานี้ข้าเพิ่งจะ
ล่าลูกจิ้งจอกน้อยถลกหนังให้พี่หญิงใหญ่ทำผ้าพันคอ
หนังจิ้งจอกไปตัวหนึ่ง น่าเสียดาย ครั้งนี้คงได้สูญเสียแพ่
พันธุ์แล้วจริงๆ ราชาแพ่หมาป่าผู้นำสงสาร แม้แต่ยาม
ตายก็ไม่รู้ว่าบุตรของเขาไปรอเขาอยู่ที่ยมโลกแล้ว คนหัว
หงอกส่งคนหัวดำจริงๆ อ่า ไม่สิ คนหัวหงอกก็ส่งคนผม
ดำไม่ได้นี่นะ น่าสังเวชจริงๆ” ฮ่วนหลิวอิงส่ายหน้า

“สุภาพบุรุษจอมปลอมที่วางมาดภูมิฐาน จึงจอกมาก
เล่ห์หน้าเนื่อใจเสือ กลับกลอกปลิ้นปล้อน เจ้านีช่างโหด
เหี้ยมจริงๆ ที่ลงมือกับเด็กคนหนึ่งได้ลงคอ” จื่อชิงเกอไม่
สนใจน้ำเสียงมีความสุขบนความทุกข์คนอื่นของฮ่วน
หลิวอิง

“เจ้าก็เหมือนกันนั่นแหละ จะว่าไปข้าก็ไม่ได้โหดเหี้ยม
เกินกว่าเจ้า และจะว่าไปข้าก็เป็นสหายเจ้าด้วย เจ้าพูด
กับสหายเช่นนี้ หากข้าช่วยเจ้าแก้ปัญหายุ่งยากเรื่อง
หนึ่ง เจ้าก็คงไม่เพียงแต่ไม่รู้ลึกซึ้งบ้าง ทั้งยังจะยกความ
ผิดของข้ามากล่าวเป็นข้อๆ อีกใช่หรือไม่ ช่างเห็นเจตนา
ดีเป็นเจตนาร้ายเสียจริง เจ้าคนไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ”
ฮ่วนหลิวอิงขยิบตาให้จื่อชิงเกอ

“สหายชั่วไม่นับว่าเป็นสหาย” จื่อชิงเกอเอ๋ยปากเบาๆ
“อีกอย่าง ตาของเจ้าก็ควรจะรักษาให้มันหายดีได้แล้ว”

“มีตาแต่ไร้แววจริงๆ ข้าทั้งหล่อเหลาทั้งสง่า รูปโฉมงดงาม ส่วนเจ้าก็เป็นแค่คนไร้ความรู้สึกที่ไร้ความสามารถ”
ฮ้วนหลิวอิงยักไหล่

จื่อชิงเกอมองเขาเจียบๆ อยู่แวบหนึ่ง พลังเม้มปากไม่
พูดอะไร

ในเวลาถัดมา จิ้งจอกตัวนี้ก็รู้สึกได้ถึงสายลมเย็นที่พัด
เข้ามาจากทางด้านหลัง ร่างของเขาโอนเอนไปมา จาก

นั่นก็ใช้สายตาแบบชำนิชำนาญแล้วมองจิ้งจอก

จิ้งจอกดึงสายตากลับคืนมาแล้วกระแอมไอ “ที่เจ้ามาครั้งนี้เพื่อเกลี้ยกล่อมให้เข้าไปโลกมนุษย์ใช่หรือไม่ ให้ไปเพื่ออะไรกันแน่ ข้าอยากรู้เหตุผล”

ส่วนหลิวอิงปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เก็บท่าทีเอื้อระเหย ลอยชายเอาไว้ “จิ้งจอก ข้าไม่อาจบอกเหตุผลกับเจ้าได้ บอกได้แค่ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สวรรค์ลิขิตเอาไว้แล้ว การไปโลกมนุษย์ครั้งนี้จะทำให้เจ้าได้พบกับคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตเจ้า นี่เป็นชะตาของพวกเขาเจ้า ข้าพูดมากไม่ได้ เดี่ยวเจ้าก็จะเข้าใจเอง”

จึงชิงเกอยืมเล็กน้อย “ถ้าข้าบอกว่าจะไม่ยอมล่ะ ชะตาของ
ข้าขึ้นอยู่กับข้า มิได้ขึ้นอยู่กับสวรรค์ และเจ้าก็ไม่ใช่คู่
ต่อสู้ของข้า”

ส่วนหลิวอิงอิงไปชั่วคราว ต่อไปควรทำอย่างไรดี ชิงเกอไม่
ยินยอม และตัวเขาก็ไม่อาจเปิดเผยความลับสวรรค์ได้
มากนัก สิ่งเหล่านี้คือสิ่งที่เสด็จพ่อใช้วิชาต้องห้ามถึงได้
ล่วงรู้ความลับแห่งสรวงสวรรค์มา ฉะนั้นต้องหาวิธีให้ชิง
เกอลงไปโลกมนุษย์ให้ได้

‘พริบ’ ส่วนหลิวอิงอิงทางพัดแล้วโบกเบาๆ “เอาเถอะ ตาม
ใจเจ้า ข้าไม่พูดแล้ว ตอนนี้ก็ไม่มีเผ่าหมาป่าแล้ว เจ้าจะ
อธิบายกับราชาเทพว่าอย่างไร เจ้านี้ละ ไม่รู้จักบันยะ
บันยังสักนิด ขนาดคนผู้นั้นเป็นราชาเทพ เจ้าก็ไม่ยอม

คล้อยตามเขาสักนิด ไม่สิ ผู้เฒ่าบ้านข้าออกคำสั่งมา
แล้วว่าหากข้าเจอเจ้าก็ต้องทำให้เจ้าได้เห็นเลือดเสีย
หน่อย” ส่วนหลิวอิงพุด แสดงท่าทางไม่ได้ตั้งใจพร้อมกับ
ส่ายหน้า

สหายที่แสนดีของเราผู้นี้ล่ะก็ อะไรๆ ก็ดีไปเสีย
ทุกอย่าง เว้นแต่เยื่อหยิ่งจนเกินไปจนไม่เห็นอะไรอยู่ใน
สายตา รู้จักเป็นเด็กเคารพผู้ใหญ่หน่อยได้หรือไม่ เหล่าผู้
เฒ่าทั้งหลายเอ๋ย แค้ใช้คำพูดหลอกล่อก็ได้แล้วไม่ใช่
หรือ เอ้อ สิ่งที่จะทำต่อจากนี้ก็ช่วยไม่ได้แล้ว โชคดีที่มี
คนผู้นั้นอยู่และมันก็ไม่ได้ทำให้ถึงกับตาย หลังจากที่ได้คิด
อะไรในใจแล้ว ส่วนหลิวอิงก็หุบพัดลงแล้วขยับเข้าไป
ใกล้จื่อชิงเกอ จากนั้นใช้พัดเคาะตรงอกเขาเบาๆ

จื่อซิงเกอขมวดคิ้ว “เจ้าจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ คิดจะเล่นลูกไม้
อะไรอีก”

ฮ่วนหลิวอิงเงยหน้าขึ้น กะพริบตาปริบๆ “ซิงเกอ เราเป็น
สหายกันนะ เชื้อข้าสักครั้งเถอะ เจ้าลงไปครั้งนี้ก็พาเขา
กลับมาด้วยแล้วกัน” พุดจบฮ่วนหลิวอิงก็ใช้พัดกรีดตรง
อกของจื่อซิงเกออย่างว่องไว เลือดเริ่มไหลนองออกมา
ในทันใด ต่อมาก็ใช้ฝ่ามือขัดจื่อซิงเกอร่วงหล่นจากยอด
เมฆ

พลังฟื้นฟูของจื่อซิงเกอไม่สามารถฟื้นฟูบาดแผลได้
เพราะมีดตัดวิญญาณ พัดของฮ่วนหลิวอิงซ่อนมีดตัด
วิญญาณเอาไว้ เหตุที่เรียกว่ามีดตัดวิญญาณเพราะ
สามารถตัดวิญญาณได้ทุกภพ ในช่วงกาลก่อนมันถูกใช้

สังหารเทพ และถูกจัดเป็นหนึ่งในสามอาวุธเทพชั้นยอด
ขณะเลือดไหลไปเรื่อยๆ จี๋ชิงเกอปล่อยให้ร่างตกลงไป
ทว่าใจกลับเต้นโครมครามอย่างบอกไม่ถูก เหมือนกับว่า
กำลังรอคอยการหวนกลับมาพบกันอีกครั้ง เขาเอามือ
วางตรงอกข้างซ้าย นัยน์ตาสีม่วงเผยความฉงนงงวย
ข้างเถิด ก็หวังว่าครั้งนี้จะสามารถไขปริศนาที่จิ้งจอกเจ้า
เล่ห์ตัวนั้นพูดได้

ส่วนหลิวอิงยิ่นพึมพำกับตัวเองอยู่บนก้อนเมฆ “ชิงเก
อ มีเพียงวิธีนี้เท่านั้นที่ทำให้เจ้าลงไปโลกมนุษย์เอาตัว
เขากลับมาได้ ขอแค่พวกเจ้ากลับมาด้วยกัน ตาเม๋มานั้น
ก็พูดอะไรไม่ได้แล้ว ถึงอย่างไรบุพเพสันนิวาสที่สลักอยู่
บนหินสามภพ แม้แต่ราชาเทพก็ไม่อาจตัดมันออกได้
สุดท้ายแล้วเจ้าก็ได้ตอบกลับได้อยู่ดี แต่ที่เจ้าไม่ทำเป็น

เพราะเขาผู้นั้นที่ข้าเอ่ยถึงดึงดูดความสนใจเจ้าข้าแล้ว
ละสิ”

ส่วนหลิวอิงมองไปยังที่แสงไกลพลางถอนใจยาว จาก
นั้นค่อยๆ หายไปในอากาศ

.....

[1] คนไร้ความผิด ผิดที่ถือครองหยก หมายถึง ผู้มีความ
สามารถถูกอิจฉาหรือปองร้ายโดยที่ไม่ได้ทำผิดอะไร

บทที่ 2 การพบเจอคือโชคชะตา

เมืองขนาดเล็กบริเวณเชิงเขาเจริญรุ่งเรืองอย่างยิ่ง
คึกคักกว่าปกติ แต่ในทางตรงกันข้าม บนยอดเขากลับมี
เพียงกระท่อมเล็กเพียงหนึ่งหลัง เงียบสงัดและเดี่ยวดาย
เป็นพิเศษ

บริเวณประตูกระท่อมปลูกผักไว้หลายแปลง ชายหนุ่ม
สวมเสื้อตัวสั้นสีขาวคนหนึ่งกำลังรดน้ำผัก ที่น่าแปลกก็
คือคนผู้นี้มีผมสีเงินยาวจนถึงช่วงเอว ยามที่เขาเงยหน้า
ขึ้นจะเห็นดวงตาสีเงินคู่หนึ่ง ในโลกมนุษย์นี้ถือว่าไม่เป็น
มงคล มองว่าเป็นเสนียดจัญไร

ขณะที่ชายหนุ่มเก็บของเรียบร้อยเตรียมเข้าไปใน
กระท่อม ก็ได้ยินเสียง ‘ตุ๊บ’ ดังขึ้น เขาหันไปมองยังที่ไม่
ไกลนัก ดวงตาสีเงินฉายแววสงสัย นกในป่าได้ยินเสียง
ดังลั่นนี้ต่างก็บินกระจัดกระจายกันไปทั่ว หลัง
จากล้งเลอยู่คู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็ตัดสินใจเดินไปดู

ชายหนุ่มเข้าไปบนทางเดินสายเล็กที่ใช้เป็นประจำ เดิน

เข้าไปในป่าทึบ เขามุ่งเดินตรงไปจนเกือบถึงลำธารสาย
เล็กที่อยู่ไม่ไกล ชายหนุ่มมองน้ำในลำธารที่เปลี่ยนเป็นสี
แดงด้วยความตื่นตกใจ เลือดหรือ เขาวิ่งไปอย่างรวดเร็ว
ก็พบว่าเป็นงูยักษ์ตัวหนึ่ง ไม่ผิด งูยักษ์สีม่วงตัวนี้....คือ
ราชาผลึกม่วง ทั้งยังเป็นราชาของเหล่างู

เนื่องด้วยเสียเลือดไปจำนวนมาก งูยักษ์จึงนอนนิ่งไม่
ไหวติง

เมื่อได้ยินเสียง หัวงูชูขึ้นเล็กน้อย ที่แท้ก็มีมนุษย์คนหนึ่ง

ขณะที่ชายหนุ่มสงสัยตกใจ งูยักษ์ก็กำลังพิจารณาพิเคราะห์
มนุษย์ใจกล้าเทียมฟ้าผู้นี้ ผมยาวสีเงินสยายลงมา ปอย

ผมบางส่วนพาดอยู่บนหน้าอก บนศีรษะมีปิ่นหยกขาว
หนึ่งอัน ในดวงตาสีเงินคู่ นั้นเผยความประหลาดใจและ
เหลือเชื่อ อาจเพราะเป็นครั้งแรกที่ได้เห็นสัญลักษณ์แบบ
นี้ ใบหน้าขึ้นสีแดงด้วยเพียงผ่านการวิ่งมาอย่างหนัก
หนาว หน้าอกกระเพื่อมขึ้นลงรุนแรง

งูยักษ์สะบัดหางไปมา มนุษย์สมควรตาย ไม่นึกเลยว่า
จะมองมันจนเคลิบเคลิ้ม ช่างโง่เง่าเสียจริง แต่ทำไมมัน
ถึงรู้สึกว่ายายหนุ่มลักษณะเช่นนี้มีเสน่ห์อย่างคาดไม่ถึง
ครั้นมองหน้าอกของเขาที่กระเพื่อมขึ้นลง งูยักษ์รีบดึง
สายตากลับมา เพราะมันรู้สึกได้ถึงความผิดปกติของร่าง
กายตนเอง

ครั้นชายหนุ่มตั้งสติกลับมา ก็อดถอนหายใจไม่ได้ “งาม

จริง” ถ้าชายหนุ่มพบว่างูยักษ์ตัวนี้ปรารถนาในตัวเขาละ
ก็ ‘ไม่ว่าเขาจะคิดเช่นไร

ได้ยินคำพูดของอีกฝ่าย งูยักษ์ก็หัวงูขึ้น แลปลิ้นปลาง
ส่งเสียงขู่เตือนชายหนุ่มมเงิน ทางที่ดีรีบถอยห่างออก
ไปหน่อยจะดีกว่า ไม่เช่นนั้นมันไม่ถือสาที่จะลดเกียรติ
มากินมนุษย์สักคน

ชายหนุ่มตั้งสายตานิพนธ์พิเคราะห์กลับมา อยู่ๆ ก็ถูกหัวงู
ตึ้งตูดในระยะเจ็ดซุน[1] ‘ไม่ว่าเลือดตรงส่วนไหนกำลัง
ไหลไม่หยุด จนย้อมร่างงูสีม่วงที่เต็มไปด้วยบาดแผลเป็น
สีเลือด

“เจ้าบาดเจ็บรึ?” ชายหนุ่มคิดจะขยับเข้าใกล้ แต่ก็จน
ปัญญาเพราะงูยักษ์เอาแต่ส่งเสียงขู่ เขาหยุดอยู่ห่างจาก
งูยักษ์เจ็ดก้าว เอ่ยอย่างค่อนข้างร้อนใจ “ข้าไม่ได้มี
เจตนาร้าย ข้าแค่อยากช่วยดูบาดแผลเจ้านั่น เจ้า
เชื่อใจข้าไหม?” ความตื่นเต้นในดวงตาสีเงินของชาย
หนุ่มไม่เหมือนการเสแสร้ง บางทีคนผู้นี้อาจคุ้มค่าแก่
การเชื่อใจก็เป็นได้ ความคิดที่อยู่ๆ ก็ผุดขึ้นมาทำให้
ยักษ์ตกใจ คนผู้นี้เป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง ไม่เคยพบกัน
มาก่อน แต่ทำไมใจของมันถึงได้ยอมเชื่อเชากัน

งูยักษ์เอาหัวชนลงกับพื้น ชายหนุ่มเห็นดังนั้นจึงเผยรอย
ยิ้ม “แบบนี้แหละถูกต้อง ป่วยก็ควรจะนอนดีๆ” พุดจบ ก็
เดินเข้าไปแล้วย่อกายนั่งลง มือขวาจับตรงบาดแผลพ
ลังพุดกับตัวเอง “ประหลาดจริง บาดแผลก็ไม่ได้ลึก

อะไร แต่ทำไมเลือดถึงไหลไม่หยุด?” ชายหนุ่มมุ่นคิ้ว
แสดงท่าทีสงสัย ขณะเดียวกันนิ้วเรียวยาวเกลี้ยงเกลา
ลูบบาดแผลเล็กๆ นั้นไปมาโดยไม่ได้ตั้งใจ

งูยักษ์มองชายหนุ่ม ภายในหัวเต็มไปด้วยความรู้สึก
ประหลาดยามที่อีกฝ่ายลูบไล้ร่างกายตนเอง ในดวงตาสี
ม่วงมีความอ่อนโยนที่แม้แต่ตนก็ยังไม่เคยเห็นเอ่อล้นขึ้น
มา

“เลือดหยุดไหลแล้ว” ชายหนุ่มเปล่งเสียงด้วยความ
ประหลาดใจ “เจ้าห้ามเลือดเองหรือ?” นัยน์ตาสีเงินมอง
หัวงูยักษ์อย่างไม่เข้าใจ

งูยักษ์มองเขาเช่นเดียวกัน และแอบตอบอยู่ในใจ นาย
ท่านนั้นหรือ ทำไมกัน? ลงมาโลกมนุษย์ครั้งนี้เริ่มมีอะไร
น่าสนใจขึ้นมาแล้วสิ

ชายหนุ่มฉีกเสื้อของตนออกมาหนึ่งแถบ หลังจากทำให้
เปียกชุ่มแล้วก็เช็ดรอยเลือดใกล้ๆ ปากแผลบนร่างงูด้วย
ความระมัดระวัง รวากับกลัวว่าจะทำมันเจ็บ ท่าทาง
ระมัดระวังนั้นทำให้งูยักษ์อารมณ์ดีมาก นี่นับว่าเป็นการ
ใส่ใจมันใช่ไหม รสชาติของการมีคนเป็นห่วงเป็นใยดูจะ
ไม่เลวเลยทีเดียว

ต่อมา ชายหนุ่มฉีกผ้าจากเสื้อที่สวมใส่อยู่มาอีกหนึ่ง
แถบ แล้วพันบริเวณแผลด้วยความใส่ใจ จากนั้นจึงผูก
ปมผีเสื้อ เมื่องูยักษ์เห็นก็โยกไหวร่างหันเข้าหาชายหนุ่ม

บ่งบอกถึงความไม่พอใจ มันเป็นราชา จะมาผูกปม
ผีเสื้อบนตัวได้อย่างไร หากคนรู้จักเห็นเข้าจะไม่ขายหน้า
เอาหรือหรือ

ชายหนุ่มรีบโอบร่างงูที่ส่ายไปมา “อย่าขยับสิ ถ้าแผลปริ
อีกไม่ดีแน่” ได้ยินดังนี้ งูยักษ์จึงค่อยๆ สงบลง มันสัมผัส
ได้ถึงความอบอุ่นจากตัวอีกฝ่าย คล้ายกับว่าเคยรู้จักกัน
แต่กลับนึกไม่ออก งูยักษ์ค่อยๆ ตกเข้าสู่ภวังค์

ชายหนุ่มยืนขึ้นมองสี่ท้องฟ้า เ็นขนาดนี้แล้วหรือ เขาก็
ไม่รู้ว่าบ้านของมันอยู่ที่ใด ไม่อย่างนั้นคงส่งมันกลับไป
ก่อนได้ ชายหนุ่มมองงูยักษ์ด้วยความลำบากใจ “ตอนนี้
เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง เลือยได้ไหม”

งูยักษ์ยกหัวขึ้น พยายามบิดร่าง แต่เลื้อยไปแม้แต่ครึ่งกึ่ง
จือ (เมตร) ก็ยังไม่ถึงเลยด้วยซ้ำ หลังดินรนอยู่ครู่หนึ่ง
หัวงูก็ฟุบลงไปบนพื้นอีกครั้ง ดวงตาสีม่วงมองชายหนุ่ม
ตาปริบๆ อย่างน่าสงสาร สื่อว่าตอนนี้มันเลื้อยไปไหนไม่
ได้

ชายหนุ่มเห็นเช่นนั้นก็ขบคิดครู่หนึ่ง ไม่ทันได้สนใจแว
เจ้าเล่ห์ที่ฉายแวบผ่านดวงตาสีม่วง จากนั้นพูดขึ้นว่า
“เช่นนั้นเจ้าก็พันตัวข้าเอาไว้ ข้าจะพาเจ้าไปบ้านข้า รอ
จนเจ้าหายดีแล้วค่อยว่ากันอีกที”

เมื่องูยักษ์ได้ยินก็รีบพันร่างกับชายหนุ่มทันที หากเขา
เปลี่ยนใจภายหลังคงไม่ดีแน่ แต่เจ้ามนุษย์คนนี้ก็ช่าง

หลอกง่ายเสียจริง เลือดหยุดไหลแล้ว อีกทั้งร่างของมันก็
แข็งแรงดีมาก จะเป็นอะไรไปได้เล่า โชคดีที่มาเจอมัน
หากเป็นคนชั่วจะทำอย่างไร พอนึกได้เช่นนี้ ความหวาด
กลัวก็หลั่งไหลเข้ามาในใจยุกซ์ ร่างของยุกซ์พันเกี่ยว
ช่วงอกของชายหนุ่มไปจนถึงคอ ทว่าหัวกลับชูสูง มัน
แอบใช้แรงแบ่งเบาภาระชายหนุ่มเล็กน้อย

ชายหนุ่มลืงเลลึกพัก ยุกซ์ที่อยู่บนร่างไม่ทำให้เปลือง
แรงสักเท่าไร หรือจะบอกว่ายุกซ์ตัวนี้มีเพียงโครงร่างที่
ว่างเปล่า? หรือว่าเป็นเพราะต้องว่างมานาน? ทว่าเขาก็
ไม่ได้คิดอะไรมาก เริ่มย่างเท้าเดินกลับทันที

ยุกซ์ได้กลิ่นไอบางเบาจากตัวชายหนุ่ม ภายในหัวมี
ภาพบางอย่างฉายแวบขึ้นมารางๆ แต่ก็คิดว่าเอาไว้มัน

คนผู้นี้เป็นใครกันแน่ ทำไมบนตัวถึงมีกลิ่นที่คุ้นเคย ไม่เหมือนสหายที่คบกันหลายปี แต่เหมือน...คนรักที่ไม่ได้พบเจอกันนานแล้ว ญักษ์ตกใจกับความคิดภายในหัว มันมองชายหนุ่มด้วยอารมณ์ที่คลุมเครือ ดวงตาสีม่วงค่อยๆ สงบลง ภายในดวงตามีความอ่อนโยนวาบผ่าน ไม่ต้องรีบร้อน เรายังต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน ต้องมีสักวันที่ข้าจะรู้ว่าเพราะอะไร

บางทีชีวิตหลังจากนี้อาจน่าสนใจมากก็เป็นได้ ช่างน่าตั้งตาคอยเสียจริงเชียว

ชายหนุ่มกลับไม่รู้สึกละเลยสักนิดว่าตนเองตกอยู่ในเงื้อมมือของแล้ว กลับกันเขาเอาแต่คิดว่าจะบำรุงร่างกายของงูตัวนี้ให้ดีๆ ทำไมถึงได้ตัวเบาขนาดนี้ ยังหนักสู้เขาไม่ได้

เลย

หนึ่งคนหนึ่งงูต่างก็ขบคิดเรื่องราวในใจโดยไม่มีใครส่ง
เสียง เพราะความสงบอันงดงามในช่วงเวลานี้ ทำให้ใคร
ต่างก็ไม่กล้าทำลายมัน

.....

[1] ชุ่น คือหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบกับเมตรวัด
ปัจจุบันคือ 1 ชุ่น เท่ากับ 1 นิ้ว

บทที่ 3 ต่อจากนี้ไปจะมีซ้ำ

ประมาณหนึ่งก้านธูป (ราว 15 นาที) หลังจากนั้น ชาย
หนุ่มพวงยูักษ์กลับมายังกระท่อมหลังเล็กของตน

“ถึงแล้ว นี่เป็นที่ที่ข้าอยู่” ชายหนุ่มพูดพลางเดินเข้าไป
ข้างใน เนื่องด้วยยูักษ์มีขนาดใหญ่เกินไป หนึ่งคนหนึ่งงู
จึงไม่อาจนอนด้วยกันได้ “ข้ามีเตียงเพียงหลังเดียว คือนี่

เจ้านอนบนเตียงข้าก็แล้วกัน เดี่ยวข้าจะปูนอนที่พื้นเอง”
งูยักษ์ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ มันค่อยๆ เลื้อยลงจากตัว
ชายหนุ่มไปยังเตียงสะอาดเรียบร้อยที่มีเพียงหลังเดียว
นั่น ด้วยความที่เตียงค่อนข้างเล็ก มันจึงได้แต่ขดร่าง
กายเป็นวงเท่านั้น

หลังจากจัดการงูยักษ์เรียบร้อยชายหนุ่มก็เดินออกไป
เพียงครู่เดียวก็ได้ยินเสียงข้าวของเครื่องใช้กระทบกันดัง
มาจากอีกฟากฝั่งของกำแพง ไม่นานนักค่อยมีกลิ่นหอม
ลอยโชยมา

เขาลงครัวเพื่อข้าหรือ? ภายในหัวงูยักษ์พลันมีคำคำหนึ่ง
ผุดขึ้นมา...ศรีภรรยา พอนึกเช่นนั้นร้อยยี่มก็ฉายวับผ่าน
ดวงตางูยักษ์

ชายหนุ่มยกอาหารเข้ามา เป็นอาหารสามอย่างและน้ำ
แกงหนึ่งอย่างที่เรียบง่ายมาก แต่กลับเต็มไปด้วยรสชาติ
ของครอบครัว แต่ละคนต่างก็เป็นครอบครัวเล็กๆ ของ
พวกเขาทั้งสอง แต่ทำไมถึงมีสามข้าวสามเดียวและ
ตะเกียบคู่เดียวเล่า?

ครั้นมองงูยักษ์ที่ขดอยู่บนเก้าอี้ ชายหนุ่มยิ้มขึ้นมา “อา
จื่อ เจ้าน่าจะไม่ชินกับการกินอาหารปรุงสุก อีกเดี๋ยวข้า
จะพาเจ้าไปกินอาหารสดเอง เชื่อเถอะว่าเจ้าจะชอบมัน”
เรียกมันว่าอาจื่อน่าจะไม่มีปัญหา ดูเหมือนว่ามันจะไม่
รังเกียจชื่อนี้

มีอะไรให้แปลกใจอีก? งูยักษ์ดีใจขึ้นมาทันที มันเริ่ม

จินตนาการแล้วว่าอีกฝ่ายเตรียมอะไรไว้ให้

เมื่อมันเห็นไก่ตัวเป็นๆ ถูกผูกขาวางอยู่ตรงหน้า นัยน์ตา
สีม่วงก็ฉายแววตกใจระคนงุนงง เพียงครู่เดียวก็กลับมา
นิ่งสงบอีกครั้ง ต่อมาก็เงยขึ้นมองชายหนุ่ม นัยน์ตาสี
ม่วงนิ่งสงบไว้ซึ่งคลื่นอารมณ์ใดๆ อีกฝ่ายอยากให้เขากิน
ไก่ตัวนี้ทั้งเป็น ทำเอาเขาอยากจะอบรมสั่งสอนสักครา
ใครเป็นคนกำหนดกันว่ากินข้าวสวยไม่ได้ เดิมทีก็คิดว่า
จะได้แปลกใจ แต่ตอนนี้ตกใจเสียมากกว่า ให้เขาที่เป็น
ราชากินเหมือนงูทั่วไปแบบนี้ เห็นว่าเขาเป็นสัตว์
เดรัจฉานอย่างนั้นหรือ เห็นได้ชัดอย่างยิ่งเลยว่าตัวนี้ลิ้ม
ไปจนสิ้นแล้วว่ารูปลักษณะของตนในเวลานี้คือสัตว์
เดรัจฉาน

“กินสิ ไม่ใช่ว่าหิวหรือ” ชายหนุ่มดันไ้ไปตรงหน้า
ยักษ์ ดวงตาสีเงินทั้งสองมองมันอย่างตั้งตาคอย

งูยักษ์หรีดพลาจใช้หางมัดไ้กระเด็นออกไปนอกประตู
จากนั้นเลื้อยขึ้นไปขีดตัวอยู่บนเตียงแล้วหลับตาลง ถ้า
ไม่เห็นก็ไม่ได้คิดถึง

นี่เขาโมโหจนอยากฆ่าหรือไร

ชายหนุ่มเห็นท่าทางนี้แล้วก็สงสัยเล็กน้อย แต่ไม่ได้พูด
อะไร งูประหลาดอาจมีอารมณ์โกรธของตัวเองกระมัง
เย่หยิ่งเสียจริงๆ แต่ก็น่ารักยิ่ง ภาพลักษณ์ของงูตัวนี้ใน
ใจของชายหนุ่มถูกทำลายไปโดยสิ้นเชิง งูยักษ์ที่กำลัง

โกธรไม่เห็นดวงตาอีกฝ่ายที่เต็มไปด้วยความเอ็นดู เขา
แย้มยิ้ม ดวงตาโค้งจนเป็นพระจันทร์เสี้ยว มุมปากยกขึ้น
แก้มทั้งสองมีลักยิ้มเล็กๆ อยู่ข้างละอัน ท่าทางเช่นนี้ทำ
ให้ใครๆ ที่เห็นต่างก็ใจเต้น แต่น่าเสียดายที่งูตัวนี้พลาด
มันไป ชายหนุ่มหยิบผ่านวณหนึ่งออกมาจากจากตู้
ก้มตัวปูที่นอนใต้เตียง พอจัดให้เข้าที่เข้าทางอีกเล็กน้อย
ก็ลุกขึ้นไปดับไฟ จากนั้นค่อยล้มตัวลงนอนโดยไม่ถอด
เสื้อคลุมออก

ยามนี้ เสียงลมหายใจสม่ำเสมอของชายหนุ่มดังขึ้นข้าง
หู ญักษ์ลึ้มตาขึ้น ดวงตาสีม่วงทั้งสองทอดประกายสีม่วง
ริบหรี่ท่ามกลางความมืด รอบตัวเริ่มมีกลุ่มม่านหมอกสี
ม่วงหมุนวนและค่อยๆ เพิ่มขึ้น จนหมอกสีม่วงโอบล้อม
รอบญักษ์จนมิด ทันใดนั้นม่านหมอกก็สลายตัวไป

เหลือเพียงชายหนุ่มร่างโปร่งนั่งไขว่ห้างอยู่บนเตียงเท่า
นั้น

จื่อชิงเกอลงจากเตียง มองไปหน้าตรงหน้าที่กำลังหลับ
อย่างสงบ นัยน์ตาสีม่วงที่ปกติเฉียบคมเปลี่ยนเป็นสาย
น้ำฤดูใบไม้ผลิที่อ่อนโยน เขาก็มองอุ้มชายหนุ่มขึ้นแล้ว
วางลงบนเตียงเบาๆ จากนั้นดึงผ้าห่มคลุมให้จนถึงช่วง
อก มือที่เห็นข้อต่อเด่นชัดลูบไล้ใบหน้าดุจดั่งหยกของอีก
ฝ่าย เมื่อจุมพิตลงบนหน้าผากที่หนึ่งแล้วจึงค่อยล้มตัว
นอนลงข้างๆ สิ่งนี้นับว่าร่วมเรียงเคียงหมอนหรือไม่ ที่แท้
ความสุขก็ง่ายดายเช่นนี้เอง

ผ่านไปไม่นาน จื่อชิงเกอนอนตะแคงมองคนข้างๆ ครุ่น
คิดอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ามือใหญ่ก็ยื่นไปดึงอีกฝ่ายเข้าสู่อ้อม

แขน แบบนี้ถึงจะนอนหลับได้อย่างสบายใจ

“อย่า อย่าทิ้งข้า ข้าจะเชื่อฟัง...” จี๋ชิงเกอที่หูไวไต้ยินเสียงก็ตื่นทันที เห็นคนในอ้อมแขนมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดออกมา ผันร้ายหรือ...จี๋ชิงเกอกอดชายหนุ่มไว้นั่น ใช้แขนเสื้อเช็ดเหงื่อบนหน้าผากให้เบาๆ “ไม่เป็นไรแล้ว เจ้ายังมีข้า ข้าจะอยู่กับเจ้าเสมอ ดีก็ดี เจ้าไม่ต้องกลัว” ราวกับว่าชายหนุ่มได้ยิน จึงเริ่มค่อยๆ สงบลง

‘เมื่อก่อนนี้เจ้าพบเจออะไรมากันแน่ คงไม่ใช่ว่าผันร้ายทุกคืนเพราะนึกถึงเรื่องที่ติดอยู่ในใจนี้ใช่หรือไม่’ แววดตาของจี๋ชิงเกอดิ่งวูบไปชั่วขณะ ‘อดีตของเจ้าข้าไม่เคยได้อยู่ด้วย แต่อนาคตของเจ้าจะมีข้าอยู่ด้วยตลอดไป ไม่ว่าใครก็ทำร้ายเจ้าไม่ได้อีก’

วันถัดมา

ยามชายหนุ่มตื่นขึ้นก็พบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียง ส่วน
งูยักษ์หายไปแล้ว เขารีบลงจากเตียง วิ่งออกไปข้าง
นอกอย่างเร่งรีบ จากนั้นก็เห็นภาพที่น่าอัศจรรย์ใจ ชาย
หนุ่มคนหนึ่งสวมอาภรณ์สีม่วงหรรษา ผมยาวสีม่วงเข้ม
สยายลงมา บนศีรษะปักปิ่นหยกสีม่วงอันหนึ่ง ค่อนข้าง
ให้ความรู้สึกว่าเป็นบุตรตระกูลสูงศักดิ์ แค่นั้นหลังเดียว
ก็เพียงพอจะทำให้คนหลงใหลแล้ว เขนเสื้อทั้งสองของ
คนผู้นั้นถูกพับขึ้น เขานั่งยองๆ ดึงผ้าที่อยู่ใต้ออก
มา ขนาดดินโคลนเลอะเสื้อก็ยังไม่รู้ตัว

เมื่อได้ยินเสียงจากข้างหลัง จี๋ชิงเกอหันกลับไปมอง

“เจ้าตื่นแล้วหรือ? ยังเข้าอยู่เลย นอนต่ออีกหน่อยก็ได้”

ชายหนุ่มค่อนข้างทำตัวไม่ถูก “ขอถามหน่อย ท่านคือ?”

ริมฝีปากของจื่อชิงเกอยกยิ้ม “ผู้น้อยแซ่จื่อ ชื่อชิงเก

อ คุณชายก็ยังไม่ได้นำตัวเลยนี่”

ชายหนุ่มง่วงงอยู่ครู่หนึ่ง ต่อมาก็ก้มหน้าเอ่ย “ข้าหลิว
เยี่ย ไม่มีแซ่หรือก ท่านปู่เลี้ยงข้ามาจนโต บอกว่าคืนที่
เจอข้ามีดาวตก ก็เลยตั้งชื่อข้าว่าหลิวเยี่ย (คืนดาวตก)”

“แล้วท่านปู่ล่ะ?”

ท่าทีของหลิวเยี่ยพลันเปลี่ยนเป็นเสียใจทันที ดวงตาราว
กับมีม่านหมอกเกาะกลุ่ม เขาชะงักไปครู่หนึ่ง “ท่านปู่ไม่
อยู่บนโลกใบนี้แล้ว ก็เลยเหลือแค่ข้าเพียงคนเดียว”

เมื่อได้ยินความเศร้าโศกในคำพูดของหลิวเยี่ย คิ้วทั้งสอง
ก็ขมวดเล็กน้อย ใจของจื่อชิงเกออดเจ็บปวดไม่ได้
เพราะรักและเอ็นดูชายหนุ่มผู้ราวกับเทพที่ถูกลงโทษให้
ลงมายังโลกมนุษย์ผู้นี้สุดหัวใจ และเสียใจที่ตนเองไม่ได้
ลงมาให้เร็วกว่านี้ ในเวลานี้ จื่อชิงเกอลืมจุดประสงค์ใน
การลงมาเยือนโลกมนุษย์ครั้งนี้ไปจนสิ้น คิดเพียงว่าจะ
ทำดีต่อชายหนุ่ม เอ็นดูเขา เอาใจเขา รวมไปจนถึงรักเขา
ขอแค่ชายหนุ่มยินยอม เขาก็จะมอบมันให้

จื่อชิงเกอยืนขึ้น ใช้ผ้าเช็ดหน้าเช็ดดินโคลนในมือพลา

เดินไปหาหลิวยี่เย “ใช้แซ่ตามข้า เจ้าตกลงไหม?”

เบ้าตาของหลิวยี่เยแดงเรื่อขึ้นมาทันที หลายปีมาแล้ว
นับตั้งแต่ท่านปู่จากไป ก็ไม่มีใครเป็นห่วงเป็นใยตัวเขา
อีก แต่ตอนนี้คนแปลกหน้าผู้หนึ่งกลับยินดีทำให้...กลืน
อายบนตัวอีกฝ่ายช่างคุ้นยิ่งนัก เหมือนกับเคยได้กลิ่นที่
ไหน พอนึกขึ้นได้ หลิวยี่เยก็เปิดปากด้วยความลังเล
“เจ้าคือ...อาจื่อ?”

จื่อชิงเกอยิ้มเล็กน้อย ดึงหลิวยี่เยเข้าสู่อ้อมแขน กด
ศีรษะเขาลงกับอกตนเอง จากนั้นก็เกยคางบนหน้าผาก
หลิวยี่เย เปล่งเสียงขึ้นจุมพวยางค์เดียวเบาๆ “อืม”

ร่างของหลิวเยี่ยสั่นเล็กน้อย ต่อมาสองมือก็ค่อยๆ โอบ
เอวของจื่อชิงเกอไว้ “ขอบคุณ”

จื่อชิงเกอดมกลืนไม่จางๆ จากตัวคนในอ้อมแขน เสี่ยง
หุ้มต่ำและเต็มไปด้วยความน่าดึงดูดตั้งขึ้น “ต่อจากนี้ไป
จะมีข้า เจ้าจะได้ไม่ต้องเหงาอีกต่อไป”

จื่อชิงเกอไม่สนใจอาการสั่นของคนในอ้อมแขน กอด
แน่นขึ้นกว่าเดิม

อาเยี่ย...ต่อไปนี่เจ้าคือทุกอย่างของข้า

.....

บทที่ 4 ลงภูเขาไปกับเขา

ภายในห้อง หลิวเยี่ยกำลังรื้อตู้หาอะไรบางอย่าง ส่วนจื่อ
ชิงเกอยืนกอดดอกฟิงประตู ผมยาวสีม่วงปอยหนึ่ง
กระจายอยู่ด้านหน้า ริมฝีปากเม้มเล็กน้อย นัยน์ตาสี

ม่วงเพ่งร่างสวมชุดขาวที่อยู่ไม่ไกล “อาเยี่ย เจ้าเอาแต่ยุ่ง
ตั้งแต่เมื่อครูนี้อี๋ยะ กำลังหาอะไรอยู่?”

หลังกินมื้อเที่ยงเสร็จ หลิวเยี่ยก็เอาแต่หาอะไรบางอย่าง
ส่วนเขาที่อยู่อีกด้านเหมือนกับท่อนไม้ที่ถูกลืมนำไป
แล้ว สิ่งนี้ทำให้ราชาผู้ยิ่งใหญ่หน้าม่อยคอตกลเล็กน้อย
เขาที่เป็นคนงามไม่มีผู้ใดเทียบได้โดยตรงนี้ ผู้คนมากมาย
หวังให้เขาขายตามองสักครั้ง แต่เจ้าที่มตรงหน้ากลับไม่
สนใจแม้แต่นิด แถมไม่มองเขาอีกต่างหาก สิ่งนี้กระทบ
ความมั่นใจในตัวเองของจื่อชิงเกอมาก

นี่เป็นครั้งแรกที่จื่อชิงเกอต้องการใครสักคน แต่เขาไม่แน
ใจความคิดของหลิวเยี่ย ถึงแม้ตัวเขาจะเลิศล้ำมากเพียง
ใดก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี

เขารู้ว่าหากหลิวเยี่ยไม่รัก ต่อให้ล้าเลิศเพียงใดก็ได้
ประโยชน์ แต่หากรักแล้ว แม้เป็นคนธรรมดา หลิวเยี่ยก็
จะตามติดไปจนถึงที่สุด

ดังนั้นเขาจึงไม่รีบร้อน เรื่องความรู้สึกจะเร่งไม่ได้ พวก
เขายังมีเวลาอีกมาก

หลิวเยี่ยไม่ได้เงยหน้าขึ้น มือยังคงควานหาต่อไป “เงิน
นะ”

มุมปากของจื่อชิงเกอกระตุก เจ้าหนุ่มนี้เป็นคนขี้ลืมหรือ
อย่างไร แม้แต่เงินของตนเองก็หาไม่เจอ? เขายืนเป็น

ท่อนไม้อยู่ตรงนี้มาหนึ่งชั่วยามแล้ว วันดีๆ เช่นวันนี้ คง
ไม่ได้จะเอาแต่เล่นช่อนหากับเงินหรือกกระมัง? เขา
อยากพูดคุยความในใจกับคนผู้นี้ อยู่กันตามลำพังสอง
คน เดินเล่นชมไม้ชมนก คิดๆ ดูแล้วต้องดีกว่า
สถานการณ์ตอนนี้เป็นแน่

จื่อชิงเกอส่ายหัวอย่างจุนใจ จากนั้นเดินไปดิ่งหลิวเยี่ย
แล้วขึ้นมา“จะหาเงินไปทำไม ตอนนี้ไม่ต้องใช้เงิน แทนที่
จะเสียเวลาอยู่ตรงนี้ ไม่สู้ไปเดินเล่นในเขาเป็นเพื่อนข้า
จะดีกว่า” ชายผู้โดดเดี่ยวกับหนุ่มโสด ช่างชวนเพื่อนยิ่ง
นัก

หลิวเยี่ยงูจง “ไม่ใช่ว่าไม่รู้ทางก็เลยจะให้ข้าไปด้วย
หรือหรือ” พูดจบก็ลงมือควานหาต่อ

จื่อชิงเกอได้ยืนก็พลันรู้สึกว่ามีไฟสุมอยู่ในอก ทว่าไม่
อาจจะบายออกมา เขาโกรธจนกัดฟัดกรอด เจ้าที่มนี้ช่าง
ไม่รู้จักเรื่องความรักเอาเสียเลย เห็นได้ชัดว่าราชาผู้ยิ่ง
ใหญ่ลืมไปแล้วว่าตอนนี้เขากำลังอยู่ในสถานการณ์รัก
เขาช่างเดียว

แต่คำพูดต่อมาของหลิวเยี่ยทำให้จื่อชิงเกออารมณ์ดี
มาก “คืนนี้ในเมืองมิงานเลี้ยวฉลอง ข้าจะพาเจ้าไปร่วม
สนุกเสียหน่อย” ต้องทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดีไม่ใช่หรือ ถึง
อย่างไรจื่อชิงเกอก็เป็นสหายคนแรกของเขา การที่ยังมี
คนยอมเป็นสหายกับเขานั้นช่างดีจริงๆ

จื่อชิงเกอยิ้มอย่างอ่อนโยน นัยน์ตาสีม่วงหรือลงเล็กน้อย

มูมปากยกโค้งขึ้น ใบหน้างามอ่อนโยนยิ่ง ดวงตาคอย
มองตามหลิวยี้อยู่เสมอ “อาเยีย”

จื่อชิงเกอเปล่งเสียงเรียกความสนใจจากหลิวยี้อย่างได้
สำเร็จ ดวงตาสีเงินเบิกกว้าง ทั้งยังสบนัยน์ตาสีม่วง
อย่างไม่เข้าใจเล็กน้อย

เห็นดังนั้น รูม่านตาของจื่อชิงเกอก็พลันหลุดร่วงลง ให้ตาย
เถอะ ท่าทางซื่อป้อแบบนี้กำลังยั่วยวนเขาอยู่ใช่ไหม
จื่อชิงเกอหลับตา ปิดบังความรักอันแรงในดวงตา สุด
หายใจเข้าลึกกระบังความต้องการเอาไว้ และพยายามทำ
ให้ใจสงบลง

หลังจากผ่านไปชั่วครู่ก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น ดวงตาทั้งสองข้าง
สงบ รวากับความผิดปกติเมื่อครู่นี้เป็นภาพลวงตา จื่อชิง
เกอมองหิวเยี่ยพลางเปิดปากเอ่ย “เงินนะ ข้ามีแล้ว ไม่
ต้องการหรอก ตอนนี้พวกเราออกเดินทางเถอะ” เขาพูด
อย่างราบเรียบ คล้ายกับว่าพลังอำนาจที่แข็งแกร่งและ
เด็ดขาดของราชาถูกลบมาแล้ว มีเพียงตัวเขาที่รู้ถึงความ
ผิดปกติของน้ำเสียงที่ราบเรียบนั้น เขาพยายามระงับ
ความปรารถนาในใจเอาไว้

เขากลัวว่าหิวเยี่ยจะปฏิเสธ

ยิ่งไปกว่านั้นคือกลัวว่าอีกฝ่ายจะกลัวเขา

หลิวเยี่ยนอิงไปครู่หนึ่ง รีบวางมือทันที “ไม่ต้องหรอก ข้ามีอยู่ ทุกช่วงหนึ่งพี่ชายจะมาเยี่ยมข้าล่ะ” ในฐานะคนเป็นเจ้าบ้าน มีหรือจะให้สหายเป็นคนออกเงิน แต่พอนึกถึงพี่ชายคนนั้นของตนแล้ว ใบหน้าของหลิวเยี่ยนก็อดยิ้มไม่ได้ คนผู้นั้นเป็นความอบอุ่นเพียงหนึ่งเดียวของเธอ แม้จะต่างมารดา แต่ดีกับเธอเป็นที่สุด ทั้งยังปฏิบัติกับน้องสาวแท้ๆ ราวกับคนแปลกหน้า อาจพูดได้ว่านอกจากเธอแล้ว กับคนอื่นๆ พี่ชายล้วนแต่เย็นชาใส่ สิ่งนี้ทำให้เธอคิดแล้วก็ไม่เข้าใจ แต่พี่ชายก็มีความคิดของพี่ชาย เธอไม่ควรไปคิดกังวลอะไรมาก

บ้านของเธออยู่ในเมืองหลวง ในฐานะเดิมมาจากตระกูลลั่ววนที่เป็นหนึ่งในสามตระกูลใหญ่ แต่พอเกิดมา ผมและดวงตาสีเงินตามธรรมชาติก็ตัดสินชะตาของเธอเสีย

แล้ว สี่ผมกับสี่ดวงตาที่ผิดปกติทำให้ผู้คนหวาดกลัว เขา
ถูกมองว่าเป็นปีศาจ หากไม่ใช่เพราะมารดาพยายามปก
ป้องสุดชีวิตก็ไม่แน่ว่าเขาอาจตายไปแล้ว หลังจาก
มารดาจากโลกนี้ไป เขาก็ถูกขับไล่ออกจากตระกูลฮ้วน
ถูกเพิกถอนแซ่ เขายังเล็กพเนจรเร่ร่อนมาจนถึงที่แห่งนี้
โชคยังดีที่ตลอดทางได้การปกป้องคุ้มครองจากพี่ชาย
ถึงได้ไม่ตายอยู่ต่างถิ่น ต่อมาก็เจอเข้ากับท่านปู่ แต่น่า
เสียดายที่พอถึงวัยเป็นผู้ใหญ่แล้ว ท่านปู่ก็จากไปในปี
นั้น ดังนั้นเขาจึงมีเพียงแค่พี่ชาย ตอนนี้มีอาชีพเพิ่มมา
เป็นสหายอีกคน ในที่สุดสวรรค์ก็ไม่เมินเฉยเขา

จื่อชิงเกอมองหน้าหลิวเยี่ยที่พลันเงยบลง ก็รู้ว่ากำลังนึก
ถึงเรื่องในอดีต เขาเดินไปดิ่งหลิวเยี่ยเข้าสู่อ้อมแขน แล้ว
ตบแผ่นหลังอีกฝ่ายเบาๆ “ทุกอย่างมันผ่านไปแล้ว ตอน

นี้เจ้ามีข้าแล้ว” ความเศร้าโศกเสียใจที่ปกคลุมอยู่รอบตัว
หลิวเยี่ยทำให้เขาเสียใจนัก เขาอยากให้หลิวเยี่ยรู้ว่าเขา
เป็นที่พึงพิง เป็นคนรักที่ระบายความในใจด้วยได้ แต่
ตอนนี้ดูเหมือนเขาจะยังไม่สนิทกับอีกฝ่ายสักเท่าไร ไม่
เป็นไร เขารอได้ รอจนถึงวันนั้นที่หลิวเยี่ยเอ่ยมันออกมา
ด้วยตัวเอง

หลิวเยี่ยผละออกจากอ้อมอกของจื่อชิงเกอ ใบหน้าขึ้นสี
สดิ่ค่อนข้างพร่ำเลือด แววตาก็ดูเลือนลอย ไม่กล้าสบ
ดวงตาสีม่วงคู่ที่อ่อนโยนอย่างยิ่ง จังหวะการเต้นของ
หัวใจที่เร็วขึ้น ทำให้เขาไม่ได้สนใจว่าการที่ผู้ชายสองคน
กอดกันเช่นนี้เป็นเรื่องผิดปกตินัก

“ในนี้ค่อนข้างร้อน ข้าจะออกไปตากลมสักหน่อย”

เมื่อเห็นหลิวยืนเดินออกไปราวกับจะหนีเอาตัวรอดเช่น
นี้ จี๋ชิงเกอยิ้มเล็กน้อย ขยายกว้างออกไปอย่างเอื้อ
ระเหย

หลิวยืนอยู่ตรงหน้าป่า นี่มันอะไรกัน ทำไมหัวใจถึง
ได้เต้นเร็วขนาดนี้ ดูเหมือนเขาจะค่อนข้างออลัยอาวรณ์
กับอ้อมกอดของอาจื่อ

จี๋ชิงเกอยืนอยู่ข้างหลังหลิวยืนขณะมองอย่างลึกซึ้ง
เจ้าที่มคนนี่เมื่อไหร่จะเปิดใจ อ่า...รอไปก่อนเถอะ เดี่ยว
เขาจะตกใจเอา จี๋ชิงเกอถอนหายใจด้วยความสนใจ
ต่อมาก็ก้าวเข้าไปโอบเอวหลิวยืน “บอกว่ามีงานเลี้ยง
ฉลองไม่ใช่หรือ ตอนนี้นำก็สว่างมากแล้ว เราลงเขาไป

กันเถอะ”

ครั้นสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นจากมือใหญ่ตรงช่วงเอว
หวิวเย้ยหน้าแดงเล็กน้อย ทว่าไม่ได้สะบัดออก เมื่อเห็น
ว่าเขาไม่ปฏิเสธ จี๋ชิงเกอก็โอบแน่นกว่าเดิม ในเมื่อไม่
ได้ไม่พอใจ ก็แสดงว่าขยับเข้าไปอีกชั้นได้ใช่หรือไม่
อย่างเช่นจุมมือหรือขอบุบ พอนึกเช่นนั้นจี๋ชิงเกอก็รู้สึก
ตึบตันในลำคอ ใจค่อนข้างสั่นไหว

เมื่อรู้สึกได้ว่าสมาธิของคนข้างกายไม่อยู่กับเนื้อกับตัว
หวิวเย้ยก็หมุนตัวไป ริมฝีปากทั้งบนและล่างแฉลบผ่าน
แก้มจี๋ชิงเกอพอดี

“ข้า ไม่ได้ตั้งใจ...” หลิวเยี่ยก้มหน้า ไม่อยากให้อีจื่อซิงเก
อเห็นท่าทางน่าขายหน้าของเขา จากนั้นก็ก้มหน้าดูดยิ่ง
กว่าเดิม จนไม่เห็นความรู้สึกที่แท้จริงในดวงตาสีม่วง
ของอีจื่อซิงเกอ

สองมือของหลิวเยี่ยยันอยู่ตรงหน้าอกอีจื่อซิงเกอ แต่หัวใจ
กลับสั่นไหวเป็นระลอก ความรู้สึกนี้แปลก แต่บอกไม่ได้
ว่าแปลกตรงไหน หลิวเยี่ยครุ่นคิดอย่างหนัก คล้ายกับว่า
พอสัมผัสกับอาจื่อแล้ว ใจของเขามักจะไม่สงบอยู่เสมอ

แววตาของอีจื่อซิงเกอยิ่งลุ่มลึกลงไปเรื่อยๆ สัมผัสเมื่อครูนี
ทำให้เขาแทบจะคุมตัวเองไม่อยู่ เขามีความต้องการอีก
ฝ่ายอย่างแรงกล้า แต่เขาเองก็เข้าใจว่าไม่อาจใจร้อนจน
เกินไปได้

เขาละมือออกจากเอวบาง “ไม่เป็นไร ไปเถอะ” จี๋ชิงเก
อแสร้างทำเป็นนิ่ง สายตามองไปข้างหน้า ขณะเดียวกัน
มือก็แอบจับเนื้อตรงช่วงเอวของหลิวเยี่ยอย่างเงิบๆ
อืม...ผอมไปนิด ต้องบำรุงให้มากขึ้นหน่อยจึงจะดี

เสียงทุ่มต่ำเต็มไปด้วยความน่าดึงดูดทำให้หลิวเยี่ยตั้ง
สติที่ล่องลอยไปไกลกลับมาได้ “อืม ไปตามทางเส้นนี้แหละ”

ทางเดินกลางเขาเงิบบงัด ทั้งสองเดินเคียงไปด้วยกัน

หนึ่งคนอารมณ์สีม่วงหรรษา สง่างามไม่เป็นรองใคร

หนึ่งคนอารมณ์ขาวพลัวไหว อ่อนโยนดุจดังหยก

ดูแล้วเหมือนต่างกัน แต่กลับเข้ากันอย่างยิ่ง

ลักษณะเช่นนี้ของทั้งสองกลายเป็นทิวทัศน์อันงดงาม
ตลอดทางในภูเขา

.....

บทที่ 5 คลับคล้ายว่าเป็นสหายเก่า

เมืองเล็กบริเวณเชิงเขาสมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นเมือง
แห่งดอกไม้ แต่ละบ้านต่างชอบปลูกดอกไม้ ภายในบ้าน
ของตระกูลที่ร่ำรวยและมีอิทธิพลแทบทุกบ้านจะปลูก
ต้นอิงฮวา (ซากุระ) ไว้ แม้แต่ทางเดินก็ยังปลูกต้นไม้
ดอกไม้ ด้วยเหตุนี้เอง เมืองเล็กแห่งนี้จึงได้ชื่อว่าเป็นเมืองอิง
ฮวา ทั้งยังถูกขนานนามว่าเป็นเมืองดอกไม้

นายอำเภอประจำท้องถิ่นแซ่ฮวา ชื่อว่า แสงहारวบรวมดอกไม้และพืชพรรณแปลกๆ ทุกชนิดเอาไว้ในจวน รักดอกไม้จนกลายเป็นเจ้าจิ้ง ส่วนตัวบุตรชายฮวาลังขึ้นชอบคนงามที่เป็นชายหนุ่มรูปงาม มักจะใช้กำลังดักชิงตัวชายที่ถูกตาต้องใจเข้าจวนมาเป็นนายบำเรอและอนุอยู่เสมอ เป็นอันธพาลเจ้าถิ่นที่น่าชิงชังโดยแท้ ชาวบ้านทั่วไปล้วนทำอะไรไม่ได้ เพราะที่แห่งนี้เป็นเขาสูง ห่างไกลจากฮ่องเต้ นายอำเภอจึงมีศักดิ์เทียบเท่ากับ ‘ราชาแห่งขุนเขา’ ใครๆ ต่างก็รู้ว่าฮวาฮวามีบุตรชายผู้นี้เพียงคนเดียว นับเป็นสมบัติล้ำค่ายิ่ง ชาวบ้านที่ไร้ทั้งอำนาจและอิทธิพลต้องกล่ำกลืนฝุ่นทน

คืบนี้มีการจัดเทศกาลดอกไม้ประจำปี คนที่มาเที่ยวชม

เมืองอิงฮวาทยอยมากันไม่ขาดสาย หนุ่มสาวในพื้นที่ใช้
โอกาสนี้บอกความในใจ และมอบของแทนใจซึ่งกันและ
กันเพื่อแสดงความรัก

และขณะเดียวกัน งานนี้เรียกได้ว่าเป็นโอกาสสำหรับ
ฮวาลิ่งที่จะได้ลัดโฉมคนงาม เขาออกจากบ้านแต่เช้า
ด้านหลังมีสุนัขรับใช้ตามมาอีกหนึ่งฝูง เทียบวางอำนาจ
บาตรใหญ่ คนบนท้องถนนที่เห็นพวกเขาต่างหลีกหนีไป
ไกลๆ ด้วยกลัวว่าจะถูกรบกวน

วันนี้เจ้าอันธพาลฮวาตั้งใจแต่งตัวเป็นพิเศษ สวมชุดผ้า
ดินหฐหระ บนหัวสวมครอบมวยผมหยก สวมสร้อยไข่มุก
พวงใหญ่ ช่ວงเอวห้อยเครื่องประดับเต็มไปหมด ทั้งยังจ
ใจทำท่าโบกพัดอย่างสง่างาม

ทันใดนั้น ตาของเจ้าอันธพาลฮวาก็เปล่งประกาย เขามองหนุ่มรูปงามที่แต่งกายชุดบัณฑิตข้างหน้าด้วยความหลงใหล ชายคนนั้นยืนอยู่หน้าแผงขายแป้งน้ำสีชาด บางครั้งก็หันไปพูดคุยกับหญิงสาวชุดชมพูที่อยู่ข้างๆ คนฉลาดแค้นมองก็รู้ได้ว่าเป็นคู่รักกัน ชายหนุ่มกำลังซื้อแป้งน้ำให้กับคนรัก หญิงสาวชุดชมพูจึงจับชายหนุ่มพลาংশิของบนมือของเขา ชายหนุ่มยิ้มอย่างอ่อนโยนพลาংশิหน้า แล้วควักเงินออกมาจ่าย

รอยยิ้มนี้กระทบใจของเจ้าอันธพาลฮวาในทันที เจ้าอันธพาลฮวามองหญิงสาวชุดชมพูที่ขวางหูขวางตาคนนั้นด้วยความรังเกียจ จากนั้นโบกมือ สุนัขรับใช้ที่อยู่ข้างหลังเดินเข้ามาหาทันที หลังจากกระซิบข้างหูสุนัขรับใช้

ไปไม่กี่ประโยค สุนัขรับใช้คนนั้นก็เข้าใจ

สุนัขรับใช้เดินกว้างเข้าไปใกล้คู่รักคู่นั้น ยื่นมือไปดึงหญิงสาวมาไว้ในอ้อมแขน “บุตรสาวบ้านไหนกันนี้ หน้าตางดงามขนาดนี้ ไปกับพี่จะดีกว่า” มันพูดพลางใช้อีกมือเชยคางหญิงสาวชุดชมพู นางเริ่มดิ้น แต่ไม่อาจสู้แรงผู้ชายได้

บัณฑิตหนุ่มเห็นก็โมโหยกใหญ่ “โอหังนัก ที่แจ้งขนาดนี้ ยังกล้าทำเรื่องพรรค์นี้อีก”

สุนัขรับใช้ยิ้มจนเห็นฟันสีเหลือง “ทำแล้วอย่างไร เจ้าจะทำอะไรได้?”

บัณฑิตหนุ่มตัวสั้นเล็กน้อย แสดงให้เห็นถึงความโกรธ
เขาก้าวไปข้างหน้าหมายจะชิงคนรักกลับคืนมา แต่สุนัข
รับใช้เล็กคืบพร้อมไปกับผลักเขาออกอย่างแรง “ไก่อ่อน
อย่างเจ้าจะปกป้องคนงามได้หรือ? ไม่สู้ตามเข้าไปจะดี
กว่า หึๆ...”

กำลังของบัณฑิตหนุ่มเทียบกับเจ้าสุนัขรับใช้ไม่ได้ จึงถูก
ผลักจนเซล้มไปด้านหนึ่ง

“คุณชาย ระวัง” เจ้าอินธพาลฮวาเห็นแล้วก็รีบเข้าไป
ประคองบัณฑิตหนุ่มทันที มือหมุนวอยโอกาสคว้าเอวของ
อีกฝ่ายไว้

“ขอบคุณคุณชายที่ช่วยเหลือ” หลังจากที่บ้านติดหนุ่ม
ยืนมันก็หันไปประสานมือคารวะเจ้าอันธพาลฮวา

สายตาของเจ้าอันธพาลฮวาผละออกจากใบหน้า
งามอย่างออลัยอาวรรณ ต่อมาก็ตะคอกเจ้าสุนัขรับใช้
เสียงดังลั่น “โจรชั่วจากที่ใดกัน ถึงกับกล้ากำเริบ
เสียบसानในพื้นที่ของคุณชายฮวาอย่างซ้ำ ยังไม่รีบไล่หัว
ไปอีก”

สุนัขรับใช้แสรังทำเป็นกลัวจนตัวสั่น รีบจากไปทันที

บ้านติดหนุ่มตั้งหญิงสาวมากอดปกป้อง จากนั้นก็พูดกับ

เจ้าอันธพาลฮวา “วันนี้ข้าสองคนได้รับความช่วยเหลือ
จากคุณชาย ซาบซึ่งใจยิ่งนัก”

ดวงตาเล็กของเจ้าอันธพาลฮวาหรีลง แล้วเผยธาตุแท้
ออกมาทันใด “คำพูดเพียงลมปากพูดมากไปก็ไร้ความ
หมาย ข้าช่วยพวกท่านเอาไว้ ก็ควรจะหยิบยื่นความจริง
ใจบางอย่างออกมาแสดงให้เห็นถูกหรือไม่”

บัณฑิตหนุ่มได้ยิ้มนิยัสนึกว่ามีบางอย่างผิดปกติ แต่ยังเอ่ย
ถาม “ไม่ทราบว่าคุณชายต้องการสิ่งใด หากข้าทำได้ ข้า
ก็จะทำขอรับ”

เจ้าอันธพาลฮวายิ้มกว้าง “ดี สิ่งที่คุณชายอย่างข้าต้อง

การก็คือคำพูดนี้ของเจ้า”

ชาวบ้านที่อยู่รอบๆ ล้วนแต่ห้ามปรามบัณฑิตหนุ่ม “คุณชายท่านนี้ ท่านรีบไปเสียเถอะ คนผู้นี้ไม่มีทางทำเรื่องดี ๆ หรือก”

เจ้าอันธพาลสวาได้ยินก็ขมวดคิ้วพลงโบกมือทันที พวกสุนัขรับใช้ข้างหลังรีบไล่ชาวบ้านออกไป

“ไปๆๆ ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้”

“มองอะไร เรื่องของคุณชายดูสิว่าใครจะกล้ายื่นมือเข้ามาสอด อยากตายหรืออย่างไร”

หลังจากนั้นพวกสุนัขรับใช้ก็ล้อมคู่รักคู่นั้นเอาไว้

เจ้าอันธพาลวาเอ่ยปาก “คุณชายอย่างข้าไม่ขาดแคลนอะไร จะขาดก็แค่คนอุ่นเตียงเท่านั้น ตอนนี้ข้าสนใจเจ้าพาตัวไป” กล่าวจบก็พูดกับเหล่าสุนัขรับใช้

บัณฑิตหนุ่มกอดหญิงสาวไว้อย่างแน่น “กลางวันแสกๆ ผู้คนก็เห็นกันทั่ว พวกเจ้า พวกเจ้ากลัวได้อย่างไร...”

หนึ่งในสุนัขรับใช้แค้นเสียงอย่างเหี้ยมดุดหยาบ “ทำไมถึงจะไม่กลัว? ที่แห่งนี้ คุณชายของพวกเราคืออกฏของพระราชธา แม้แต่ฮ่องเต้ก็ทำอะไรไม่ได้ คุณชายสนใจเจ้าก็นับ

ว่าเป็นบุญของเจ้าแล้ว”

ส่วนอีกทางด้าน หลิวเยี่ยกับจื่อซิงเกอเฟิงจะถึงเมือง
จากนั้นก็เข้าไปยังร้านขายหมวก

สองตาของจื่อซิงเกอกวาดมองอย่างรวดเร็ว แล้วจึงหยิบ
งอบสวมให้หลิวเยี่ย เอาผ้าคลุมหน้าลงปิดบังใบหน้าอัน
งดงามนั้น จื่อซิงเกอพยักหน้าอย่างพึงพอใจ “อันนี้
แหละ” เขาควักเงินออกมาโยนให้เจ้าของร้าน “ไม่ต้อง
ทอน” ต่อมาก็จูงมือหลิวเยี่ยเดินออกจากร้านไป

“อาจื่อ หมวกใบนี้มันเกะกะลูกตาไปหน่อย จะ...” ต่อมา
ก็คล้ายกับนึกถึงอะไรบางอย่างขึ้นมา ริมฝีปากหลิวเยี่ย

สั้นเล็กน้อย ไม่ได้ส่งเสียงอะไรออกมาอีก สีส้มของเขา
นะไม่เป็นไร ที่สำคัญก็คือสีตาต่างหาก ด้วยดวงตาแบบ
นี้ หากถูกผู้อื่นตะโกนเรียกว่าปีศาจในที่สาธารณะคงจะ
พัวพันไปถึงอาชีพด้วย ใบหน้าที่อยู่ภายใต้ผ้าคลุมสีดำ
เล็กน้อย

จื่อชิงเกอบีบมือหลิวยีเย นัยน์ตาสีม่วงเอาแต่มองไปข้าง
หน้า “อย่าคิดมาก ไม่ได้เป็นอย่างที่เจ้าคิดหรอก” หลิว
ยีเยเป็นของเขา จะยอมให้คนอื่นมาจ้องตาเป็นมันได้
อย่างไร เขาชั่งน้ำหนักดูแล้ว ตนเองก็ไม่ได้ใจกว้างอะไร
ขนาดนั้น

หลิวยีเยคิดจะดึงมือออกทันที แต่จื่อชิงเกอสั่งเกตเห็น
เสียก่อน ด้วยเหตุนี้ราชาผู้ยิ่งใหญ่จึงกุมมือแน่นยิ่งกว่า

เดิม ใบหน้าใต้ผ้าคลุมหน้าพลัวไหวขึ้นแดงเรื่อ เขาคง
เห็นไม่ชัดหรือกระมัง...พลิวเยี่ยคิดในใจเงิบๆ แต่หา
ไม่ว่านัยน์ตาสีม่วงของคนที่อยู่ข้างๆ เต็มไปด้วยความ
อ่อนโยน มุมปากอมยิ้มเล็กน้อย

พลิวเยี่ยเอ่ย “ข้างหน้าเหมือนจะมีเรื่องนะ”

จ๊อชิงเกอมองพลิวเยี่ยเล็กน้อย “เช่นนั้นลองไปดูหน่อยก็
ได้”

พวกเขาเห็นคนสวมอาภรณ์หรูคนหนึ่ง ชายสี่รชะอ้วนหู
ใหญ่ ดวงตาฉายแววมุ่งมั่นจะเอาให้จงได้ “คนงามเหตุ
ใดจึงต้องดื้อดึงขนาดนี้ แค่ว่าตามเข้าไป ข้าก็จะปล่อย

คนรักของเจ้า” ขณะเดียวกันก็ออกคำสั่งกับบ่าวรับใช้
ข้างกายอย่างดุตัน “ยังมัวนั่งอยู่ทำไม จับเขามัดไว้แล้ว
เอาตัวไป”

บ่าวรับใช้คนหนึ่งหยิบเชือกออกมาแล้วขยับเข้าไปใกล้
บัณฑิตหนุ่ม ทันใดนั้นดอกไม้ที่อยู่บนต้นไม้รอบด้านต่าง
ก็ร่วงหล่นลงมา บ่าวรับใช้คนนั้นไม่เคยเลื่อนไหวอีก

เจ้าอัมฤพาลสวาโมโหยกใหญ่ “จะหยุดทำไม รีบไปสิ!”

ทันใดนั้นก็เหมือนประหลาดเกิดขึ้น เห็นได้ว่าหัวของคน
คนนั้นค่อยๆ ร่วงหล่นจากร่าง ตามมาด้วยเลือดที่พุ่ง
ทะลักไม่หยุด

สิ่งนี้ทำให้เจ้าอันธพาลฮวาและกลุ่มสุนัขรับใช้ตกใจกลัว
“ใคร ใครกันที่ทำเรื่องบ้าบอพรรค์นี้?”

“คุณชายฮวาช่างน่าเกรงขามเสียจริง” เสียงหนึ่งดังขึ้น
มาจากด้านหลังพวกจ้อซิงเกอ

“ใคร ใครกัน?”

“ไม่ได้เจอกันหลายปี ทำไมกัน คุณชายฮวาไม่รู้จักข้า
แล้วหรือ?” ร่างหนึ่งเดินออกมาอย่างช้าๆ เห็นได้ว่าคนที่
มาสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีแดงสด คอเสื้อเปิดออกเล็กน้อย
ผมยาวสีดำสยายแผ่กระจาย นัยน์ตาดำฉาย

ประกายคมกริบ

คนที่มาถึงทำให้สองขาของเจ้าอินทพาลฮวาอ่อนยวบจน
คุกเข่าลงกับพื้น “คุณชายสาม ท่านมาทั้งที เหตุใดจึงไม่
ส่งเสียงทักทายเล่า ผู้น้อยจะได้ไปต้อนรับ” หลังจากปาด
เหงื่อ ฮวาลังก็เงยหน้ามองชายชุดแดงขณะตัวสั่น

“หากทักทายก่อน เกรงว่าข้าคงไม่ได้เห็นคุณชายฮวา
แสดงใจดีๆ เช่นนี้นะสิ”

“มิกล้า มิกล้า ผู้น้อยผิดไปแล้ว หวังว่าคุณชายจะใจ
กว้างสักนิด ปล่อยผู้น้อยไปเถอะขอรับ”

“โทษตายมีอาจะละเว้น โทษเป็นยากจะหนี ความผิดที่
เจ้ากับบิดาของเจ้ากระทำ ข้าจะเป็นผู้รายงานด้วยตน
เอง ตอนนี้พวกเจ้าไปได้แล้ว” น้ำเสียงที่เอื่อยเย็นซาไร
อารมณ์

ฮวาลังได้ยินก็รีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น หนีไปทันทีภาย
ใต้การประคับประคองของพวกสุนัขรับใช้

ฉับพลันนั้น อยู่ๆ ชายชุดแดงก็หันมาแล้วขยับเข้าใกล้
หลิวเยี่ย ดวงตาก็ยังอับเฉา ท่าทางเป็นคนละคน
ต่างจากเมื่อครู่นี้โดยสิ้นเชิง ชายหนุ่มยื่นมือมาหมายจะ
ถอดหมวกที่เกาะกะตาออก จี๋ชิงเกอจึงบังหลิวเยี่ยไว้
ด้านหลังทันทีแล้วจับมือที่เห็นข้อได้ชัดเจนข้างนั้นไว้
ยับยั้งการกระทำของอีกฝ่าย นัยน์ตาสีม่วงฉายจิต

สังหาร

“เจ้าเป็นใคร?”

.....

บทที่ 6 แซ่ฮ่วน นามหลิวเฟิง

ชายชุดแดงสะบัดมือจี๋ชิงเกอออกทันที “ข้าเป็นใคร ดูเหมือนว่าจะไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า” พุดจบกก็หยิบผ้าเช็ดหน้าจากอกเสื้อมาเช็ดมือด้วยความรังเกียจ จากนั้นก็โยนมันทิ้งไป

จี๋ชิงเกอมุ่นคิ้วเล็กน้อย เขามั่นใจว่าเฟิงได้พบคนผู้นี้เป็นครั้งแรก แต่ทำไมคำพูดคำจาถึงได้ดูไม่เป็นมิตร

หลิวยึดดึงแขนเสื้อจ๊อชิงเกอเบาๆ ในดวงตาสีเงินเต็มไปด้วย
ด้วยความดีใจ “อาจื่อ เขาไม่ทำร้ายข้าหรือ” ขณะเดียว
กันก็ถอดหมวกงอบที่มีม่านปิดหน้าออกด้วยตนเอง น้ำ
เสียงสั้นเล็กน้อยจนยากจะปิดบังความตื่นเต้นเอาไว้ได้

“ท่านพี่”

พอได้ยิน ชายชุดแดงก็ยื่นมือไปลูบหัวหลิวยึด “อืม ผอม
ลงนะ แต่ดีที่สภาพจิตใจยังดีอยู่” เขาถือโอกาสหยิกหน้า
เนียนเกลี้ยงเกลาของน้องชาย นัยน์ตาดอกท้อเต็มไปด้วย
ด้วยความอบอุ่น

ความสนิทสนมระหว่างทั้งสองทำให้จ๊อชิงเกอไม่สบาย

ใจเป็นพิเศษ เขาเอื้อมมือโอบเอวหลิวเยี่ย แสดงตัวเป็น
เจ้าข้าวเจ้าของ ส่วนอีกมือก็กั้นมือชายหนุ่มที่ลูบผมสี
เงินเหมือนเป็นเรื่องปกติมากออกไป นัยน์ตาสีม่วงกวาด
มองใบหน้าที่แยกไม่ออกกว่าเป็นหญิงหรือชายอย่างเฉย
ชา “อาเยี่ย คนผู้นี้คือ?”

หลิวเยี่ยมองชายทั้งสองที่อยู่ตรงหน้า คนหนึ่งสวมชุด
แดงราวกับเลือด อีกคนมีไอพลังกดดันสีม่วงแผ่ออกมา
เขาไม่เห็นสถานการณ์ตั้งเครียดระหว่างทั้งสองแม้แต่นิด
ทั้งยังเป็นฝ่ายจับมือชายชุดแดงเองอีก “พี่ นี่จื่อชิงเก
อ เพื่อนใหม่ของข้าที่เพิ่งรู้จักกัน”

“เอ? ชื่อนี้เหมือนเคยได้ยินมาจากที่ไหน?”

“จะเป็นไปได้อย่างไร ท่านต้องจำผิดเป็นแน่” อาจื่อเป็น
ปีศาจ ส่วนพี่ชายตนเองเป็นมนุษย์ จากรูปลักษณะของ
ทั้งสองคนแล้วจะมาบรรจบพบเจอกันได้อย่างไร หากจื่อ
ชิงเกอล่วงรู้ถึงความคิดของหลิวเยี่ยต้องกระอักเลือด
ออกมาเป็นแน่ ผู้ที่เป็นราชาแห่งโลกเซียนถูกนำไป
เปรียบเทียบกับปีศาจชั้นต่ำตัวกระจ้อย

จื่อชิงเกอเสริมทำเป็นใสซื่อ ดึงมือหลิวเยี่ยกลับมาอย่าง
ไร้พิธี “อาเยี่ย ข้าไม่เคยรู้จักเขา”

มนุษย์สองเพศสมควรตายที่เป็นชายก็ไม่ใช่หญิงก็ไม่เชิง
ผู้นี้ดึงดูดความสนใจจากอาเยี่ยไปจนหมด ทั้งๆ ที่เขา
เป็นฝ่ายถามก่อนไม่ใช่หรือ แต่อาเยี่ยกลับไม่สนใจเขา

ไม่คลายความสงสัยให้กับเขา สิ่งนี้ทำให้จ๊อชิงเกอรู้สึก
ไม่ดีอย่างยิ่งและแอบรับไม่ได้อยู่ในใจ

หลิวเยี่ยยิ้มอย่างขอร้อง “อาจิง นี่พี่ชายข้า ฮ่วนหลิว
เฟิง”

ฮ่วน? ท่าทีของจ๊อชิงเกอไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าในใจกลับ
เกิดระลอกคลื่นขึ้นเล็กน้อย เช่นนี้พบเห็นได้ยาก หรือ
ว่า...

ขณะที่จ๊อชิงเกอกำลังครุ่นคิด เสียงเสียงหนึ่งก็ช่วยยื
ยันการคาดเดาของเขา

“จ๊อชิงเกอ เป็นชื่อที่ได้ยินแล้วสู้ได้พบเจอสักครั้งไม่ได้
จริงๆ”

วิชาที่น้าอากาศถ่ายทอดเสียง?

แววตาคมกริบพุ่งไปยังฮ้วนหลิวเฟิง ที่แท้ชายผู้นี้ก็รู้จัก
เขา

ศัตรูรึ?

หรือว่า...ศัตรูหัวใจ?

จ๊อชิงเกอตกใจกับความคิดภายในหัวของตนเล็กน้อย

ชายผู้นี้สนิทสนมกับอาเญ่อย่างมาก ทั้งยังอาศัยฐานะพี่ชาย
มาหลอกกินเต้าหู้ (ลวงลาม) อีก ไร้ยางอายจริงๆ

อย่าถามว่าเขารู้ได้อย่างไร ก็เพราะแวตานั้นนะสิ แม้จะ
ปิดบังไว้อย่างดียิ่ง แต่บางครั้งภายในดวงตาราวหมึกคู่
นั้นก็เผยความรักแบบเดียวกับเขาออกมา สิ่งนี้คือสัมผัส
ที่หกของผู้ชาย ผู้ชายมักจะมีประสาทสัมผัสที่ไวต่อศัตรู
หัวใจตามธรรมชาติ

จื่อชิงเกอกล่าวขึ้น “อาเญ่ ทางนั้นเหมือนจะมีขนมดอก
กุยฮวา (หอมหมื่นลี้) เพิ่งอบออกมาจากเตาใหม่ๆ เจ้า
ช่วยไปซื้อให้ข้าหน่อยสิ ข้ากับพี่ชายท่านนี้จะคุยเล่นกัน
เสียหน่อย”

“พี่ชาย? ไม่กล้าเป็นหรือ” ใครจะกล้าเป็นพี่ชายเจ้า ไม่
อยากจะป็นเกลียวสนิทสนมสู่มี่สู่ม้าหรือ

เวลานี้ ในที่สุดหิวเเยก็พบความผิดปกติ สองคนนี้
กำลังแอบปะทะฝีมืออะไรกันอย่างลับๆ แววดาสงสัย
มองลับไปมาระหว่างทั้งสอง

“อาเเย”

“น้องเก้า”

ชายทั้งสองพูดขึ้นมาร่วมกัน

หลิวยิ้มมองพวกเขาด้วยความลำบากใจพลางม้มริม
ฝีปาก

เมื่อเห็นท่าทางของหลิวยิ้ม ส่วนหลิวยิ้มก็ยิ้ม “เจ้า
รีบไปเถอะ ข้ากับเขาแค่หยอกเล่นกัน”

ดวงตาทั้งสองของจื่อชิงเกออ่อนโยนยิ่ง “พี่ชายเจ้าพูด
ถูก รีบไปเถอะ”

สำหรับเรื่องบางเรื่อง แม้จะมีอะไรไม่ลงรอยกัน แต่
ระหว่างชายหนุ่มทั้งสองก็มีสิ่งที่รู้กันอยู่ทั้งสองฝ่าย

หลิวย่๑ยเดินไปสามก้าวแล้วหันกลับมา เมื่อเห็นว่าทั้ง
สองไม่มีทีท่าแปลกไป ก็เดินตรงไปยังแผงขายขนมทันที
แต่สุดท้ายยังไม่ค่อยวางใจอยู่ดี เช่นนั้นก็รีบไปรีบกลับ
แล้วกัน

“ว่ามา เจ้าให้น้องเก่าแยกตัวออกไปมีเรื่องอะไร” น้ำ
เสียงฮ้วนหลิวเฟิงราบเรียบไร้อารมณ์

“เจ้ารู้จักข้า”

“ฮึ ชื่อเสียงราชาผู้ยิ่งใหญ่แห่งตำหนักเมฆาม่วง มีใคร
ไม่รู้บ้างเล่า” น้ำเสียงนั้นเย็นชา ทั้งยังเหน็บแนมเล็กน้อย

“เจ้าเป็นคนของถ้ำแรกเมฆา”

“ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า”

จิ้งจอกเถื่อน “ระหว่างเจ้ากับข้ามีความแค้นหรือเรื่อง
ใดก็ห้ามดึงเขาเข้ามาเกี่ยว ไม่เช่นนั้นอย่าหาว่าข้าไม่
ปราณี”

“โอ้ ตอนนี้มาแสร้งทำเป็นนักรัก ตอนแรกที่เจ้าก่อเรื่อง
เคยคิดถึงผลกระทบที่มีต่อเขาบ้างหรือไม่!!” เมื่อเอ่ยคำ
พูดนี้ออกมา ฮ่วนหลิวเฟิงก็ตั้งสติได้ทันที ตอนนี้ไม่ใช่
เวลามาพูดเรื่องนี้

“เอ่อ ความหมายของข้าคือน้องเก่าเป็นน้องชายที่ข้ารัก
และเอ็นดูมากที่สุด ข้าไม่มีทางทำร้ายเขา สำหรับเจ้า ข้า
แค่มองก็รู้สึกไม่ดีแล้ว”

จื่อชิงเกอรู้ว่าส่วนหลิวเฟิงกำลังปิดบังอะไรบางอย่าง ไอ่
สังหารที่แผ่ออกมาจากความโกรธของเขาเมื่อครู่นี้คือ
ความจริง หรือว่าระหว่างตนเองกับหลิวเยี่ยเคยมีเรื่อง
บางอย่างเกิดขึ้นจริงๆ เขามั่นใจว่าไม่เคยสูญเสียความ
ทรงจำ และในเมื่ออาเยี่ยเกี่ยวข้องกับตระกูลส่วนที่แน
นอนว่าไม่ใช่มนุษย์ธรรมดาอะไร แต่ตอนนี้กลับเป็น
มนุษย์ธรรมดา ช่วงตรงกลางระหว่างนั้นมีอะไรเกิดขึ้น
กันแน่ ดูเหมือนว่าเขาต้องทำอะไรบางอย่างเสียแล้ว
อย่างน้อยก็ต้องเข้าใจฐานะของอาเยี่ยในตอนนี้นี้ก่อน

‘อาเยี่ย ดูเหมือนจะรอให้เจ้าเอ๋ยปากเองไม่ได้เสียแล้ว
หากรอจนถึงเวลานั้น เกรงว่าต้องสูญเสียเจ้าไปเป็นแน่’

“เท่าที่ข้ารู้มา ตระกูลฮ่วนเผ่าจึงจอกมีพี่น้องทั้งหมดแปด
คน” จื่อซิงเกอเอ๋ย

“เกี่ยวอะไรกับเจ้าด้วย?”

“อาเยี่ยมีความสัมพันธ์เช่นใดกับเผ่าจิงจอก?”

“มนุษย์กับเซียน เจ้าว่ามีความสัมพันธ์อย่างไรล่ะ” นี่เป็น
ความสัมพันธ์ที่ไม่เกี่ยวข้องกันแม้แต่นิด แต่ว่า...

“เช่นนั้นเจ้ากับเขา ก็มีความสัมพันธ์ลึกล้าอะไรต่อกัน”

ในเมื่อคนหนึ่งเป็นมนุษย์ คนหนึ่งเป็นเซียน หากไร้ชะตา

ลิขิตอันยุ่งเหยิงจะดึงดูดเข้าหากันได้อย่างไร

“บอกไม่ได้”

ดูท่าจะเริ่มลงมือจากทางฝั่งฮ่วนหลิวเฟิงไม่ได้ บางทีน่า

จะไปหาฮ่วนหลิวอิงแทน

“พวกท่านกำลังคุยอะไรกันอยู่หรือ?” หลิวเยี่ยถือห่อขนม

เดินกลับมา ดวงตาสีเงินเต็มไปด้วยความประหลาดใจ

จึงซิงเกอยิ้ม แต่ไม่ได้พูดอะไร

ฮ้วนหลิวเฟิงก็เช่นกัน ยิ้มแต่ปิดปากเงียบ

สายลมแผ่วพัดโชย พัดกลีบดอกไม้ร่วงหล่นจากต้น ผม
สีเงินปลิวไสว เสื้อผ้าที่ขาดวินเล็กน้อยปลิวพลิว ดวงตา
สีม่วงดูเหม่อลอยภาพของทั้งสองช่างงดงามจนเป็นที่น่า
ตื่นตาตื่นใจ

ฮ้วนหลิวเฟิงที่เห็นภาพทุกอย่างในสายตามุนคิ้วเล็กน้อย แอบรู้สึกไม่สบายใจ ทั้งสองคนเจอกันแล้ว หาก
เป็นเช่นนี้ต่อไปไม่รู้ว่าจะดีหรือร้าย ทุกอย่างไม่อาจคิด
คำนวณได้

แต่ไม่ว่าอย่างไร พวกเขาก็จะยังรักกันอยู่ดี นี่คือ
พันธนาการบนหินสามภาพ เป็นชะตากรรมที่เทพสลักลง
ด้วยตนเอง

น้องชายของเขาคนนี้ได้รับความทุกข์จากคำว่ารักมาก
จนเกินไป จากมุมมองของเขา ทุกอย่างล้วนแต่ไม่คุ้มค่า
แต่น้องแก้กลับยินยอมรับความเจ็บปวดทรมานนั้น ดู
จากสถานการณ์ตอนนี้แล้ว ทุกอย่างดูเหมือนจะยังแก้ไข
ทันอยู่ ขอแค่น้องแก้ไม่ตกหลุมรักจิ้งจอกก็พอ

ช่างเป็นเด็กโง่เสียจริงๆ

เมื่อนึกเช่นนี้แล้ว ส่วนหลิวเฟิงก็ไม่มองภาพที่น่าสะอิด

ตาตรงหน้าอีกต่อไป ใจของเขามีความขมขื่นตื้นขึ้นมา
เล็กน้อย

หากเลียงไม่ได้ ก็หวังว่าชาตินี้จะมีผลลัพธ์ที่สวยงาม แต่
เขาก็ยังหวังว่าน้องชายที่ตนเอ็นดูที่สุดและรักที่สุดจะไม่
เดินบนเส้นทางเดิม ฉะนั้นครั้งนี้เขาต้องพยายามขัด
ขวางอย่างสุดกำลัง เขาจะเปลี่ยนชะตาบนหินสามภพ
ด้วยตนเอง แม้ตายไปแล้วก็จะไม่เลิก

น้องแก้ว...อย่าโทษพี่เลย

ทั้งหมดนี้ก็เพื่อเจ้าทั้งนั้น

.....

บทที่ 7 งานเลี้ยงฉลองร้อยบุปผา

“เริ่มแล้ว เริ่มแล้ว ทุกคนรีบไปที่ป่าดอกไม้เร็ว”

ชาวบ้านบนท้องถนนพลันตื่นเต้น แต่ละคนต่างหลังไหล
ไปยังทิศทางที่ออกไปนอกเมือง

ในช่วงที่ฝูงชนหลังไหลออกไป หลิวเยี่ยไม่ทันระวังถูกชน
เข้าพอดี หลังจากถอยไปติดๆ กันสองสามก้าว ร่างก็ยัง
คงชวนเซ

เห็นสภาพของเขาแล้ว จื่อชิงเกอกับฮ้วนหลิวเฟิงยื่นมือ
ออกไปพร้อมกัน แต่จื่อชิงเกอเร็วกว่า เขาคว้ามือหลิว
เยี่ยเอาไว้แล้วดึงมาเบาๆ ปกป้องเขาไว้ในอ้อมแขน กลืน

อายุทรงอำนาจโดยธรรมชาติทำให้ชาวบ้านที่อยู่รอบๆ
ต่างก็เดินอ้อมผ่านไปอีกทาง

สายตาของคนที่เดินผ่านไม่น้อยถูกคนทั้งสองดึงดูดโดย
ไม่รู้ตัว ทั้งที่เป็นผู้ชายทั้งคู่ แต่กลับไม่มีใครคิดว่าพวก
เขามีตรงไหนไม่เหมาะสมหรือผิดต่อความสัมพันธ์ของ
มนุษย์ รวากับว่าทั้งสองเกิดมาคู่กัน เหมาะสมกันอย่าง
ยิ่ง

ส่วนหลิวงเห็นมือตนค้างอยู่กลางอากาศ ก็ดึงมันกลับ
มาเจียบๆ

หลังจากฝูงชนผ่านพ้นไป หลิวงก็ผละออกจากอ้อม

แขนของจิ้งจอก หน้าแดงเล็กน้อย เขามองฮ่วนหลิว
เฟิงเจียบๆ เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มีสีหน้าแปลกไปถึงได้
ถอนหายใจโล่งอก

ฮ่วนหลิวเฟิงถอนหายใจอยู่ในใจอย่างจนปัญญา การ
กระทำเล็กๆ น้อยๆ ของน้องชายตัวเองมีหรือจะรอดสายตา
เขาไปได้ เขาแค่ไม่ได้ชี้ให้เห็นก็เท่านั้น หากพูดให้จิ้ง
จอกจากไปได้ละก็ ต่อให้ต้องพูดก็พันก็หมื่นครั้งเขาก็
จะพูด

“งานเลี้ยงฉลองร้อยบุปผาเริ่มแล้ว เราไปดูกันเถอะ” คำ
พูดของหลิวเยี่ยยากจะปิดบังความตื่นเต้นเอาไว้ ดวงตา
สีเงินเปล่งประกายระยิบระยับ สว่างราวกับดวงดาวและ
แสงจันทร์

“ตามที่เจ้าว่า” เมื่อเห็นคนตรงหน้าเผยสีหน้าแบบเด็กๆ
ที่เห็นได้ยากออกมา ดวงตาของจื่อชิงเกอก็เต็มไปด้วย
ความเอ็นดู แม้แต่ฮ้วนหลิงเฟิงที่จิตใจร้อนรุ่มไม่หายใน
เวลานี้ยังเผยรอยยิ้มที่ยากจะได้เห็น

ทั้งสามเดินไปตามทิศทางที่ฝูงชนเพิ่งเดินไปเมื่อครู่นี้

จากระยะที่ไม่ไกล จะมองเห็นภาพสีเลือดได้เลือนราง

ดอกไม้ที่ป่าดอกไม้มีความแปลกประหลาด พวกมันจะ
บานแค่วันนี้เดียวเท่านั้น หลังจากนั้นหนึ่งคืนก็จะร่วงโรย
ไปจนไม่เหลือ

วันถัดไปจะเห็นเพียงใบไม้เขียวเต็มทั่วทุกแห่งหน ราว
กับว่าดอกไม้ที่เบ่งบานอย่างบ้าคลั่งในคืนก่อนหน้านั้น
เป็นเพียงภาพลวงตา

ดอกไม้ในป่าดอกไม้บานแค่หนึ่งคืน เขียวไปหนึ่งปี ทั้ง
ดอกและใบไม่มีวันได้พบกัน

ว่ากันว่าสิ่งนี้คือสิ่งที่เทพท่านหนึ่งบันดาลขึ้นเมื่อหมื่น
กว่าปีก่อนเพื่อให้คนรักขึ้นชอบ เขาปลุกเองกับมือที่ละ
ต้นๆ พวกมันมีชื่อที่ไพเราะอยู่ชื่อหนึ่ง เรียกว่าดอก
พลับพลึงแดง

ภาพป่าดอกไม้นี้มีอยู่ก่อนจะมีเมืองอิงฮวาแล้ว ด้วยเหตุ
นี้เรื่องเล่านี้จึงถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นต่อๆ กันมา และไม่มี
หนังสือใดยืนยันข้อเท็จจริงตามเรื่องเล่าตำนาน

เมื่อทั้งสามมาถึงป่าดอกไม้ ดอกพลับพลึงแดงทุกดอกก็
เบ่งบานเต็มที่แล้ว ทั้งที่ไม่มีสายลมแต่กลับได้ยินเสียง
สวบساب กลีบดอกไม้ไหวเล็กน้อยเสมือนบรรเลงเพลง
อะไรสักอย่าง ทั้งงดงามเศร้าสร้อยและละมุนละไมจับใจ

ชาวบ้านที่อยู่โดยรอบตกตะลึง เหตุการณ์เช่นนี้ไม่เคย
เกิดขึ้นมาก่อน คล้ายกับว่ามันกำลังต้อนรับการมาถึง
ของใครสักคน ทั้งยังคล้ายกำลังยินดีกับการหวนกลับมา
พบกันอีกครั้ง

หลิวเยียมองภาพทิวทัศน์ตรงหน้าอย่างเหม่อลอย
ประหนึ่งเคยได้ยินมาก่อน แต่กลับไร้ซึ่งความประทับใจ
หน้าอกเขากระเพื่อมอย่างแรง ความเจ็บปวดเอ่อล้นขึ้น
มาในใจเบาๆ ภายในหัวมีภาพเลือนรางบางอย่างฉาย
แวบผ่าน รวดเร็วมากจนไม่อาจคว้าไว้ได้

หลิวเยี้อามีอกุมตรงหัวใจเบาๆ นี่มันอะไรกัน

ทำไมถึงได้ตื่นแรงแบบนี้?

ทำไมถึงรู้สึกเจ็บ?

เขากุมเสื้อตรงหน้าอกแน่น ดวงตาสีเงินเต็มไปด้วย

ความฉงน

“อาเยี่ย เป็นอะไรไป ไม่สบายตรงไหนหรือ? ทำไมถึง
ร้องไห้ล่ะ?”

เมื่อพบว่าบนหน้าของหลิวเยี่ยมีน้ำตาค่อยๆ ไหลอาบ
สองสาย จื่อชิงเกอก็ตกใจ เสียงที่ปกติเย็นชาสั่นเล็กน้อย

“ข้าไม่ได้ร้องเสียหน่อย” หลิวเยี่ยดึงสายตากลับมามอง
จื่อชิงเกอ

สิ่งนี้ทำให้ฮ้วนหลิวเฟิงตกใจเช่นกัน เมื่อเห็นท่าทาง

กังวลเป็นห่วงเป็นใยของทั้งสอง หลิวเยี่ยเอามือลูบหน้า
ทันที ความเย็นที่สัมผัสได้บนมือทำให้เขาตั้งสติได้

‘ข้าเป็นอะไรไป?’

ทำไมดอกไม้พวกนี้ถึงได้ทำให้ข้ารู้สึกเศร้ากัน?’

สองมือกุมตรงหัวใจ หลิวเยี่ยหอบหายใจเล็กน้อย คิ้ว
ขมวดแน่นอยู่ตลอดเวลา

จู่ชิงเกอยื่นมือไปเช็ดคราบน้ำตาบนหน้าหลิวเยี่ย
บรรยากาศเศร้าโศกที่โอบล้อมรอบตัวหลิวเยี่ยทำให้เขา
รู้สึกปวดใจไม่หาย เขาดึงหลิวเยี่ยเข้าสู่อ้อมแขน มือขวา

ตบปlobแผ่นหลังเบาๆ

ต้องเคยมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นเป็นแน่ แต่ตอนนี้สิ่งที่ทำ
ได้มีเพียงแค่ปlobคนตรงหน้า ให้เขาได้ฟังพียงเท่านั้น

ในเวลา^{นี้} นี่เป็นครั้งแรกที่จื่อซิงเกอรู้สึก^{ว่า}ตนเองไร้
ประโยชน์ ความรู้สึก^{ไร้}กำลังที่ลึกล้ำ^{พ้น}รัดหัวใจของเขา
ไว้นั่น

เมื่อสงบลงเล็กน้อยแล้ว หลิวเย่ก็ดูดอกพลับพลึงแดงที่
บานเต็มพื้นที่^{นี้}ต่อ มันงดงามยิ่งนัก แต่ที่ยิ่งไปกว่าก็คือ
มันทั้งงดงามและเศร้าสร้อย ทั้งยังให้ความรู้สึก^{ว่า}พวก
มันมีเรื่องเล่าระทมทุกข์

แสงไฟงดงามเริ่มส่องสว่าง หนุ่มสาวต่างนัดพบกันที่ป่า
ดอกไม้ บอกความในใจซึ่งกันและกัน พุดคุยเกี่ยวพาราสี
กัน

จิ้งจอกเผลอลังเลอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหยิบกล่องผ้าดิน
ออกมามอบให้กับหลิวยิ้ม

“เจ้าช่วยข้าเอาไว้ สิ่งนี้คือของแทนคำขอบคุณ”

ส่วนหลิวยิ้มหัวเราะเย้ยหยัน เหตุผลที่ยกมาอ้างช่วย
แตกขนาดนี้ มีเพียงน้องชายเขาเท่านั้นที่หลงเชื่อ

สุดท้ายหลิวเยี่ยได้ยินแล้วก็ปฏิเสธทันที “ข้าอยากช่วย
ตัวเอง ข้าไม่เคยคิดอยากได้การตอบแทนจากเจ้าเลย”
หลิวเยี่ยช่วยเขาไม่ใช่เพราะอะไร พอนึกว่าจื่อชิงเกอทำ
ท่าทางเหมือนเป็นคนนอกขนาดนี้ หลิวเยี่ยก็แอบเสียใจ
เล็กน้อย

เมื่อรู้ว่าหลิวเยี่ยเข้าใจเขาผิด แววดตาของจื่อชิงเก
อเปลี่ยนเป็นหมองหม่น “ก็แค่ของขวัญที่สหายมอบให้
กัน แบบนี้ก็ได้หรือ?” พอได้ยินน้ำเสียงน่าสมเพชเล็ก
น้อยของตนเองแล้ว จื่อชิงเกอดูถูกตนเองในตอนนี้อย่าง
ยิ่ง แต่กลยุทธ์นี้ใช้การได้ผลชะงัดนัก

“อ่า ไม่ใช่แบบนั้น” หลิวเยี่ยรีบอธิบาย “ข้ารับไว้ก็ได้” จื่อ
ชิงเกถือโอกาสยัดมันใส่มือหลิวเยี่ยทันที จากมุ่มมอง

ของเขาจะมองไม่เห็นองศาของมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อย

‘เจ้าเล่ห์จริงๆ’ ฮ่วนหลิวเฟิงชำเลืองข้ามหัวเขาไปอย่าง
ไม่แยแส

“เปิดดูสิ” หลิวเยี่ยนน่าจะชอบ

ได้ยืงดังนั้น หลิวเยี่ยนเปิดกล่องผ้าดี้นอกเบาๆ หยก
ประดับรูปงูสีม่วงขึ้นหนึ่งนอนแนบนิ่งอยู่ในกล่อง

รูม่านตาของฮ่วนหลิวเฟิงพลันหดตัว หากจำไม่ผิดละก็
ของชิ้นนี้ก็คือสิ่งของที่ไ้ยืนยันการระดมพลกองทัพของ
ตำหนักเมฆาม่วงทั้งหมด

แม้แต่ของชิ้นนี้ก็ยังตั้งใจได้ลง ดูท่าจื่อชิงเกอจะจริงใจ
จริงๆ เรื่องทุกอย่างต่อจากนี้คงต้องป้องกันไว้ล่วงหน้า
เสียแล้ว ไม่อาจปล่อยให้พวกเขาติดต่อกันได้อีก

“น้องเก้า เจ้ามานี่หน่อย” ส่วนหลิงเฟิงเดินออกไปด้าน
ข้างแล้วกวักมือเรียกหลิวเยี่ย

หลิวเยี่ยเอาหยกประดับห้อยไว้ที่เอว หันไปขอบคุณจื่อ
ชิงเกอ ก่อนจะเดินไปหาส่วนหลิวเฟิง ใบหน้างดงามจน
สงสัย

ส่วนหลิวเฟิงยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้หลิวเยี่ย มุมปากยก

โค้งอย่างซอสรอยยิ้มไว้ไม่มิด

หลังจากที่รับกระดาษมา ดวงตาสีเงินก็อ่านตัวหนังสือที่
อยู่บนนั้น หลิวเยี่ยเม้มปากเล็กน้อย ความตึงกลัวใน
ดวงตาค่อนหน้านี้แปรเปลี่ยนเป็นดีใจ สองมือสั้นเล็ก
น้อยจนกระดาษร่วงลงจากมือ

“พี่สาม ขอขอบคุณ” สองตาของหลิวเยี่ยแดงก่ำ น้ำตาเอ่อ
คลอเต็มเบ้า จนสุดท้ายก็ไหลลงมาที่แก้ม ทิ้งร่องรอย
บางๆ เอาไว้สองรอย

การได้เข้าศาลบรรพชนคือความปรารถนาสุดท้ายของ
มารดาเขา ในที่สุดตอนนี้ก็เป็นจริงเสียที ท่านแม่...ท่าน

เห็นแล้วหรือยัง

“น้องแก้ว เจ้าเป็นน้องชายของข้า นี่เป็นสิ่งที่ข้าควรทำ
เป็นของขวัญวันเกิดที่พี่ชายมอบให้กับเจ้า” ข้าให้แค่
น้องชายของข้าคนเดียวเท่านั้น ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเขา

“อ่า วันนี้อย่างนั้นหรือ...” หลิวเยี่ยแปลกใจเล็กน้อย ดู
เหมือนว่าเขาไม่เคยสนใจวันเกิดตัวเองเลย ตรงกันข้ามพี่
ชายกลับจำได้ชัดเจนทุกปี ไม่ว่าตัวจะอยู่ที่ไหน พอถึง
วันนี้ก็จะปรากฏตัวเสมอ

หลิวเยี่ยรู้สึกสับสนจากนั้นก็เผลอเข้ากอดฮ้วนหลิวเฟิง

“พี่สาม ข้ามีท่านเป็นญาติเพียงคนเดียว ท่านจะอยู่กับ
ข้าตลอดไป...ใช่ไหม?”

“อืม”

‘ข้าจะอยู่กับเจ้าตลอดไป ตราบใดที่เจ้าต้องการ

แต่น้องแก้ว ข้าไม่อยากใช้สถานะพี่ชาย...’

จู่ชิงเกอที่อยู่ไม่ไกลมองสองพี่น้องที่กอดกันเจี๊ยบๆ

เขารู้ว่าตัวเองเทียบไม่ได้ ยิ่งไปกว่านั้นคือหลิวเยี่ยนสิน

ชิดเชือกกับฮ่วนหลิวเฟิง

เขาไม่รีบร้อน เขารอได้ เขาจะใช้เวลาเป็นตัวพิสูจน์

กระดาศแผ่นนั้นปลิวไปตามสายลม หางตาของจื่อชิงเก
อจับตัวหนังสือดงามสามตัวนั้นได้อย่างรวดเร็ว...วัดหัว
อาน

ส่วนอีกด้าน สองมือของฮ่วนหลิวเฟิงจับไหล่ของหลิว
เยี่ย “น้องเก้า พวกเขาจะมาแล้ว”

.....

บทที่ 8 ค้างแรมที่สวนคงอยู่

ป่าดอกไม้ในเวลานี้มีคนอยู่ไม่เท่าไรแล้ว พวกหลิวยักษ์

ทั้งสามคนเดินมุ่งไปยังใจกลางเมือง

ผ่านไปประมาณหนึ่งเค่อ (15 นาที) ทั้งสามก็มาหยุดอยู่
หน้าจวนแห่งหนึ่ง บนประตูจะเห็นได้ว่ามีตัวอักษรที่
เขียนด้วยสีทองดูงดงามอร่ามตา...สวนคงอยู่

อาจเป็นเพราะรู้ว่าสวนหลิวเฟิงกลับมา ตรงประตูถึงมี
ชายวัยกลางคนอายุประมาณสี่สิบปียืนรออยู่ เขาน่าจะ
เป็นพ่อบ้าน ครั้นอีกฝ่ายเห็นสวนหลิวเฟิงก็รีบเดินเข้ามา
หา “คุณชาย”

สวนหลิวเฟิงส่งเสียง ‘อืม’ เบาๆ แล้วดึงหลิวเย่มา “นี่
คุณชายรอง”

หลิวเยี่ยเบิกตากว้าง ค่อนข้างทำตัวไม่ถูก เขาไม่มี
คุณสมบัติที่จะเป็นคุณชาย เพราะเขาไม่เป็นที่ยอมรับ
ของตระกูล...

คล้ายกับรู้ได้ถึงความกังวลของน้องชายตนเอง ฮ่วนหลิว
เฟิงจึงยิ้มออกมา “นี่เป็นคุณหาสน์ส่วนตัวของข้า ไม่เกี่ยว
ข้องอะไรกับตระกูลฮ่วน” เวลาเดียวกันก็ชี้ไปที่จื่อชิงเก
อ “เขาเป็นสหายของพวกเรา แซ่จื่อ จัดหาห้องสักห้องให้
เขาด้วย”

พ่อบ้านพยักหน้า

จื่อชิงเกอไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ แต่หลิวเยี่ยกลับไม่ค่อย
พอใจ “พี่สาม อาจื่อเป็นสหายข้าต่างหาก” พี่ชายเขา
เหมือนจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับอาจื่อเลย

เมื่อเอ่ยคำพูดนี้ออกมา ท่านราชาก็ยิ้มสดใสราวกับ
ดอกท้อ ส่วนใบหน้านางามของเจ้าของจวนกลับดำทะมึน

เมื่อเดินเข้าไปในคฤหาสน์ ด้านหน้ามีแม่น้ำลำธารและ
สะพานสำหรับเดินเข้าไปภายใน สี่ด้านล้อมรอบด้วยป่า
ไผ่ นกที่อยู่ตามลำธารขับขาน ช่างเจียบสงบอย่างยิ่ง

จื่อชิงเกอชำเลื่องมองแค่ปราดเดียวก็รู้แจ้ง

ค่ายกลแปดทิศฉีเหมิน[1]เป็นค่ายกลที่หายสาบสูญไป
แล้ว และเป็นค่ายกลลับที่สร้างขึ้นโดยผู้เฒ่าที่มีความ
ชำนาญเมื่อพันปีก่อน มันรวบรวมวิชาคู่[2]เวทมนต์จาก
เผ่าเวท วิชาเสียงพิศวงของเผ่าเงือก รวมถึงวิชาภาพลวง
ตาของเผ่าภูต ค่ายกลที่แข็งแกร่งเช่นนี้ เก่งกว่าแม้แต่ตัว
เขาก็ยังต้องใช้เวลาอยู่พอสมควร หากไม่ระวังแม้เพียง
นิดก็จะออกไปไม่ได้

ค่ายกลโบราณนี้ปรากฏที่นี่ เอามาใช้กับมนุษย์อย่างนั้น
หรือ? หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ฮ่วนหลิวเฟิงคนนี้จะชิงชิง
อีกฝ่ายมากทีเดียว...

แต่เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับเขา จื่อชิงเกอตั้งสายตากลับมามอง
พ่อบ้านที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“คุณชายจื่อ ในป่าไผ่พวกนั้นวางพวกกับดักเอาไว้เพื่อ
ป้องกันขโมยเข้ามา เพื่อความปลอดภัย ท่านอย่าได้เข้า
ไปจะเป็นการดีที่สุด”

“ข้าไม่เข้าไปหรอก” จื่อชิงเกอตัวดสายตามองพ่อบ้าน

คนผู้นี้ไม่ธรรมดา

“ถ้าเช่นนั้นเชิญท่านตามข้ามาเถิดขอรับ ข้าจะพาท่าน
ไปที่ห้อง” พ่อบ้านรังจื่อชิงเกอที่จะเดินตามหลิวเย่ไป

นัยน์ตาสีม่วงหรือลงเล็กน้อย ใบหน้างามไร้ซึ่งอารมณ์

ภายใต้สีหน้าหนึ่งสงบบมีบรรยากาศตึงเครียด หากตอนนี้
ส่วนหลิวอิงอยู่ด้วยคงรู้ว่าจื่อชิงเกอโกรธแล้วจริงๆ

พ่อบ้านใจสั้นเล็กน้อย ราชานูที่ยั่วยุยงกตัญญู แต่เขาก็
ยังฝืนสบนัยน์ตาสีม่วงที่มีจิตสังหารชัดขึ้นทุกที

“คุณชายใหญ่กับคุณชายรองไม่ได้พบกันนานมากแล้ว
เกรงว่าคืนนี้คงจะคุยกันยาว จากนั้นคุณชายรองก็คงจะ
ค้างอยู่ที่ห้องคุณชายใหญ่”

ชะงักไปเล็กน้อย พ่อบ้านก็พูดเสริมอีก “ยามที่ทั้งสองคน
ยังเด็กก็นอนเตียงเดียวกันขอรับ”

แอบชำเลืองมองใบหน้าอิมครีမ်ของจื่อชิงเกอแล้ว ใจ
ของพ่อบ้านก็เบ่งบานทันทีเมื่อครุ่นนี้เขาสนใจพูดถึงคุณ
ชายรอง และก็ทำให้จื่อชิงเกอหยุดแผ่ไอสังหาร เก็บมัน
กลับไปทันที ตอนนี้ต้องข่มความโกรธที่เกิดขึ้นกลับไป
คนที่ทำให้ผู้เป็นราชาโกรธเช่นนี้ได้ เขาน่าจะเป็นคน
แรก

“นำทางไป” จื่อชิงเกอเอ่ยปาก เขาไม่อาจลงมือกับคนผู้
นี้ได้ ไม่เช่นนั้นอาเยี่ยคงจะ...

อีกด้านหนึ่ง

ส่วนหลิ่วเฟิงพาหลิ่วเยี่ยไปหยุดอยู่หน้าเรือนขนาดเล็ก

อันประณีตงดงาม ด้านบนมีตัวอักษรสามตัวที่มีชีวิตชีวา
และมีพลัง คุณชายสามตระกูลฮ่วนเป็นผู้เขียนด้วยตนเอง...เรือนย้อราตรี

ที่นี่เงียบสงบยิ่ง แต่กลับดูประหลาดไปทุกแห่งหน รอบ
ด้านมีปากกว้างอยู่หลายหย่อม ทว่าไม่มีเสียงนกแม้แต่นิด
ดูคล้ายกับเป็นบ้านที่ว่างเปล่าไร้คน แต่ความเป็น
จริงกลับซุกซ่อนลมหายใจเอาไว้ไม่น้อย

“พอใช้ได้ไหม? เข้าไปดูสิ” ฮ่วนหลิวเฟิงพูดด้วยน้ำเสียง
อ่อนโยน เขารู้ว่าคนคนนี้จะชอบความเงียบสงบ สถานที่
แห่งนี้เขาเป็นคนเลือกมันด้วยตนเอง

หลิวย่ยผลั้กประตุเดินเข้าไ้ ฝั้ที่กายในไม่กว้างนัก
แต่กลับไ้ความรู้สึ้กอบอุ้่น เหมาะกับการพักอาศัยอยู่
คนเดียว แต่เหตุใดเตียงถึงได้ดูคล้ายว่านอนได้สองคน
เล่า?

ฮ่วนหลิวเฟิงเห็นสีหน้าของหลิวย่ยแล้ว ก็รู้ได้ทันทีว่าเขา
ฟังพอใจ สำหรับเตียงนั้น เดิมทีห้องนี้เ็นห้องของเขา
เขาตั้งตาคอยเ็นอย่างยิงว่าจะมีสักวันที่ได้ใช้มันรวม
กันกับคนคนนี้

“เราไม่ได้เจอกันนานแล้ว หรือน้องเก้าไม่เอยากอยู่คั้าง
คึ้นกับพี่?” ความจริงแล้วก็เฟิงไม่เจอกันเฟิงไม่กี่วัน
เมื่อไม่กี่วันก่อนเขาขึ้นเขาไปแอบดูอยู่เจีบบๆ แต่คน
โบราณกล่าวเอาไว้ ไม่เจอหนึ่งวันเหมือนกับผ่านไปสาม

ฤดูใบไม้ร่วง คำพูดนี้จริงแท้แน่นอน

ฮวนหลิวเฟิงบ้วนปาก ท่าทางน้อยใจยิ่ง

เห็นท่าทางพี่ชายตนเองแล้ว หลิวเย่รีบพูดให้กระจ่าง
“ไม่ ไม่ใช่อย่างนั้น...”

“เช่นนั้นก็เอาตามนี้แหละ” ไม่รอให้หลิวเย่พูดจบ ฮวน
หลิวเฟิงชิงตัดสินใจทันที

หลิวเย่แหม่มปากไปมา สุดท้ายก็ไม่ได้ส่งเสียงอะไร

ทำไมเขาถึงได้รู้สึกว่าได้ติดกับกันนะ

“น้องแก้ว นั่งก่อนสิ มาลองชิมขนมนี้เสียหน่อย เพิ่งจะ
ออกจากเตาใหม่ๆ เลย”

หลิวเยี่ยนนั่งลง สองนิ้วหยิบขนมเข้าปาก เมื่อเข้าปากไปก็
ละลายทันที รสชาติดียิ่ง

“อืม ขนมของพี่สามยังอร่อยอยู่เสมอเลยนะ”

“ชอบก็ดีแล้ว พรุ่งนี้จะได้ให้สาวใช้ทำขนมนี้ให้เจ้าเอา
กลับไปด้วย ไม่เอาไม่ได้!”

ขณะที่คิดจะปฏิเสธ ปากเล็กๆ ก็จำต้องหยุดไปเสียก่อน

“จำได้ว่าตอนที่เจ้ายังเล็กมักจะชอบลากเข้าไปแอบหา
ของกินในครัวอยู่เสมอ จนทุกคนคิดว่ามีขโมยเข้ามา”

“ฮ่าๆ แต่ขนมพวกนั้นพี่เป็นคนกินเยอะที่สุดนี่”

...

พอคนข้างคุยเปิดปากขึ้นมา ความทรงจำเก่าๆ ของทั้ง
สองก็ทะลักออกมาราวกับกระแสน้ำ

พอรู้ตัวอีกทีก็เข้าเข้าตรู่แล้ว

หิวเยี้ยฟูบหลับไปกับโต๊ะ

ส่วนหิวเฟิงจ้องมองใบหน้าที่เฝ้าคะนึ่งหาอยู่ตลอด
เวลาอย่างลึกซึ้ง โดยไม่ปิดบังความรู้สึกในดวงตา

เนิ่นนานที่เดิยกว่าเขาจะลุกขึ้นอุ้มหิวเยี้ยไปนอนที่
เตียง ถอดเสื้อคลุมกับรองเท้าวอก ทั้งยังดึงผ้าห่มมา
คลุมให้หิวเยี้ยจนถึงช่วงอก หลังจากนั้นส่วนหิวเฟิงก็
โน้มกายแอบจุมพิตริมฝีปากของผู้เป็นน้องชาย

เมื่อถึงยามเย็น (เวลา 3.00-5.00 น.) เสี่ยงรอบด้านตั้งขึ้น

เรื่อย ๆ

จื่อชิงเกอนั่งอยู่ในศาลากลางสวนดอกไม้ตามลำพัง
พลงด้อมสุราที่นำมาจากห้องเก็บสุรา

ช่างเป็นสุราดีที่หาได้ยากยิ่ง ฮ่วนหลิวเฟิงนี่ช่างรสนิยมดี
จริงๆ

“ราชาช่างอารมณ์สุนทรีนัก ดึกดื่นค่อนคืนแล้วไม่หลับ
ไม่นอน แต่มาแอบด้อมสุราของข้า” พอสิ้นเสียง ร่างของ
ฮ่วนหลิวเฟิงก็มาปรากฏตัวอยู่ในศาลา

ฮ่วนหลิวเฟิงหยิบแก้วเหล้าใบหนึ่งขึ้นมารินจนเต็มแก้ว

เลิกเสื้อคลุมแล้วนั่งลงตรงข้ามจื่อชิงเกอ

“เขาละ?”

“นอนอยู่บนเตียงข้า” ฮ่วนหลิวเฟิงจิงใจแน่นคำว่า ‘ข้า’

สีหน้าของจื่อชิงเกอยังคงเดิม กรอกสุราเข้าปากภายใน
คราเดียว

“ได้ยินว่าเจ้ากับพี่รองของข้าเป็นสหายกัน?”

“ไม่ต้องได้ยินหรอก เป็นความจริง”

“จึงจอกอย่างฟ็องเจ้าก็ทนได้ด้วยหรือ?”

เมื่อนึกถึงท่าทางหลงตัวเองของฮ่วนหลิวอิง จื่อชิงเกอดอด
ไม่ได้ที่จะยิ้ม

“เทียบกับเจ้าแล้ว เขาดีกว่าเยอะ” จากนั้นก็รอกสุราลง
ท้องไปอีกแก้ว

“นี่ เจ้าแยกแยะคุณภาพสุราเป็นหรือไม่ หากแยกแยะไม่
เป็นก็อย่ามาสิ้นเปลืองสมบัติล้ำค่าของข้า” สุรานี้ต้องใช้
เวลาถึงร้อยปีถึงจะกลั่นออกมาได้หนึ่งไห หากดื่มแบบ
เขา คาดว่าต่อไปคงไม่เหลือเป็นแน่

“ทำไม ตัดใจไม่ลงหรือ?”

“หากเจ้าไปจากเขาเอง อยากดื่มเท่าไรเช้าก็จะให้เท่า
นั้น”

“ตอนนี้ช่างเป็นเวลาที่เหมาะสมแก่การผันเสียจริง”

“หึๆ” ฮ้วนหลิวเฟิงส่งเสียงหัวเราะเบาๆ

“ได้คบหาสมาคมกับเจ้าเช่นนี้ช่างดียิ่ง เว้นเสียแต่อยู่ใน
ฐานะศัตรูหัวใจ”

จื่อชิงเกอมองฮ่วนหลิวเฟิงอยู่ครู่หนึ่ง ต้องบอกเลยว่าเขา
เข้าอกเข้าใจอีกฝ่าย เพราะพวกเขาหลงรักคนคนเดียว
กัน หากมีวันหนึ่งที่พวกเขาต้องหันคมดาบใส่กัน นั่นคือ
สิ่งที่เขาไม่ต้องการ และคนคนนั้นก็คงไม่อยากเห็น
เหตุการณ์นั้นเช่นกัน

หวังว่าทุกอย่างจะสงบลงด้วยดี เขาแค่อยากให้คนคน
นั้นมีความสุขและอยู่เคียงข้างกันไปตลอด สำหรับชาตินี้
ก็เพียงพอแล้ว

ภายใต้ดวงจันทร์ มีสองแก้วสุรา คนสองคน และความ
คิดที่ต่างกันสองแบบ

.....

[1] ค่ายกลแปดทิศฉี่เหมิน เป็นหนึ่งในเคล็ดวิชาลี้ลับโบราณของจีนที่ใช้ตั้งรับข้าศึกโดยมีประตูทั้งแปดทำหน้าที่แตกต่างกัน แบ่งเป็นประตูล่อลวงและประตูโจมตี

[2] กู๋ เป็นแมลงที่เกิดจากการนำสัตว์ที่มีพิษร้ายหลายๆตัวมาใส่รวมกันในไหเดียว แล้วปล่อยให้กัดกินกันเอง ตัวที่เหลืออยู่รอดตัวสุดท้ายจะมีพิษร้ายแรงที่สุด

บทที่ 9 แยกไม่ได้รับเชิญ

วันถัดมา

หิวเยี้ยค่อยๆ ลืมตาขึ้น รูปร่างตายังไม่ทันได้จับภาพก็
มึนงงเล็กน้อย ทำไมถึงได้มาอยู่บนเตียงได้? พี่สามหรือ?

ทันใดนั้น สาวใช้ชุดชมพูก็ยกอ่างน้ำเข้ามา "คุณชายรอง
ตื่นแล้วหรือเจ้าคะ คุณชายใหญ่ให้ท่านล้างหน้าล้างตา
ให้เรียบร้อยแล้วไปที่ห้องโถงใหญ่ ตอนนี้บ่าวจะช่วยแต่ง
ตัวให้ นะเจ้าคะ"

เห็นหิวเยี้ยไม่ตอบ สาวใช้ชุดชมพูจึงเงยหน้าขึ้น เห็น
หิวเยี้ยเอาแต่จ้องมองตัวเองจนนางทำตัวไม่ถูก "คุณ
ชาย บบนหน้าบ่าวมีอะไรหรือเจ้าคะ?"

เมื่อได้ยินเสียงอีกครั้ง หิวเยี้ยที่งุนงงอยู่นานก็ตั้งสติได้

ในที่สุดพลงยืมเล็กน้อย "ไม่ต้องหรอก ข้าจัดการเอง
เจ้าออกไปก่อนเถอะ" ทุกครั้งที่ตื่นขึ้นมา หลิวเยียมักจะ
มึนงงสับสน จากนั้นถึงได้ค่อยๆ ตั้งสติได้

หญิงสาววางอ่างน้ำลงแล้วหยิบกายทำความสะอาด เพิ่ง
ออกมาจากประตูก็ถูกสาวใช้ชุดเขียวขวางไว้เสียก่อน

“พี่สาวชุดชมพู ทำไมถึงได้ออกมาเร็วนักเล่า?”

“เจ้าเด็กนี่ ทำไมถึงมาอยู่ที่นี่ได้?”

“ก็มาช่วยไม่ได้หรือไง”

“ข้าดูแล้วมีเจตนาอื่นมากกว่า”

“เหอะๆ” หญิงสาวชุดเขียวหัวเราะะ ต่อมาก็ถามขึ้นว่า “พี่สาว คุณชายรองเป็นอย่างไรบ้าง?”

“เป็นคนอบอุ่น อ่อนโยนดุจหยก เป็นคุณชายที่สุภาพ ถ่อมตน”

“จริงหรือ เช่นนั้น...”

ขณะที่สาวใช้ชุดเขียวกำลังจะพูดอะไรบางอย่าง ประตู่ที่อยู่ข้างหลังก็ส่งเสียง ‘แอ๊ด’ เปิดออกเสียก่อน

หลิวยี่เย่เดินออกมา มองสาวใช้ชุดชมพูกับสาวใช้ชุด
เขียว คำพูดเมื่อครู่นี้เขาได้ยินหมดแล้ว ช่างเป็นหญิง
สาวที่มีชีวิตชีวาจริงๆ

“เราไปกันเถอะ”

“เจ้าค่ะ”

สาวใช้ชุดชมพูเดินนำหน้าหลิวยี่เย่ ส่วนสาวใช้ชุดเขียว
ตามหลิวยี่เย่อยู่ด้านหลัง

หลังจากเดินโค้งไปมาไม่กี่โค้ง สาวใช้ชุดชมพูก็หันมา
“คุณชาย ถึงห้องโถงใหญ่แล้วเจ้าค่ะ พวกบ่าวขอตัวก่อน

นะเจ้าคะ” สาวใช้ชุดชมพูดึงสาวใช้ชุดเขียวมา ย่อกาย
ทำความเคารพแล้วจากไป

หลิวยืนเดินเข้าไปในห้องโถงใหญ่ ส่วนหลิวงิ่งนั่งอยู่ที่
ตำแหน่งหลัก นิ้วมือนิ้วขวาเคาะพนักรองแขนเบาๆ ส่วน
จื่อชิงเกอที่นั่งตำแหน่งลดหลั่นลงมากำลังดื่มชาอยู่

เมื่อเห็นหลิวยืน ส่วนหลิวงิ่งจึงค่อยๆ ยืนขึ้น ดวงตาทั้งสอง
เต็มไปด้วยรอยยิ้มอย่างมีอาจปิดบังได้ “น้องเก้านี่ซี้
เซาจริงๆ อีกนิดก็จะเป็นหนูแล้ว”

หลิวยิ้มเขินอาย ทันใดนั้นห้องก็ส่งเสียง ‘โครกคราก’
ขึ้นมาอย่างไม่ถูกเวลา

รอยยิ้มของฮ่วนหลิวเฟิงยิ่งเด่นชัดขึ้น จื่อชิงเกอลุกขึ้นสูง
หลิวเยี่ยที่หน้าแดงกำออกไปข้างนอก “ไป ไปกินมื่อเช้า
กัน”

“อ่า เจ้านี่พลิกสถานการณ์กลับได้หน้าตาเฉยเลย” ฮ่วน
หลิวเฟิงรีบสาวเท้าตามทั้งสองไปทันที

จื่อชิงเกอไม่ได้สนใจ ตอนนี้สิ่งที่เขาเป็นห่วงคือท้องของ
หลิวเยี่ยเท่านั้น

อีกทางด้านหนึ่ง

คนกลุ่มหนึ่งขี่ม้าเร่งรีบเดินทางมาตามทางเส้นเล็กบน
ภูเขา นำโดยชายคนหนึ่งที่สวมชุดสีเทา อายุเท่าใดนั้นมิ
อาจทราบได้ นอกจากนี้ยังมีหญิงสาววัยแรกรุ่นสวมชุดสี
เหลือง

“อาสอง คราวนี้จะหาเจ้าคนป่านั้นเจอจริงหรือ? พี่หลิว
เพิ่งทำอะไรก็มักจะระวังรอบคอบอยู่เสมอ”

“อี ร้อยความลับก็ยังมีหลุดมาหนึ่ง คราวนี้หากไม่ใช่
เพราะพี่ชายผู้แสนดีคนนั้นของเจ้ารีบเดินทางมาละก็ ข้า
ก็หาเบาะแสไม่เจอหรอก”

“ต้องเป็นเจ้าคนป่านั้นชักนำพี่สามเป็นแน่ มันทำพี่สาม

ต้องดูแลมันไปเสียทุกอย่าง” หญิงสาวชุดเหลืองเผยแววตาชิงช้า

“เหยาเอ๋อร์ ครั้งนี้ห้ามทำอะไรบู่มบ๋ามเด็ดขาด ต้องระวังให้มากๆ”

“อาสอง ท่านวางใจเถอะ ถ้ามีผีหลิวเฟิงอยู่ด้วยไม่มีทางเกิดเรื่องอะไรแน่”

“พี่ชายเจ้าไม่ใช่คนใจดีอะไร เขาน่ะเป็นหมาป่าที่ห่มหนังแกะต่างหาก”

“ท่านเป็นผู้อาวุโส ยามที่ข้ามีความสุขก็จะให้เกียรติท่าน

เรียกท่านว่าท่านอาสองก็แล้วกัน อย่าลืมล่ะว่าท่านพ่อ
ข้าขึ้นเป็นผู้นำแล้ว คนบ้านรองอย่างท่านมีสิทธิ์อะไรมี
พูดเรื่องพี่หลิวเฟิงอย่างนั้น?” หญิงสาวชุดเหลืองไม่
แยแส

ชายชุดเทาหนึ่งอิงไปนิด คล้ายกับคาดไม่ถึงว่าอยู่ๆ นาง
จะโกรธขึ้นมา เขาริบเอ่ยปากทันที “เหยาเออร์พูดถูก
เป็นอาสองเองที่ล้ำเส้น เช่นนั้นเจ้าก็อย่าได้เก็บไปใส่ใจ
เลย” ตอนนี้อย่างไม่อาจโต้เถียงกับเด็กสาวคนนี้ได้ ไม่เช่น
นั้นจะไม่มีโอกาสขึ้นมาเป็นตระกูลหลักแทน

หิ แม่หนูนี้ ข้าเตือนดีๆ แต่กลับไม่ฟัง พอถึงเวลานั้นจะ
ตายอย่างไรก็ยังไม่รู้เลย

“นี่แหละถึงจะเป็นท่านอาสองค์ที่เชื่อฟังข้า”

มือที่ซ่อนอยู่ใต้แขนเสื้อของชายชุดเทาแอบกำหมัดแน่น
ต้องมีสักวันแน่ที่เจ้าคุกเข่าขอร้องข้า แต่น่าเสียดายที่
ความคิดนี้ของเขาต้องเป็นอันตกไป เพราะว่า...

.....

เมืองอิงฮวา

หลิวเย่กับจื่อชิงเกอนั่งกินเกี้ยวน้ำอยู่ที่แผงลอยข้าง
ถนน ส่วนหลิวเฟิงด้านข้างมองแผงลอยร้านนี้ที่เขาเห็น

ว่าไม่สะอาดสักเท่าไรอย่างดูถูก

“พี่สาม มัวยืนทำอะไร นั่งลงกินด้วยกันสิ”

ส่วนหลิวงเพิงหันกลับมามองรอบด้าน จนกระทั่งเห็น
เหล่าสุราอยู่ร้านหนึ่ง จึงพูดกับหลิวงเยี่ยพร้อมกับยิ้มตา
หยี “น้องแก้ว พี่เลี้ยงมือใหญ่เจ้าดีไหม เราออกไปจากที่นี่
กันเถอะ”

หลิวงเยี่ยกำลังต่อสู้กับเกี้ยวน้ำ ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น
มอง “ข้าอยากกินเกี้ยวน้ำนี้”

จู่ชิงเกอแบ่งเกี้ยวที่อยู่ในซามตนเองใส่ถ้วยหลิวงเยี่ย

บางส่วน ดวงตาสีม่วงอ่อนโยนอย่างยิ่ง “ถ้าชอบก็กิน
เยอะๆ หน่อย”

เห็นดังนั้นแล้ว ฮ่วนหลิวเฟิงก็ได้แต่ยอมรับชะตากรรม
เขาเช็ดม้านั่งเข้าไปมาจนกระทั่งคิดว่าใช้ได้แล้ว ถึงได้นั่ง
ลงอย่างสง่างาม

ขณะฮ่วนหลิวเฟิงเฟิงจะนั่งลง ม้านั่งก็ไร้ซึ่งความร้อน
หลิวเยี่ยผู้นั้นลุกขึ้นเสียแล้ว “อิมจ้ง” ทั้งยังลูบพุงป่องๆ
ของตนเองเสียด้วย

จื่อชิงเกอจ่ายเงินเสร็จก็เดินเคียงไหล่หลิวเยี่ยจากไปทันที
ที่ ฮ่วนหลิวเฟิงถูกทิ้งอีกครั้ง เขาริบตามไป ทั้งหมดเป็น

เพราะเจ้าจื่อชิงเกอสมควรตายนั้นที่ทำให้น้องชายเห็น
เขาเป็นมนุษย์ล่องหน

พวกเขาออกจากเรือนมาตั้งแต่เช้า พอรู้ตัวอีกทีก็เป็น
ช่วงโพล้เพล้แล้ว

หลิวเยี่ยซื้อของมากมายหลายอย่าง รวมถึงของใช้ใน
ชีวิตประจำวันและอาหารบางอย่างที่เก็บไว้ได้นานสอง
มือของจื่อชิงเกอกับส่วนหลิวเฟิงเต็มไปด้วยข้าวของ
หลิวเยี่ยจึงรู้สึกไม่สบายใจสักเท่าไร พี่ชายตนเองนั้นไม่
เป็นไร แต่สำหรับอาจื่อแค่ดูแวบเดียวก็รู้เลยว่าไม่เคยทำ
เรื่องพวกนี้มาก่อน เขามองจื่อชิงเกออย่างขอโทษขอโพย
เล็กน้อย “อาจื่อ แบ่งมาให้ข้าบ้างเถอะ”

จื่อชิงเกอขมวดคิ้วเล็กน้อย นี่ยังถือว่าเขาเป็นคนนอกอยู่
อีกหรือ ความขมขื่นก็เอ่อล้นขึ้นมาในใจ แต่ปากกลับพูด
ว่า “ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ข้าถือได้”

“แต่ว่า ข้าเห็นท่าทางเจ้าเหมือนค่อนข้างเหนื่อย...”

จื่อชิงเกอหน้าแข็งกระด้าง “เปล่านี้ เจ้ามองผิดแล้วล่ะ”

ส่วนหลิวเฟิงแอบหัวเราะในใจ เขาเหนื่อยเสียที่ไหนกัน
เห็นๆ อยู่ว่าถูกเจ้าทำให้โกรธจัดๆ ฮ่าๆ ซ่างสดชื่นเสีย
จริง

ทั้งสามเดินขึ้นไปบนเขา เสาที่อยู่ข้างทางผูกม้าเอาไว้
จำนวนหนึ่ง หลิวเยี่ยจึงสงสัย “มีคนขึ้นเขามาล่าสัตว์
หรือ?”

จื่อชิงเกอเงียบ เขาสูงนี้ไม่ใหญ่ บนเขามีเพียงสัตว์
จำพวกนก แม้แต่สัตว์ป่าสักตัวก็ยังไม่เคยเห็น มีเพียงคน
โง่เท่านั้นแหละที่คิดเช่นนี้

เห็นม้าที่กำลังล่าสัตว์พวกนั้นแล้ว สีหน้าของฮ้วนหลิวเฟิง
ก็เริ่มลงเล็กน้อย หรือว่าจะเป็น...

หลังจากผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง ในที่สุดทั้งสามก็มา
ถึงยอดเขา

เมื่อได้เห็นข่าวของที่คุ้นเคย หลิวเยี่ยก็รำเรงขึ้นมาทันที
“อาจื่อ พี่สาม เอาของวางไว้ที่ห้องครัวก่อนเถอะ เย็นนี้
ข้าจะแสดงฝีมือให้พวกท่านดู”

จื่อชิงเกอกับฮ่วนหลิงเพิ่งเดินไปยังห้องครัว ส่วนหลิวเยี่ย
ผลักประตูเข้าไปในห้อง

ขณะที่ทั้งสองกำลังวางของก็ได้ยินเสียงของหลิวเยี่ยดัง
ขึ้น

“พวกเจ้าเป็นใคร?”

จื่อชิงเกอไม่สนใจว่าที่แห่งนี้คือโลกมนุษย์ เขาเรียกใช้เคล็ดวิชา ‘ก้าววายุ’ พอสั่นเสียงก็มาอยู่ในห้องแล้ว ฮ้วนหลิวเฟิงก็ใช้วิชาตัวเบาเข้าไปในห้องทันทีเช่นกัน เขาไม่อาจใช้เคล็ดวิชาสู่มลีสู่หน้าได้ โดยเฉพาะยามที่เขาคาดเดาได้ว่าบุคคลที่มาเป็นใคร เมื่อเทียบกับจื่อชิงเกอแล้วเขามีข้อจำกัดมากกว่า

“พี่หลิวเฟิง” เมื่อเห็นฮ้วนหลิวเฟิงปรากฏตัว หญิงสาวชุดเหลืองก็พลันเข้าไปกอดเอวเขา

ฮ้วนหลิวเฟิงแคะมือนางออกไป ท่าทางค่อนข้างรังเกียจ

“พวกเจ้ามาได้ยังไง?”

ชายชุดเทาที่อยู่ในห้องเปิดปากขึ้นว่า “หลานหลิวเฟิง
อาสามาดูเจ้า ก็เลยถือโอกาสมาหาหลานคนเล็กเพื่อ
คุยธุระด้วย”

“หึ ช่างคุยโวได้อย่างไร้ยางอายเสียจริง แม้แต่ชื่อหลาน
ตัวเองก็ 모르อย่างนั้นหรือท่านอา?” ฮ่วนหลิวเฟิงยืน
ขวางอยู่หน้าหลิวเยี่ย

จื่อชิงเกอมองหลิวเยี่ยด้วยความเป็นห่วง แต่หลิวเยี่ยตก
เข้าสู่ห้วงความทรงจำในวัยเด็กเสียแล้ว

.....

บทที่ 10 อดีตก็เหมือนคนวัน

“อย่าตีข้า ข้าไม่กล้าอีกแล้ว”

ในมุมหนึ่งที่ลับตาคนที่สุดในจวนสกุลฮ้วน กลุ่มบ่าวรับ
ใช้กำลังทุบตีเด็กชายสวมชุดขาวคนหนึ่ง ไม่ไกลกันมี
เด็กสาวที่สวมชุดสีเหลืองกำลังมองด้วยสีหน้าเหี้ยมโหด
ในมือถือแส้ บนแส้นั้นจะเห็นได้ว่ามีรอยเลือดสีแดงอยู่
จางๆ

“คนป่าก็คือคนป่า นั่งจิ้งจอกแม่เจ้าขโมยหนังสือล้ำค่า
ของพ่อข้า ส่วนเจ้ายังมาขโมยกินขนมที่แม่ข้าเตรียมไว้
อีก เป็นขโมยที่คลอดขโมยออกมาโดยแท้”

“คุณหนูห่า ดูเหมือนเขาจะทนไม่ไหวแล้วนะเจ้าคะ” สาว
ใช้คนหนึ่งรู้สึกกลัวเล็กน้อย แม้คนผู้นี้จะไม่นับว่าเป็น
คุณชาย แต่ถึงอย่างไรก็เป็นบุตรของเจ้าของจวน ขนาด

เลือกร้ายยังไม่กินลูกของมัน ความผิดของมารดาก็นับว่า
ไม่อาจโยนให้เขาไปเสียทุกอย่าง หากคนผู้นี้ตายขึ้นมา
ละก็ โชคร้ายจะไม่ตกอยู่กับพวกเขาที่เป็นข้ารับใช้หรือ
หรือ

เมื่อเด็กหญิงชุดเหลืองคนนั้นได้ยิน ก็เหลือบมองร่างที่
ขดตัวอยู่ตรงมุมอย่างรังเกียจ “ตบตีได้ง่ายดายเพียงนี้
ไร้ประโยชน์จริงๆ แต่ช่างเถอะ แยกย้ายกันได้แล้ว จำ
เอาไว้ เรื่องวันนี้ห้ามใครแพร่งพรายออกไปเด็ดขาด”

บ่าวรับใช้ทำตามคำสั่ง แต่ละคนต่างแยกย้ายไปทำงาน
ของตัวเอง

ผมยาวสีเงินของเด็กชายที่อยู่ตรงมุมยุ่งเหยิงไปหมด
สองตาปิดแน่น ชูดสีขาวยที่สวมใส่ก็เปราะเปื้อนรอยเลือด
บนหลังยังมีรอยแผลที่เห็นได้ชัดอีกหลายรอย

ทันใดนั้น เสียงฝีเท้าที่อยู่ไกลๆ ขยับเข้ามาใกล้

คนที่มาคือเด็กหนุ่ม ผมยาวสีดำแผ่สยายอยู่ด้านหลัง
นัยน์ตาดำทั้งสองคมกริบและดุดัน

ให้ตายเถอะ เขามาเข้าไปเพียงก้าวเดียว ใครกันนะที่ทำ
แบบนี้

เด็กหนุ่มขยับเข้าไปใกล้เด็กชาย พอสัมผัสได้ว่ามีคนเข้า

มาใกล้ เด็กชายก็พึมพำกับตัวเอง “อย่าตีซ้ำ อย่าตีซ้ำ...”

เมื่อเด็กหนุ่มได้ยิน ความกดอากาศที่อยู่รอบด้านก็ลดลง
อย่างฉับพลัน ต้นไม้ใบหญ้ารอบด้านเริ่มเหี่ยวเฉา
นัยน์ตาสีดำแปรเปลี่ยนเป็นสีเลือด

เด็กหนุ่มหลับตาลง หลังจากระงับอารมณ์เอาไว้ได้ก็โน้ม
กายหมายจะอุ้มเด็กชายขึ้นมา

“เจ็บ” เสียงพึมพำเบาๆ ดังออกมาจากปากเด็กชาย

เด็กหนุ่มลงมือเบาๆ อุ้มเด็กชายขึ้นมาแล้วพาไปที่เรือน
ของตน

ที่สวนเฟิงแดง (เมเปิ้ลแดง)

“นายท่าน ผู้นี้คือ?” ชายชุดดำคนหนึ่งเห็นว่านายท่าน
ของตนอุ่มคนกลับมาก็แปลกใจเล็กน้อย แต่ไหนแต่ไรมา
ผู้เป็นนายไม่เคยสนิทสนมกับใคร

“ไปเอายามา เอาอันที่ดีที่สุด แล้วก็ให้เสวียนอีมาหาข้า
ด้วย” เด็กหนุ่มเอ่ยปากอย่างเย็นชา

“ขอรับ” ชายชุดดำสะดุ้งเล็กน้อย ก่อนจะไปตามทำ
สิ่ง ยามที่นายท่านโกรธนรกแล้วเกินไป มีหรือที่มนุษย์จะ
กล้าเข้าใกล้ ไม่เช่นนั้นคงได้ถูกแซ่แข็งตายเป็นแน่

เด็กหนุ่มวางเด็กชายลงบนตั่งเบาๆ เมื่อเห็นเด็กชาย
ขมวดคิ้วแน่น ดวงตาของเขาก็เต็มไปด้วยความเจ็บปวด

“นายท่าน” เสวียนอีเดินเข้ามา ประสานมือทำความ
เคารพทันที

“มาตรวจดูเขาหน่อยสิ”

เสวียนอีทำตามคำสั่ง ตรวจดูบาดแผลของเด็กชายอย่าง
ละเอียด ใครกันที่เป็นคนลงมือ จะโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว

“นายท่าน แม้บาดแผลบนตัวเขาดูแล้วน่าตกใจ แต่ไม่ได้

สาหัสอะไรมาก ใช้เวลารักษาตัวสักพักก็คงฟื้นคืนดังเดิม
ขอรับ”

“คุณชายรอง”

เสวียนอีค่อนข้างงุนงง นายท่านหมายความว่าอย่างไร?
แต่เพียงครู่เขาก็เข้าใจได้ในทันที

“นายท่านวางใจเถอะขอรับ อีกเดี๋ยวก⁺คุณชายรองก็คงจะ
ฟื้นแล้ว”

เด็กหนุ่มโบกมือ เสวียนอีวางยาทิ้งไว้แล้วออกไปทันที

“อืม ที่นี้ที่ไหน?” เสียงแผ่วเบาดังขึ้นมาจากบนตั่ง

มือของเด็กหนุ่มที่กำลังจัดขวดยาชะงักทันที ต่อมาก็หัน

กายเดินไปหาเด็กชายอย่างรวดเร็ว

เมื่อเห็นเด็กหนุ่ม เด็กชายก็รู้สึกกลัว เขากลัวว่าคนคนนี้

จะตีเขาเหมือนกับคนอื่น พอนึกเช่นนั้นแล้ว ร่างกายก็อด

สั่นเล็กน้อยไม่ได้

เด็กหนุ่มเห็นแล้ว แวตาก็ขมลงแวบหนึ่ง บัดจบ ทำไม

ถึงได้ตกใจจนกลายเป็นเช่นนั้นได้ น้องชายที่แสนดีของ

เขาถูกรังแกจนกลายเป็นเช่นนั้นไปแล้ว

“ไม่ต้องกลัวนะ ข้าเป็นพี่ชายเจ้า ไม่ทำร้ายเจ้าหรอก”
เด็กหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ชิงเหยาเป็นน้องสาวข้า” เด็กหนุ่มเอ่ยปากอย่างอ่อน
แรง ฮ่วนชิงเหยาที่อยู่ในฐานะน้องสาวยังดีเขาได้ เช่น
นั้นคนตรงหน้าที่มีฐานะพี่ชายเอาหลักฐานอะไรมาพูด
ว่าจะไม่ดีเขา

เด็กหนุ่มพลันรู้สึกว่ามีมือข้างหนึ่งกุมหัวใจเขาเอาไว้
อย่างแรง ทำให้เขาปวดใจยิ่ง

เขาพยายามควบคุมอารมณ์ที่ใกล้จะระเบิดออกมาของ
ตนเอาไว้ “ข้าไม่เหมือนนางหรอก เจ้าเป็นน้องชายเพียง

คนเดียวของข้าส่วนหลิวเฟิง” ภายในจวนยังมีคุณชาย
คนอื่น ๆ อีก แต่เขาไม่ยอมรับ เขาพูดถึงขนาดนี้คงเข้าใจ
แล้วกระมัง

เด็กชายแปลกใจเล็กน้อย ดวงตาเบิกกว้าง “ข้าเรียกท่าน
ว่าพี่ได้จริงๆ หรือ?”

เด็กหนุ่มพยักหน้า “ตอนนี้ถอดเสื้อผ้าออกก่อนเถอะ ข้า
จะทanyaให้” สาเหตุที่เขาขอให้เด็กหนุ่มฟืนขึ้นมาก่อน
ค่อยทanyaให้ก็เพราะกลัวว่าจะกะกำลังไม่ถูกจนทำให้อีกฝ่ายเจ็บ ไม่สู้ให้เขาถอดเองเสียยังจะดีกว่า

เด็กชายค่อยๆ ถอดเสื้อผ้าออก เผยผิวขาวเนียน ริวรอย

เป็นทางแดงบนใบหน้าเห็นได้ชัดยิ่ง

“อาจจะเจ็บหน่อยนะ” เด็กหนุ่มใส่ยาผงลงบนบาดแผล
ทุกรอย เด็กชายอดกลั้นต่อความเจ็บ ไม่ส่งเสียงออกมา
แม้แต่นิด

หลังจากใส่ยาแล้ว เด็กหนุ่มก็ใช้แขนเสื้อซับเหงื่อบนหน้า
ผากเด็กชาย

“น้องแก้ว ต่ไปอยู่กับพี่สามนะ” เด็กหนุ่มใช้น้ำเสียงที่
ยากจะปฏิเสธได้

“ข้า ข้าไม่มีชื่อ และก็ไม่ได้ชื่อแก้วด้วย” เด็กชายรู้สึก

เสียใจ

“เจ้ามีชื่อ จำไว้ น้องเก๋เป็นคำที่ข้าเอาไว้เรียกเจ้าเป็น
กรณีพิเศษ”

เมื่อเห็นแววตาแน่วแน่ของเด็กหนุ่ม เด็กชายก็พยักหน้า

“พี่สาม ข้าไม่ได้ขโมยนะ ข้าก็แค่หิว ท่านอาใหญ่ที่ห้อง
ครัวเลยให้ขนมพวกนั้นกับข้า ต่อมาถูกชิงเหยาเห็นเข้า
นางก็เลยให้คนตีข้า นางยังพูดอีกว่าท่านแม่ข้าขโมยของ
ของท่านพ่อ เรื่องจริงหรือขอรับ?”

‘ฮ่วนชิงเหยา ที่แท้ก็เป็นเจ้านี่เอง ดีมาก’ ดวงตาของเด็ก

หนุ่มฉายแววกระหายเลือดดูผ่าน

“แม่เจ้าเป็นผู้หญิงที่ดีมาก นางเองก็มีเรื่องลำบากใจเช่นกัน” เขารู้ว่าคนคนนี้เคารพศุภยนิสินเสวียจที่เพ่งจากโลกนี้ไปมาก ดังนั้นส่วนหลิวงเพ่งจึงพูดถึงหญิงคนนั้นในแง่ดี ดูเหมือนหญิงคนนั้นจะดีกับน้องเค้าระดับหนึ่งเลยทีเดียว

“อิม ท่านแม่เป็นคนดี”

นับแต่นั้นเป็นต้นมา เด็กชายก็เติบโตภายใต้การปกป้องคุ้มครองของส่วนหลิวงเพ่ง บางครั้งก็แอบไปเอาขนมที่ห้องครัว บางครั้งก็แอบออกไปเล่นสนุกที่นอกจวน ทั้งสองต่างพึ่งพาซึ่งกันและกัน ต่างฝ่ายต่างก็เห็นว่าอีกคน

เป็นคนที่มีสนิทมากที่สุด

ต่อมาเมื่อเด็กชายเติบโตกลายเป็นเด็กหนุ่ม ส่วนหลิว
เฟิงเป็นผู้ใหญ่แล้ว จึงค่อยส่งเขาออกไป เขาที่บริสุทธิ์
ดูกระดาศขาวไม่เหมาะจะใช้ชีวิตอยู่ในจวนสกุลฮ่วนที่
เป็นเมฆหลวงโลกก่อนนี้ เขาควรจะได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระ
เสรี ส่วนคนในครอบครัวไม่จำเป็นต้องมีคนอื่นมาเพิ่มอีก
มีแค่เขาคนเดียวก็พอแล้ว

หลังจากนั้น คนคุ่มกันส่งเด็กหนุ่มกับเด็กหนุ่มแยกจาก
กัน เด็กหนุ่มถูกชายชราคนหนึ่งช่วยเอาไว้และปลื้กตัวไป
อยู่ที่ป่าเขา ในปีนั้นที่รู้ว่าเด็กหนุ่มเติบโตเป็นชายหนุ่ม
แล้ว ถึงได้หวนกลับมาเจอกับฮ่วนหลิวเฟิงอีกครั้ง

...

“เจ้าคนป่าน้ำไม่อาย เจ้ากรอกยาเสน่ห์อะไรให้พี่หลิว
เฟิงกิ้น เขาถึงได้ปกป้องเจ้าขนาดนี้” เสียงตะโกนคลุ้ม
คลั่งของคนผู้หนึ่งดังสติหลิวเยือกกลับมาจากความทรงจำ

หลิวเยิงงุ่หงงเล็กน้อย นิ่งเงียบไม่พูดอะไร ผู้หญิงคนนี้ก็
คือชิงเหยากระมัง เขาไม่ยากทะเลาะกับนาง ตอนที่ยัง
เด็กเขาต้องทุกข์ทรมานในมือนางไม่น้อยเลยทีเดียว แต่
เขาไม่เกลียดนาง เพราะถึงอย่างไรตอนนั้นก็ยังเป็นแค่
เด็ก เด็กจะผิดอะไรกันเล่า หากสืบสาวราวเรื่องจนถึง
แก่นแท้แล้วก็คือได้รับผลกระทบจากผู้ใหญ่นั้นเอง

แต่หลิวเยี่ยลืมนึกไปจุดหนึ่ง ตอนนั้นเขาก็เป็นเด็กเช่นกัน
บุญคุณความแค้นระหว่างผู้ใหญ่ไม่ควรดึงเด็กเข้ามา
ข้องเกี่ยวด้วย

“ฮ่วนซิงเหยา ระวังคำพูดของเจ้าด้วย อย่าทำตัวเหมือน
พวกผู้หญิงปากตลาด” ฮ่วนหลิวเฟิงเปิดปากอย่างเย็น
ชา

“เออละๆ ซิงเหยา ครั้งนี้พวกเราไม่ได้มาเพื่อทะเลาะ
อย่าลืมสิว่าเจ้าแอบหนีพี่ใหญ่ออกมาเจียบๆ” ชายชุด
เทาก็คือฮ่วนมู่จู่ น้องชายคนรองของผู้นำตระกูลฮ่วน...
เขากระตุกแขนเสื้อฮ่วนซิงเหยา

“เช่นนั้น ท่านมหาหาอาเยียมมีธุระอันใด?” จ้อยชิงเกอพูด
เสียงเรียบ

ในเวลานี้ พวกเขาถึงได้สนใจชายหนุ่มสวมชุดสีม่วงหน้า
ตางามสง่าที่ยืนอยู่ข้างหลิวเยียม

“นี่เป็นเรื่องของครอบครัวเรา เกี่ยวอะไรกับเจ้า” ฮ่วนชิง
เหยาเชิดหน้าอย่างยโส

จ้อยชิงเกอหรีตตาลึกนัย บิบนางดงามราวกับเทพไร้ซึ่ง
อารมณ์ ขณะที่นิ้วมือในแขนเสื้อกำลังจะลงมือก็ถูกฮ่วน
หลิวเฟิงจับเอาไว้เสียก่อน

“เจ้าไม่ต้องลงมือหรือก ข้าจัดการได้” เสียงทุ้มต่ำลอย
ผ่านอากาศที่ถูกปิดกั้นเข้าสู่หูจื่อชิงเกอ

เขาสะบัดแขนเสื้อเล็กน้อย “วิธีการที่เจ้าพูดจะทำให้
เขาลำบากใจไหม”

“เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องยุ่ง ข้ามีแผนของข้าแล้ว”

เมื่อเห็นว่าพวกเขาต่างไม่ยอมอ่อนข้อให้แกกัน สุดท้าย
หลิวเย่ยกก็เอ่ยปาก “พวกท่านมาหาข้ามีธุระอันใดหรือ?”

ฮวนมู่จู่รีบพูดทันที “หลานเล็กเอ๋ย พี่ใหญ่คิดถึงเจ้า หวัง

ว่าเจ้าจะกลับไป” เหตุที่พี่ใหญ่คิดถึงเจ้าน่ะเป็นเรื่องจริง
แต่หลังจากกลับไปแล้วเรื่องจะเดินไปในทิศทางไหน
อย่างไรก็ได้ขึ้นอยู่กับเจ้า หึๆ

“ข้าขอปฏิเสธ”

“เจ้าคนป่า พอไว้หน้าให้หน่อยก็อย่าทำเป็นไม่เอาไป
หน่อยเลย เจ้าไม่กลับไปนะดีที่สุด ใครเขาอยากให้เจ้า
กลับไปกัน” เมื่อได้ยินหลิวยื่นปฏิเสธ ส่วนชิงเหยา ก็ยืน
ขึ้นระเบิดอารมณ์

ส่วนมู่จู่มนั้ว ดึงส่วนชิงเหยาไปอีกฝั่ง “ชิงเหยา ระวัง
ความโกรธเอาไว้ก่อน ถ้าเขาไม่กลับไป แล้วพี่สี่ของเจ้า

จะทำอย่างไรเล่า?”

บรรยากาศน่าอึดอัดภายในห้องทำให้หิวเหี้ยหายใจไม่
ออก เขาจึงหันกายเดินออกไป

เมื่อเห็นดังนั้น ฮ่วนมู่จู่ก็ตะโกนขึ้นมาทันที “หลานเล็ก
อาวองจะให้เวลาเจ้าคิดหนึ่งคืนก็แล้วกัน พรุ่งนี้เข้าค๋อย
มาเอาคำตอบจากเจ้าอีกที”

จื่อชิงเกอกับฮ่วนหิวเฟิงตามหิวเหี้ยออกไป

เดิมทีฮ่วนชิงเหยาอยากจะทำตามพี่หิวเฟิงของนางไป แต่
กลับถูกฮ่วนมู่จู่รั้งเอาไว้ก่อน พวกเขาลงเขาไปยังโรง

เต็มทีจนไว้ แน่จนว่าไม่มีทางพักอยู่ที่กระท่อมโกโร
โกโสนี้เด็ดขาด

.....

บทที่ 11 อยู่ที่นี่ตลอดไป

รอจนส่วนมู่จู่กับส่วนชิงเหยากลับไปแล้ว หลิวเยี่ยถึงได้
กลับเข้ามาในเรือนอีกครั้ง ภายในหัวมีแต่ประโยคที่ว่า
‘พี่ใหญ่คิดถึงเจ้า’ สะท้อนไปมา ความขมขื่นเอ่อล้นในใจ
มือขวากุมหน้าผากเบาๆ ฝ่าเท้าคอนข้างไม่มั่นคง

หากคิดถึงเขา แล้วทำไมหลายปีถึงไม่มาหาเขาเล่า?
ทั้งหมดก็แค่ข้ออ้างทั้งนั้น ไม่รู้ว่าครั้งนี้คนพวกนั้นจะมี
แผนอะไรอีก เขาจากมาแล้วทำไมถึงยังไม่ปล่อยเขาไป

อีก?

เห็นหลิวยี่เยวัญหนีดีฝ่อ จ๊อชิงเกอรูสึกปวดใจยิ่งนัก

เขาก้าวเข้าไปสกัดจุดนอนของหลิวยี่เยอย่างไม่ลังเล รับ
ร่างของอีกฝ่ายที่อ่อนยวบไว้ จากนั้นก็ประคองไปนอนที่
เตียง

จ๊อชิงเกอลูบหน้าหลิวยี่เยด้วยความรักและสงสาร “อา
เยี่ย นอนให้สบายเถอะ ข้าจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้าเอง” จาก
นั้นเลิกเสื้อคลุมแล้วนั่งลงบนเก้าอี้

หลังจากนั้นไม่นาน ส่วนหลิวยี่เยก็ฉลักประตูเข้ามา ใน

มือถือกาสุรา แกว่งมันไปมาอยู่ตรงหน้าจื่อชิงเกอ แล้ว
จึงวางลงบนโต๊ะ

เมื่อทำเสร็จสิ้นแล้ว ฮ่วนหลิวเฟิงก็เดินไปหยุดอยู่ข้าง
เตียง มองหลิวเยี่ยที่หลับใหลอยู่แวบหนึ่ง "คืนนี้มอบเขา
ให้กับเจ้าก็แล้วกัน"

จื่อชิงเกอพูดเสียงเรียบ "ทำไม จะไปอยู่เป็นเพื่อนน้องชิง
เหยาของเจ้าหรือ?" ในน้ำเสียงเย็นชา มีการเย้าหยอกอยู่
หลายส่วน

"หึๆ ทำตัวเป็นเจ้าบ้านที่ดีอย่างไรเล่า" ฮ่วนหลิวเฟิงยิ้ม
ชั่วร้าย หันกายเดินจากไป

จื่อชิงเกอรินสุราให้ตนเองจอกหนึ่ง แล้วจิบไปหนึ่งอีก
"คำคีนนี้ยังอีกยาวไกล ข้าจะค่อยๆ เล่นสนุกเป็น
เพื่อนพวกเจ้าเอง"

ยามคำคีนยิ่งดีกขึ้นเรื่อยๆ

ณ โรงเตี๊ยมตรงตีนเขา

ห้องพักแต่ละห้องดับตะเกียงเข้านอนกันหมดแล้ว มี
เพียงห้องเดียวที่แสงไฟตะเกียงยังคงสว่างอยู่

ฮ่วนชิงเหยาเดินไปมาภายในห้องไม่หยุด ทำไมยังไม่มา

อีก? นางน่าจะไม่ได้ฟังผิดไป ช่วงกลางวันวันนี้คนผู้นั้น
กระซิบบอกนางว่าให้อยู่รอเขา

‘ก๊อ ก๊อ’ เสียงเคาะประตูชัดเจนดังขึ้นท่ามกลางคำคืนที่
เงียบสงัด

ส่วนชิงเหยาดีใจยกใหญ่ รีบไปเปิดประตูทันที เมื่อเห็น
คนที่มาก็เผลอเข้าสู่อ้อมกอด "พี่หลิวเฟิง"

ส่วนหลิวเฟิงผลักนางออกอย่างแนบเนียน "คนอื่นล่ะ?"

"พี่หลิวเฟิงวางใจเถอะ พวกอารองหลับกันหมดแล้ว"

นัยน์ตาดำราวกับหมึกของฮ่วนหลิวเฟิงกวาดมองคนตรง
หน้า ไม่แปลกใจที่เห็นแก้มของหญิงสาวขึ้นสีเลือดฝาด

"เฮอะ" ฮ่วนหลิวเฟิงแค้นเสียงเหยียหยัน จากนั้นนั่งลงบน
เก้าอี้ด้านข้าง "ได้ยินว่าเจ้าแอบหนีออกมาหรือ?"

ฮ่วนชิงเหยานั่งลงข้างฮ่วนหลิวเฟิงแล้วรินน้ำให้เขา

"เดิมทีข้าอยากมาหาท่าน ต่อมาแอบได้ยินท่านพอกับอา
รองคุยกันโดยไม่ได้ตั้งใจ พอรู้ว่าอารองจะออกเดินทางก็
เลยตามมาด้วย พี่หลิวเฟิง ข้าชอบท่านมาตั้งแต่เด็กแล้ว
ท่านให้ข้าอยู่ต่อเถอะนะ" นางบอกความรักของตน
เองอย่างใจกล้า

ฮ่วนหลิวเฟิงไม่ส่งเสียงใด ฮ่วนชิงเหยาชอบเขา เรื่องนี้
เขารู้ดี เพียงแต่เขาไม่เคยจะสนใจ

"ข้าเป็นพี่ชายต่างแม่ของเจ้า"

"ข้าไม่สน ก็ข้าชอบท่านนี้ อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางยอมแพ้เด็ด
ขาด"

ได้ยินนางบอกความมุ่งมั่นตั้งใจของตนเองแล้ว ฮ่วน
หลิวเฟิงก็เผยรอยยิ้มบางที่มีความนัยลึกซึ้ง "เช่นนั้นเจ้า
ก็สมปรารถนาแล้ว" เขาวางกระดาษแผ่นหนึ่งลงบนโต๊ะ
ดันมันไปตรงหน้าฮ่วนชิงเหยา บนนั้นเป็นที่อยู่ของสวน
คงอยู่

"เจ้าไปรอข้าที่นี้ก่อน ข้าจะตามไปที่หลัง ที่นี้ทำอะไรไม่
ค่อยสะดวกนัก เจ้าว่าไหม?" มุมปากของฮ่วนหลิงเพิงยก
ยิ้ม

"อืม" ฮ่วนชิงเหยาซุกกระดาดแผ่นนั้นไว้ในอกเสื้อ สีหน้า
ท่าทางกระตือรือร้น พี่หลิวเพิงพูดตรงไปตรงมาขนาดนี้
นางจะฟังไม่เข้าใจได้อย่างไร ในที่สุดสิ่งที่นางรอคอยมา
นานหลายปีก็สมหวังเสียที ขอแค่นางได้เป็นคนของพี่
หลิวเพิง ถึงเวลานั้นท่านพ่อก็ทำอะไรไม่ได้อีก เพราะ
ข้าวสาวกลายเป็นข้าวสุกไปแล้ว

ฮ่วนชิงเหยาทำหน้าที่เฝ้าอายพลางสาวเท่าก้าวเล็กๆ ออก

ไป

ครั้นส่วนชิงเหยาออกไปแล้ว ส่วนหลิงเฟิงก็หยิบแก้วชาที่
เฟิงถูกรินน้ำจนเต็มเมื่อครูขึ้นมาอย่างไม่แยแส ต่อมาก็
เทลงบนพื้น

"จัดการเรียบร้อยแล้ว?" เสียงของส่วนหลิวเฟิงเฟิงจบ ก็มี
ชายชุดดำคนหนึ่งปรากฏตัวในท่าคุกเข่าข้างเดียว

"หักท่ายทางนั้นเรียบร้อยแล้วขอรับ"

"จ้าวชั้นดีเริ่มแล้วสิ" ส่วนหลิวเฟิงยืนขึ้น ส่วนชายชุดดำ
ตามหลังเขามาติดๆ

.....

ประตูสวนคงอยู่

ฮ่วนซิงเหยาหาสวนคงอยู่ตามที่อยู่บนกระดาดาษจนเจอ

ที่นี่คงเป็นจวนของพี่หลิวเฟิง งดงามหรูหราจริงๆ ต่อไป
นางก็จะได้เป็นนายหญิงของที่นี่แล้ว พอนึกเช่นนั้น ฮ่วน
ซิงเหยาก็ออดหัวเราะไม่ได้

นางก้าวเข้าไปเคาะประตู เฟิงจะยกมือขึ้น ประตูก็เปิด
ออกเอง ด้านในมีเสียงพ่อบ้านดังออกมา

"แขกของนายท่านข้าใช่ไหมขอรับ?"

"ข้าคือฮ่วนชิงเหยา" ฮ่วนชิงเหยาเดินอ้อมพ่อบ้านเข้าไป
ข้างในแขกเช็กอะไรกัน นางเป็นว่าที่นายหญิงของที่นี่
ต่างหาก มีตาแต่ไร้แววเสียจริง รอให้นางแต่งงานกับพี่
หลิวเฟิงแล้วจะเด็ดหัวพ่อบ้านคนนี้ไปเสีย หึ

พ่อบ้านยิ้มประหลาด จากนั้นก็ปิดประตูใหญ่

"นี่ เรือนใหญ่ขนาดนี้ ทำไมถึงไม่เห็นคนอื่นเลยล่ะ?" ฮ่วน
ชิงเหยาสงสัยเล็กน้อย

"แม่นาง นี่เป็นเพราะนายท่านกำชับไว้ ท่านดูสิ ท่านมา
ดึกขนาดนี้ก็ต้องเป็นเพราะนายท่านบอกไว้เป็นแน่ เรื่อง
ระหว่างท่านกับนายท่านมีหรือจะให้คนอื่นมาเห็นได้
ท่านว่าถูกหรือไม่" พ่อบ้านชี้หน้าให้ฮ่วนชิงเหยาเข้าใจผิด
และลดความระวังตัวของนางลง

ได้ยินพ่อบ้านพูดเช่นนั้น ฮ่วนชิงเหยาจึงยิ่งเชื่อเรื่องที่ฮ่วน
หลิวเฟิงนัดนางมาที่นี่ คราวแรกนางก็แค่คาดเดาเท่านั้น
ตอนนี้มีคนพูดเช่นนั้นจึงยิ่งมั่นใจ

"พาเข้าไปห้องพี่หลิวเฟิงสิ" ฮ่วนชิงเหยาที่ลำพองตนวาง
มาดเป็นนายหญิง

พ่อบ้านยิ้มเหี้ยมดหยาม "นายท่านให้ท่านรอที่นี่ขอรับ"
เป็นคุณหนูตระกูลใหญ่ที่ถูกตามใจจนเสียคนจริงๆ ไร้
การอบรมสั่งสอน

"จะเป็นไปได้อย่างไร ที่นี้ลมแรงจนจะแซ่แซ่เข้าอยู่แล้ว
ต้องเป็นเพราะเจ้าไม่เชื่อฟังข้า เลยแสร้งบอกว่าเป็นคำ
สั่งของพี่หลิวเฟิงแน๋ สุนัขรับใช้ เจ้าช่างบังอาจนัก"

พ่อบ้านได้ยิน สีหน้าก็กระด้างทันที 'สตรีไม่รู้จักฟ้าสูง
แผ่นดินต่ำ พุดจาไม่มีมารยาทเช่นนี้ หากไม่ใช่เพราะ
กลัวว่าจะทำให้แผนของนายท่านพังละก็ ตอนนี้อข้าคงฆ่า
เจ้าไปแล้ว'

"ท่านจะเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ นายท่านให้ท่านรอเขาที่ชาย
ขอบป่าไผ่ เห็นบอกว่าเตรียมเรื่องให้ท่านประหลาดใจ
เอาไว้" พุดจบพ่อบ้านก็เข้าเขตเรือนสวนในไป

ส่วนชิงเหยากระซิบเสื้อผ้า เดินมาที่ชายขอบป่าไผ่ รอ
บุคคลที่อยู่ในใจปรากฏตัว

กลางดึก อุณหภูมิเริ่มลดลง

ส่วนชิงเหยาถ่มมือไปมา นางไม่รู้ว่าตนเองรอมานาน
เท่าใด ร่างแข็งที่ออกไปเล็กน้อยแล้ว

‘กรอบ’ เสียงกึ่งไม้ถูกเหยียบหักดังขึ้นมาจากในป่าไผ่

ฮ่วนซิงเหยาพลันได้สติ นางเดินเข้าไปดูในป่าไผ่ จากนั้น
ก็เห็นว่าตรงหน้ามีเงาดำร่างหนึ่งที่กำลังล่ายฮ่วนหลิวเฟิง
มาก เงาดำนั่นก็คว้ามือเรียกนาง แล้วจึงหันกายเดินไป
ข้างหน้า

"พี่หลิวเฟิง รอช้าด้วย" ฮ่วนซิงเหยารีบร้อนตามไป

เฟิงย่างเข้าสู่ป่าไผ่ นางก็รู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างกีดเข้าที่
ลำคอ อาจเป็นสัตว์จำพวกแมลงกระมัง นางสนแค่เงา
ดำเท่านั้นจึงไม่คิดอะไรมาก

จนกระทั่งเข้าสู่ป่าไผ่ลึก ฮ่วนซิงเหยา มองสภาพแวดล้อม

แปลกตารอบด้าน รู้สึกกลัวเล็กน้อย นางจึงเริ่มเดินกลับ
ทางเก่า

“สมควรตาย ทำไมถึงได้วกกลับมาที่นี่อีกแล้ว?”

ส่วนซึ่งเหยาเดินวนอยู่หลายรอบ สุดท้ายก็วกกลับมาที่
เดิม ในเวลานี้นางเริ่มกลัวขึ้นมา นางน่าจะเจอค่ายกล
ของสถานที่แห่งนี้แล้ว

ตอนนี้ยังหาผีหลิวเฟิงไม่เจอ ทั้งยังออกไปไม่ได้อีก จะ
ทำอย่างไรดี?

ยามนี้เอง เสียงเพลงไพเราะก็ดังมาจากที่ที่อยู่ไม่ไกล

เสียงเพลงนี้ดึงดูดฮ่วนชิงเหยาให้เดินไปข้างหน้า

เดินไปได้ไม่นาน ตรงหน้านางก็ปรากฏให้เห็นทะเลสาบ
ที่ใจกลางทะเลสาบมีคนผู้หนึ่งนั่งอยู่ ร่างกายส่วนล่าง
ของมันแช่อยู่ในน้ำ เมื่อเห็นฮ่วนชิงเหยา คนผู้นั้นก็มุดลง
ทะเลสาบไป เมื่อมันมาถึงริมฝั่งก็ได้พบว่ามันไม่มีขา
แต่มีหางปลามาแทนที่

สวรค์ ไม่นึกเลยว่านางจะเจอเงือกในตำนานเข้า งด
งามยิ่งนัก

มีนางลুবไบหน้าของอีกฝ่ายโดยไม่รู้ตัว อีกฝ่ายถูไถ
เบาๆ ฮ่วนชิงเหยาตื่นเต้น ดูเหมือนว่าเจ้าตัวนี้จะไม่ต่อ

ตำนานาง นางจะเอามันกลับไปด้วย จากนั้นก็จะให้มัน
ร้องเพลงให้ฟังทุกคืน

ทันใดนั้น สีหน้าของเงือกก็เปลี่ยนไป มันเผยฟันแหลม
คมแล้วกัดเข้าที่แขนของฮ่วนชิงเหยา ออกแรงครึ่งเดียว
แขนทั้งแขนก็ถูกกัดกระชากออกมา

“กรีด มือข้า!” ฮ่วนชิงเหยากลึงไปมาบนพื้น เลือดหยด
ลงทันที

เงือกเห็นว่าอาหารของตนอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเลสาบ
ดูท่าจะอดกินเสียแล้ว จึงจำใจเอาแขนข้างนั้นลงไปได้
ทะเลสาบด้วยความคับแค้นใจ

ด้านนอกป่าไผ่

ร่างทั้งสามยืนอยู่ตรงชายขอบป่าไผ่

เมื่อได้ยินเสียงกรีดร้องน่าเวทนาดังมาจากด้านใน พ่อ
บ้านก็เอ่ยปากว่า “ดูแล้วคงตกใจไม่น้อยนะขอรับ”

ชายชุดดำที่อยู่ริมขวาสุดกล่าว “ข้าเดาว่าน่าจะเป็นผล
จากพิษกู่ นายท่าน ท่านเห็นว่อย่างไร?”

มุมปากฮ้วนหลิวเฟิงที่อยู่ตรงกลางยกคิ้ว “ไม่ใช่
วิชาดวงตาสามารถสะท้อนสิ่งที่ปรารถนาที่สุดในใจออก

มาได้ นายท่านของเจ้าน่ากลัวขนาดนั้นเชียวหรือ?”

เสวียนลิวยิ้มพลาบกล่าว “ฟังพอนเหลือง สิ่งที่น่าหวงชิง
เหยาคนนี่ชอบที่สุดก็คือนายท่าน เจ้าพุดเช่นนี้จะบอกว่า
นายท่านเป็นคนโหดเหี้ยมสินะ”

ร่างเดิมของพ่อบ้านคือฟังพอนเหลือง ความสามารถ
เหนือกว่าองค์รักษ์แซ่เสวียนมาก ปกติเขาไม่ชอบให้คน
อื่นเรียกเช่นนั้น และเจ้าเสวียนลิวก็ล้ำเส้นถึงขั้นกล้าถอน
ขนเสือ

“เจ้าเด็กเวอร์นี่ เจ้าพุดอีกทีสิ ข้าจะตีเจ้าให้ตายเลยคอยดู”
พ่อบ้านทำท่าจะโจมตี ร่างของเสวียนลิวก็หายวับออก

ไปไกลเสียแล้ว

เมื่อเห็นว่าพ่อบ้านเก็บมือ เสวียนลิวถึงได้กลับมาอยู่ข้าง
ฮ่วนหลิวเฟิง

“นายท่าน นั้นเป็นผลจากพิษกู่หรือ?”

“นางเข้าไปยังไม่ทันถึงหนึ่งเค่อ ช่วงระยะเวลาพักตัวของ
แมลงพิษกู่ใช้เวลาน้อยสุดก็สองเค่อ ฉะนั้นน่าจะเป็น
หม่านเยวียมากกว่า”

เสวียนลิวได้ยินก็พลันเกิดความรู้สึกยินดีบนความทุกข์
ของผู้อื่น “หม่านเยวียเจือกตัวนั้นไม่เพียงตะกละ

ตะกลาม ทั้งยังดูร้ายอีก คราวนี้ถึงฮ่วนชิงเหยาไม่ตาย
ตกก็ตายไปครึ่งหนึ่งแล้ว”

“น่าจะพอแล้ว เราเข้าไปกันเถอะ”

ณ ป่าไผ่ลึก

ฮ่วนชิงเหยานอนนิ่งบนพื้น ใบหน้าเปราะเปื้อนไปหมด
ใบหน้านางงามน่ารักที่เคยมีไม่หลงเหลือให้เห็นแล้ว

“โอ๊ย เจ็บ” ฮ่วนชิงเหยาใช้มือที่เหลืออยู่ข้างเดียวกุมท้อง

เสียงฝีเท้าข้างหุบเขาเข้ามาใกล้เรื่อยๆ นางพยายามงย

หน้าขึ้น เห็นร่างที่คุ้นเคยอย่างยิ่งมาหยุดอยู่ด้านข้าง

“พี่หลิวเฟิง ช่วยข้าด้วย”

ฮ่วนหลิวเฟิงมองสภาพน่าเวทนาของนางอย่างไม่สะทกสะท้าน “ไม่ใช่ว่าเจ้าอยากอยู่ข้างๆ ข้าหรอกหรือ ตอนนี้เจ้าก็จะได้อยู่ที่นี่ตลอดไปแล้ว ดีใจหรือไม่?”

“เป็นท่าน เป็นฝีมือท่านเองหรือ? ข้าเป็นน้องสาวท่านนะ” ฮ่วนชิงเหยาตะโกนได้เจ็บปวดเสียใจยิ่ง

“ที่นี่ข้ามีน้องแก้วเพียงคนเดียวที่เป็นญาติ ยามเจ้าลงมือกับเขา เจ้าก็ถูกกำหนดว่าตายแล้ว เจ้าควรจะขอบคุณ

ข้าด้วยข้าที่ปล่อยให้เจ้ามีชีวิตอยู่มานานหลายปีขนาด
นี้”

ส่วนชิงเหยาหลับตาลงด้วยความสิ้นหวัง ความรู้สึกเจ็บ
ตรงช่วงท้องยิ่งรุนแรงขึ้นทุกที นางยื่นมือออกมาช้าๆ ตบ
ศีรษะตนเองอย่างแรง

‘ผัวะ’ เลือดสดกระเซ็นทั่วพื้น

ยามนั้น ท้องของส่วนชิงเหยาค่อยๆ แหวกออก แมลงนับ
ร้อยไต่ออกมาจากข้างใน หากมองดีๆ จะพบว่าศพของ
ส่วนชิงเหยาในตอนนี้อยู่เพียงแค่ผิวหนังเท่านั้น
อวัยวะภายในถูกแมลงพิษกัดกินไปจนสิ้น

“นับว่านางตายเร็ว ไม่เช่นนั้นคงได้ทรมานมากกว่านี้”
ดวงตาของเสวียนลิวฉายประกายกระหายเลือดวาบผ่าน

“ที่นี้มอบให้พวกเจ้าจัดการก็แล้วกัน เข้าไปก่อน” เฟิง
กล่าวจบ ร่างของฮ่วนหลิวเฟิงก็หายไปเสียแล้ว

เสวียนลิวกับพ่อบ้านยิ้มให้กัน เห็นท่าทางกังวลของนาย
ท่านแล้ว คงจะกลับไปดูคุณชายรองของพวกเขากระมัง

.....

บทที่ 12 ตั้ดรากถอนโคน

บนยอดเขา

ในป่ารอบกระท่อมมีประกายแสงสีเขียวผุดขึ้นหลายแห่ง
น่าสะพรึงกลัวเป็นพิเศษท่ามกลางคำคืนมืดสนิท ขณะ
เดียวกันก็มีเสียงลมหายใจหนักหน่วงตามมา

รอบด้านแสงเขียวมีกลุ่มคนกระจายตัวอยู่ แต่ละคนสวม
ชุดรัดรูปสีดำ ใบหน้าปิดผ้าคลุมหน้าสีดำ ในมือถืออาวุธ
แบบเดียวกัน แสงเย็นวาบผุดขึ้นมาท่ามกลางความมืด

คนที่เห็นหัวหน้าไม่ได้ปิดบังหน้า เขามองไปยังกระท่อม
ในดวงตามีความมุ่งมั่น

“พวกเจ้าฟังให้ดี คุณหนูห่าก่าขับไว้ว่าคนในบ้านต้อง
ตาย แน่نون ข้าได้ยินมาว่าคนผู้นั้นดังมาก ใครจับ

เขาได้เป็นคนแรก ข้าจะให้คนนั้นได้ลิ้มลองความสดใหม่
ก่อน”

ชายชุดดำคนหนึ่งเดินมาหยุดอยู่ข้างหัวหน้า ท่าทาง
กังวลเล็กน้อย "การลงมือครั้งนี้นายท่านรองไม่รู้เรื่อง
พวกเราควร..."

หัวหน้าขัดคำเขาอย่างหมดความอดทน “พอแล้ว นาย
ท่านรองเป็นแค่คนบ้านรอง แต่คุณหนูเป็นคนบ้านหลัก
เรื่องนี้ต้องทำให้สำเร็จ การที่เจ้ากับข้าจะได้เข้าไปอยู่ใน
ตระกูลหลักก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม อีกอย่างคนงามเช่นนี้ หาก
ไม่เห็นสักหน่อยจะไม่เสียเที่ยวหรือไร ถ้าเจ้ากลัวก็กลับ
ไปก่อนได้เลย ถึงเวลานั้นคุณหนูไม่ยกโทษให้เจ้าแน่”

เพราะรู้ความเจ้าอารมณ์ของคุณหนูตน ชายคนนั้นจึง
ถอยไปด้านหลังอย่างว่าง่าย แต่หา^{รู้}ไม่ว่าคุณหนูที่พวก
เขากล่าวถึงกลายเป็นสาวงามที่จบชีวิตไปแล้ว

คนที่^{เป็น}หัวหน้าเดินออกมา ยืนอยู่ห่างจากกระท่อมไม้
ไกลนัก แสงเขียวสองจุดในกลุ่มนั้นค่อยๆ ขยับเข้ามา
ใกล้ รอคจนมันมาหยุดอยู่ข้างเขา ร่างของหมาป่าตัวหนึ่ง
ก็ปรากฏตัวให้เห็นเต็มตา

หมาป่าตัวนี้มีขนสีเทา บนหน้ามีรอยบากเป็นทางยาวไป
จนถึงมุมปาก

หมาป่าสีเทาออกไปข้างหน้าอย่างดูดน ในดวงตามีแวว
เคียดแค้นชิงชัง ครึ่งนี้...เจ้าต้องตาย

“พอถึงเวลาโจมตีก็ให้คนของเจ้าทำตัวฉลาดๆ หน่อย
อย่าได้ขวางทางพวกข้า ไม่เช่นนั้นหากทำคนของตนเอง
บาดเจ็บเข้าคงไม่ดีสักเท่าไร”

เมื่อได้ยินหมาป่าสีเทาถูกพวกเขาเช่นนี้ แม้ใจหัวหน้า
กลุ่มจะแอบไม่พอใจ แต่ก็ยังพูดประจบประแจง “ท่าน
เขียนวางใจเถอะ คนของข้าจะไม่ทำตัวเกะกะแน่ มีท่าน
เขียนทั้งหลายออกหน้า การลงมือครั้งนี้ต้องสำเร็จเป็น
แน่”

สำเร็จ? ก็ไม่แน่เสมอไปหรอก คนผู้นั้นแข็งเกร่งมาเพียง
ใดพวกเขารู้ดี เจ้ามนุษย์พวกนี้ไม่เข้าใจอะไรเอาเสียเลย
เพื่อล้างแค้นแล้ว เรียกได้ว่าครั้งนี้คนที่เหลือของพวกเขา
มาอยู่ที่นี้ทั้งหมด หากไม่สำเร็จก็จะยอมพลีชีพ

“ผู้อาวุโส ก่อนหน้านี้ไม่นานข้าได้ข่าวเกี่ยวกับนายน้อย
มาขอรับ” หมาป่าหูพับตัวหนึ่งก้าวขึ้นมา

หมาป่าเทาได้ยินก็ดีใจยกใหญ่ “นายน้อยอยู่ไหน?”

หลังจากการต่อสู้บนยอดเมฆ พวกเขาบาดเจ็บล้มตาย
ไปนับไม่ถ้วนจนแทบสูญสิ้นเผ่าพันธุ์ คนที่เข้าร่วมรบครั้ง
นั้นไม่มีใครกลับมา ในตอนนั้นเขาไม่ได้เข้าร่วมศึกด้วย

เพราะกำลังตามหาเบาะแสเกี่ยวกับนายน้อย ด้วยเหตุนี้
จึงทำให้เผ่าหมาป่าเหลือรอดอยู่เพียงน้อยนิด ตอนนี้มี
ข่าวนายน้อยแล้ว แม้วันนี้พวกเขาต้องสู้จนตัวตายก็ไม่
เป็นไร เชื่อว่านายน้อยต้องปลุกกระดมเผ่าหมาป่าขึ้นมา
อีกครั้งได้แน่นอน

หมาป่าหุบพูดอีกอัก “ผู้อาวุโส ท่านต้องเตรียมตัวให้ดี
เมื่อไม่กี่วันก่อนตอนเข้าไปสืบข่าวที่เผ่าจิ้งจอกก็สัมผัสได้
ถึงกลิ่นอายของนายน้อย มีความเป็นไปได้สูงทีเดียวว่า
นายน้อยจะอยู่ที่เผ่าจิ้งจอก”

“นายน้อยไปทำอะไรที่เผ่าจิ้งจอก? เผ่าของเรากับเผ่า
จิ้งจอกไม่เคยติดต่อกันมาช้านาน” หมาป่าสีเทาสงสัย
เล็กน้อย

“เรื่องนี้ ผู้น้อยยังไม่แน่ใจขอรับ”

ยามนี้หัวหน้าที่สวมชุดดำเอ่ยปากขึ้นมา “ท่านเขียน
ใกล้ถึงเวลาแล้วขอรับ”

หมาป่าสีเทา มองพระจันทร์ที่ส่องสว่างบนท้องฟ้า ใน
เวลานี้จันทร์กลมเต็มดวงราวกับจาน แผ่นดินมีสีเหลือง
จางๆ เขารู้สึกได้ว่าพลังในร่างกายค่อยๆ รวมตัว
กันจนแข็งเกร่งขึ้น

ในช่วงที่พระจันทร์เต็มดวงเรื่องราวที่สุด เผ่าหมาป่า
อย่างพวกเขาจะมีพลังเพิ่มพรวดขึ้นจนคล้ายกับสองคน

ในเวลาปกติ ในอดีตบรรพบุรุษของพวกเขาได้รับพลัง
แก่กล้าในช่วงจันทร์เต็มดวง จนสามารถต่อกรกับเหล่า
ทวยเทพได้

ตอนนี้ใกล้ถึงเวลาแล้ว พวกเขาพยายามดูดซับแสง
จันทร์อันสุกสกาวอย่างเต็มที่ รอบร่างกายเปล่งแสงสี
ขาวขึ้นมา

.....

ภายในเรือน จี๋ชิงเกอนั่งดื่มแก้วแล้วแก้วเล่า ท่าทางเฉย
ชาอยู่บ้าง

ทันใดนั้น มุมปากของเขายกโค้งขึ้น “ในที่สุดก็คิดจะเข้ามาเสียที”

เสียงเพ่งสิ้นสุดลงก็มีชายชุดดำบุกเข้ามา พวกเขากลุ่มหนึ่งพุ่งโจมตีไปที่จ๊อชิงเกอ ส่วนอีกกลุ่มมุ่งไปที่เตียงด้านหลังเขา

จ๊อชิงเกอไม่แยแส ‘กลุ่มมดปลวก’ มือหนึ่งจุ่มลงน้ำสุราในแก้ว จากนั้นก็ใช้กำลังภายในดีดไปที่หว่างคิ้วของฝ่ายตรงข้ามทันใด ส่วนอีกมือหยิบกาสุรารอกเข้าปาก

“สุราดี แต่น่าเสียดายที่ต้องสิ้นเปลือง”

ชายชุดดำกลุ่มที่บุกเข้าโจมตีเตียง แม้แต่ข้างเตียงก็ยัง
ไปไม่ถึง ถูกพลังที่มองไม่เห็นขัดออกมา ในเวลานั้นเอง
โล่คุ้มกันที่อยู่รอบเตียงก็ค่อยๆ ปรากฏ

ไม่ถึงชั่วครู่ คนที่เข้ามาก็กลายเป็นศพไปจนสิ้น

หัวหน้าที่อยู่ข้างนอกเห็นไม่ชัดเจนสักเท่าไร “ทำไมถึงไม่
ได้ยินเสียงเลย สำเร็จแล้วหรือ?”

หมาป่าสีเทาหัวเราะดูถูก “ข้าเดาว่าน่าจะตายหมดแล้ว
มากกว่า เกรงว่าคนด้อยความสามารถอย่างพวกเจ้าจะ
ทำอะไรเขาไม่ได้แม้แต่ปลายขนด้วยซ้ำ”

หัวหน้าคนนั้นค่อนข้างฉุนเฉียว “ในเมื่อท่านเขียน
แก่งกาจขนาดนั้น ก็เชิญท่านเขียนแสดงฝีมือ”

หมาป่าสี่เทาแค้นเสียงดูถูก ก่อนจะเหวี่ยงหน้าคำราม
“ปฐวี...”

หมาป่าทุกตัวเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง ร่างของพวกมัน
ค่อยๆ ขยายใหญ่ ขนบนร่างก็ยาวอีกเท่าตัว กระดูกทั้ง
ร่างแข็งแกร่งมากขึ้น เขี้ยวแหลมก็โผล่ออกมาเช่นกัน

“บุกตามเข้ามา” หมาป่าสี่เทาตะโกนลั่น

ผู้ที่เขียน เมื่อเปลี่ยนมาอยู่ร่างเดิมจะมีพลังกำลัง

แกร่งกล้าที่สุด พวกมันจึงเลือกใช้ร่างเดิมในการต่อสู้

จิ้งจอกรวบรวมสุราที่เหลือจนกลายเป็นลูกวารีลูกหนึ่ง
เมื่อหมาป่าทั้งหลายบุกเข้ามาก็ยิงลูกวารีทั้งหมดออกไป
ด้วยชนที่ได้รับการเสริมกำลังจนแข็งแกร่ง จึงทำให้เหลือ
เพียงร่องรอยของหยดน้ำเมื่อดื่กลืนอยู่ตามร่างกายของ
พวกมัน

ขณะนั้น หมาป่าสี่เท้าก็บุกทะลุหลังคาลงมา

ร่างของจิ้งจอกเคลื่อนตัวออกจากตำแหน่งที่ยืนอยู่
อย่างรวดเร็ว เศษซากหลังคาร่วงลงมาตรงตำแหน่งเขา
เมื่อครู่นี้พอดีบพอดี

เมื่อหลังคาทะเล แสงจันทร์ก็ส่องเข้ามา

ครั้นได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของหมาป่าทั้งหลาย จี๋ชิง
เกอก็หัวเราะ “ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้นเอง”

ทันใดนั้น ลู่ๆ แววดาของจี๋ชิงเกอก็เปลี่ยนมาคมกริบ
ปากทองคำอย่างรวดเร็ว

“ก๊าด”

เมื่อสิ้นเสียง ภายในห้องก็ถูกหมอกสีดำลอยขึ้นมาปก
คลุมจนทั่ว

ทุกสิ่งอย่างที่หมอกดำสัมผัสต่างกลายเป็นความว่างเปล่า

พวกหมาป่าเกาะกลุ่มเข้าด้วยกัน วงล้อมของหมอกดำค่อยๆ เล็กลง

ภายใต้ความจนตรอก หมาป่าทั้งหลายต่างล้อมหมาป่าสีเทาเอาไว้จนมืด จากนั้นก็พาตัวเขาออกไปข้างนอกด้วยความว่องไว

“ผู้อาวุโส เผ่าหมาป่าจะขาดท่านไม่ได้ ท่านรีบไปเถอะ”

ตอนที่หมาป่าสีเทาออกจากหมอกดำไปได้ หมาป่าตัว
อื่นๆ ก็หายไปจนไม่เหลือร่องรอยแล้ว

“จิ้งจอก จะล้างแค้นสินสิบปีก็ยังไม่สาย พวกเรากลับ
มาเอาคืนเจ้าแน่” หมาป่าสีเทาพูดจบก็หนีออกไป

จิ้งจอกเล็กคิ้ว ฮี ขนาดลงมือก็ยังแพ้วแล้วยังมีหน้ามา
พูดอีก

เสียง ‘พลั๊ก’ ดังขึ้น หมาป่าสีเทาที่เพิ่งหนีออกไปเมื่อครู่
ล้มกลิ้งเข้ามา คนที่ตามมาก็คือฮ่วนหลิวเฟิง

“จะตัดรากก็ต้องถอนโคนด้วย หรือว่าท่านราชาไม่เข้า

ใจ?”

“ถึงอยู่ไปก็แค่หายใจเอาชีวิตรอดไปวันๆ ไม่มีอะไรให้
กลัวหรอก”

หมาป่าสีเทาลุกขึ้น “หากจะฆ่าก็ฆ่าเลย ต้องมีสักวันที่
เผ่าหมาป่าของข้ากลับมารุ่งเรืองอีกครั้งแน่”

ฮวนหลิวเฟิงยิ้ม “ถ้าเจ้าหมายถึงนายน้อยของเจ้าที่ถูก
ข้าถลกหนังมาทำผ้าพันคอหนังหมาป่าบนคอพี่สาวคน
โตข้าละก็ เกรงว่าเจ้าคงต้องผิดหวังแล้วละ”

“อะไรนะ!” หมาป่าสีเทาได้ยืนก็กระอักเลือดออกมา

“รีบอธิบายหน่อย เขาใกล้จะตื่นแล้ว” จ้อยชิงเกอพูดเสียง
เรียบ

“ข้าแค่จะทำให้เจ้าได้ตายตาหลับก็เท่านั้น หึๆ” ฮ่วนหลิว
เฟิงรวมพลังบนฝ่ามือจนกลายเป็นดาบ แล้วตวัดลงไป
อย่างแรง หมาป่าสี่เท้าสิ้นลมหายใจ

ทันใดนั้นก็มียู้งดังมาจากเตียง

จ้อยชิงเกอหันกลับไปดูก็เห็นว่าหลิวเยี่ยลุกขึ้นมาแล้ว

“อาเยี่ย กลับสบายหรือไม่?”

.....

บทที่ 13 แอบสลับตัว

หลิวเยี่ยยิ้มน้อยๆ “ข้าไม่เป็นไร พวกเจ้าไม่ต้องเป็นห่วง
หรอก”

จื่อชิงเกอเดินไปโอบหลิวเยี่ยไว้ในอ้อมแขน มือหนึ่ง
วางอยู่บนเอว ส่วนอีกมือลูบผมสีเงิน

“ไม่ว่าเจ้าจะไปที่ไหน ข้าก็จะไปที่นั่น” จื่อชิงเกอกำลัง
บอกหลิวเยี่ยว่าเขาจะอยู่เคียงข้างเสมอ

หลิวเยี่ยไม่ได้ต่อต้านอ้อมแขนของคนคนนี้ ตรงกันข้าม
คนผู้นี้มองความอบอุ่นให้เขา และมักจะคอยสนับสนุน
อยู่ด้านหลังเขาเงียบๆ มีสหายเช่นนี้ ชาตินี้ก็ไม่ขออะไร
แล้ว!

ดูเหมือนว่าท่านราชาต้องพยายามต่อไปอีกจึงจะคว้า
หลิวยี่ยมามาครองได้ อย่างน้อยก็ต้องทำให้เขาเปิดใจเสีย
ก่อน

เมื่อเห็นภาพบาดตาตรงหน้า ฮ่วนหลิวเฟิงก้าวไปดึงคน
ในอ้อมแขนจื่อชิงเกอออกมาโดยไม่พูดไม่จา ทั้งยังฉวย
โอกาสผลักเขาไปหนึ่งที

จื่อชิงเกอถอยไปด้านหลังสองสามก้าว เหล่มองฮ่วนหลิว
เฟิงอย่างเฉยชา

ทว่าฝ่ายหลังกลับถลึงตาใส่ท่านราชาด้วยความดุัน

เจ้าหนูหน้าด้านสมควรตาย ถึงกับกินเต้าหู้อย่างโจ่งแจ้ง
แม้แต่เขาก็ยังไม่กล้าทำแบบนี้เพราะกลัวจะถูกรังเกียจ
เข้า

ฮวนหลิวเฟิงดึงหลิวเย่ไปด้านข้าง สีน้าท่าทางค่อนข้างจริงจัง “น้องแก้ว เจ้าบอกพี่มาว่าเจ้าอยากกลับไป
ไหม?”

หลิวเย่เงยบไปสั้กพัก “ข้าเข้าใจเจตนาที่ท่านส่งข้ามา
ในตอนแรกดี แต่ว่า แม้ตอนนี้ท่านแม่จะได้เข้าศาลบรรพ
ชนแล้ว แต่ศพไม่ได้เข้าสู่สานตระกูลฮวนด้วย ฉะนั้นข้า
ต้องกลับไป”

ข้าต้องกลับไป แต่ไม่ใช่ข้าอยากกลับ ความหมายที่
แฝงอยู่มากกว่านั้นก็คือภาระหน้าที่ อีกอย่างเขาไม่ได้
ถูกรังแกได้ง่ายดายขนาดนั้น ในเมื่ออยากให้เขากลับไป
เช่นนั้นเขาก็จะไป ถึงเวลานั้นตระกูลฮ่วนเกิดความเดือด
ร้อนกันทั่ว ก็อย่ามาโทษเขาแล้วกัน!

ในดวงตาของหลิวเยี่ยนฉายอารมณ์มากมายวาบผ่าน จื่อ
ชิงเกอกับฮ่วนหลิวเฟิงเห็นทั้งหมด พวกเขารู้ว่าคนที่พวก
ตนต้องการจะปกป้องกำลังเติบโต ต่อให้เป็นกระต่ายที่
โอนอ่อนผ่อนตามแค่ไหน ก็มีวันที่จะกัดคนเช่นกัน

“อาเยี่ย กลับไปครั้งนี้ต้องมีแผนอะไรแน่” จื่อชิงเกอพูด
เบาๆ “แต่ถึงอย่างไรข้าก็จะไปกับเจ้าด้วย”

หิวเยี้ยมบ้าง

‘ขอบคุณนะ อ้าจื่อ’

เมื่อได้ยินหิวเยี้ยมบอกว่าจะกลับไป ส่วนหิวเฟิงก็ลุก
ขึ้นเดินออกจากกระท่อมเข้าไปในป่า

“เสวียนอี” ชายชุดดำคนหนึ่งปรากฏตัวในช่วงเวลาเดียว
กันกับที่เขาเอ๋ยปาก

ส่วนหิวเฟิงมองชายที่คุกเข่าข้างเดียวแวบหนึ่ง เอนพิง
ต้นไม้อย่างสบายอารมณ์ “ให้เสวียนลิวสวมสิ่งนั้นมาพบ

ข้า ข้าจะรอเขาอยู่ที่นี่” ส่วนหัวใจเพิ่งจางใจนั้นประโยคสุด
ท้าย เพื่อไม่ให้เสียเวลานี้อีกด้าน

“ขอรับ” ร่างของเสวียนหนีหายไปจากตรงนั้นทันที

ส่วนหัวใจเพิ่งเด็ดใบไม้มาหนึ่งใบ ชุ่มชื้นเหนียวศีรษะ
มองเส้นใยที่ชัดเป็นพิเศษภายใต้แสงอาทิตย์ แต่ความ
คิดกลับค่อยๆ ล่องลอยไป

นิสัยของน้องเก้านิ่งเฉยมาแต่ไหนแต่ไร ไม่คิดจะต่อสู้
ดิ้นรนอะไร แต่ไม่ได้หมายความว่าใครจะฆ่าแกงเขาก็ได้
แม้เขาจะชอบให้น้องเก้าที่พึ่งพาอาศัยเขา แต่ที่เขาชอบ
ยิ่งกว่านั้นคือน้องเก้าที่เจ้าแผนการและฉลาดสุขุม เขา

ยอมเห็นน้องแก้วโบยบิน และเป็นกำลังช่วยเหลือยามที่
อีกฝ่ายจะตกลงมา

“นายท่าน” เสียงแจ่มชัดของเสวียนลิวดึงดูดสติของฮ่วน
หลิวเฟิงกลับมา

ฮ่วนหลิวเฟิงก้มหน้า “งายหน้าขึ้น”

เสวียนลิวค่อนข้างเขินอาย แต่ก็ยังงายหน้าอย่างเชื่องช้า

เห็นเพียงชายคนหนึ่งที่อยู่ในท่าคุกเข่าข้างเดียว ผมดำ
ยาวทิ้งตัวลงมา ใบหน้าเล็กกระจุมกระจิม คิ้วใบหลิว ริม
ฝีปากแดงอวบอิ่ม ดวงตาทั้งสองแวววาวสดใส

นี่มันฮ่วนซิงเหยาคนที่สองชัดๆ!

เสวียนลิวพูดด้วยสีหน้าขมขื่น “นายท่าน ให้เสวียนอีไ่
หน้ากากหนังนี้เถอะ ผู้น้อยกลัวว่าจะแสดงได้ไม่ดี ความ
แตกตื่นมาจะเกิดเรื่องไม่ดีเอา”

ฮ่วนหลิวฟังใช้น้ำเสียงที่ไม่อาจต่อรองได้ พุดขึ้นเบาๆ

“พวกเจ้าเหมือนกันมาก”

เสวียนลิวได้ยินก็หน้าทุกข์ตรมขมขื่นยิ่งกว่าเดิม “เหมือน
ตรงไหนกัน ข้าเป็นชายร่าเริงมีชีวิตชีวา ส่วนนางเป็น
หญิงปากคอเราะร้าย”

‘พรีด’ เสวียนฮือดไม่ได้ที่จะหัวเราะ “ตอนที่เจ้าบ้าระหำก็
ร้ายกาจเหมือนกันไม่ใช่หรือ คาดว่านายท่านคงเห็นตรง
ส่วนนี้ของเจ้านั้นแหละ”

“ไม่ผิด” ฮ่วนหลิวเฟิงพยักหน้า

เสวียนลิวหน้าม้อยคอตกล็กน้อย แต่ก็ทำได้แค่มอบ
ข้อตกลงอย่างเชื่อง

“สถานการณ์ของตระกูลฮ่วนซับซ้อน แต่ละคนเจ้าเล่ห์
มากแผนการ หน้าที่ของเจ้าในครั้งนี้คือปกป้องน้องแก้ว
ใครๆ ต่างก็รู้ว่าฮ่วนชิงเหยาไม่ชอบน้องแก้ว เจ้าจึง

เคลื่อนไหวได้แค่ในที่ลับเท่านั้น ขณะเดียวกันข้าจะส่งเส
วียนเออร์ไปช่วยเจ้าด้วย ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ากับข้า
ขึ้นอยู่กับเขาแล้ว”

“ผู้น้อยเข้าใจแล้ว” เมื่อเห็นท่าทางจริงจังของฮ่วนหลิว
เฟิง เสวียนลิวก็เก็บท่าทางไม่จริงจังกลับไป

“เสวียนอี เจ้าไปคอยตามน้องเก่า”

“แต่นายท่าน คนผู้นั้นที่อยู่กับคุณชาย...” เสวียนอีค่อนข้าง
งกแงใจ คนผู้นั้นแข็งแกร่งมาก เกรงว่าจะไม่อนุญาต
ให้เขาติดตาม

“ข้าจะไปคุยกับเขาดู เรื่องความปลอดภัยของน้องแก้ว
เมื่อเทียบกันแล้วเขาก็น่าจะเข้าใจ จี๋ชิงเกอคนนี้โยโส
โอหัง ไม่คิดจะลงมือกับพวกฟ่ายแพ้งนี้ทัฟ ส่วนข้าก็ไม่มี
ทางปล่อยคนหรือเรื่องใดที่เป็นอันตรายไปเด็ดขาด
ฉะนั้นเจ้าจงรับหน้าที่คอยจัดการปัญหาที่จะตามมาใน
ภายหลังให้เขา ข้าต้องการรับประกันความปลอดภัย
ของน้องแก้วให้สมบูรณ์เต็มร้อย” ฮ่วนหลิวเฟิงนึกถึง
ลักษณะการลงมือของจี๋ชิงเกอแล้วก็ปวดหัวเล็กน้อย
หากเขาตัดรากถอนโคนได้ก็คงไม่ต้องกังวลมากขนาดนี้

“ผู้น้อยรับทราบ”

หากไม่ใช่เพราะเขาออกจากตระกูลฮ่วนมาสร้างจวน
ของตนเองแล้ว เรื่องบางเรื่องสามารถปลีกตัวออกมาได้

ใครจะไปนึกถึงเขาเล่า

พอนึกเช่นนี้ มุมปากของฮ่วนหลิวเฟิงก็ยกขึ้นเล็กน้อย
จะว่าไปเขายังไม่ได้ขอบคุณน้องชิงเหยาเลย หากไม่ใช่
เพราะนางบอกชายคนนั้นว่าอยากแต่งงานกับเขา เขาก็คง
ไม่หลุดพ้นจากตระกูลฮ่วนได้เร็วขนาดนี้

แต่ชายคนนั้นก็ช่างถือหางฮ่วนชิงเหยาจริงๆ เพื่อหลีกเลี่ยง
เลียงข้าวอ้อฉาวเรื่องพี่น้องในตระกูลรักกัน เขาถึงกับขับ
ไล่ ‘น้องแก้ว’ คนนี้ของเขาออกจากตระกูลฮ่วน

หากชายคนนั้นปฏิบัติต่อน้องแก้วเหมือนที่ปฏิบัติกับฮ่วน
ชิงเหยาได้สักครั้ง เขาจะเห็นแก่หน้า ‘บิดาผู้ให้กำเนิด’

และยอมไว้ชีวิตให้ ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่จำเป็นแล้ว คน
บางคนก็ถูกกำหนดเอาไว้แล้วว่าต้องตาย

“เสวียนลิว นับตั้งแต่วันนี้ไปเจ้าคือฮ่วนชิงเหยา”

“เจ้าคะ นายท่าน”

“ผิดแล้ว” ฮ่วนหลิวเฟิงกลอกตา

เสวียนลิวฉงนสงสัย เขาทำไมหรือ? ก็ไม่มีปัญหานี้นา

ฮ่วนหลิวเฟิงเห็นท่าทางมึนงงของเสวียนลิว ก็อดสงสัย

ไม่ได้ว่าเขาจะทำหน้าที่นี้ได้ดีหรือแย่กันแน่

“เจ้าต้องเรียกว่าผีหลิวเฟิงต่างหาก”

ตอนนี้เสวียนลิวคอตกอย่างถึงที่สุด ให้เขาแต่งตัวเป็น
หญิงก็ยังพอทน ตอนนี้ยังจะให้เขาหลุดจาแบบผู้หญิง
อีก ช่างน่าเหนื่อยใจจริงๆ

ปกติผู้หญิงอย่างฮ้วนซิงเหยาคนนี้มีนิสัยพาลถึงขีดสุด
เมื่อเห็นนายท่านจะเริ่มแสร้งทำตัวเป็นหญิงงามเพียบ
พร้อมด้วยคุณธรรม น้ำเสียงหวานเยิ้มยิ่ง ยามที่เขาได้
ยินครั้งแรกก็หลังเหงื่อเย็นทั้งตัวแล้ว

“จำไว้ อย่าลืมล่ะ” ฮ่วนหลิวเฟิงย้ำอีกครั้ง

เสวียนลิวพยักหน้าอย่างหงุดหงิด เมื่อเห็นเสวียนอีที่อยู่ข้างๆ แอบหัวเราะ เขาอยากบอกคนเสียจริงๆ เชียว แต่เพราะนายท่านอยู่ด้วยเลยไม่สะดวกทำ

“ตอนนี้เสวียนอีไปกับข้า ส่วนเสวียนลิวกลับไปรวมตัวกับฮ่วนมู่จู่ที่โรงเตี๊ยม”

พอเสวียนลิวจากไป ฮ่วนหลิวเฟิงก็แหงนหน้าขึ้นมองต้นไม้ด้วยความเฉยชา “เจ้าได้ยินหมดแล้วใช่ไหม?”

จิ้งจอกที่อยู่บนต้นไม้กระโดดลงมายังพื้นดิน เขาเพียง

แค่มาตามฮ่วนหลิวเฟิงกลับไปกินข้าวตามคำของหลิว
เยี่ย นึกไม่ถึงว่าจะได้ยินเรื่องพวกนี้เข้า

“วิธีของเจ้า ข้าไม่มีความเห็น แล้วแต่เจ้าก็แล้วกัน” เสียง
ของท่านราชาฐาเียนซาไรซึ่งอุณหภูมิต่ำ

ฮ่วนหลิวเฟิงเลิกคิ้ว “ตอนนี้ต้องจัดการกับตระกูลฮ่วน
ก่อน เรื่องอนาคตค่อยว่ากันอีกที” บัญชีระหว่างเจ้ากับ
ข้าค่อยคิดกันทีหลัง

โจชิงเกอพยักหน้า “หลังจากจบเรื่องนี้แล้ว เจ้ากับข้ายัง
เป็นศัตรูหัวใจกัน เขา...เป็นของข้าเท่านั้น”

“ท่านราชา หากลำพองตนเกินไปจะไม่ดีเอานะ” แว
คมกริบฉายผ่านดวงตาฮวนหลิวเฟิง

จื่อชิงเกอหัวเราะหึๆ “เช่นนั้นพวกเราก็ตั้งหน้าตั้งตา
รอกันเถอะ”

ผู้ชายสองคนนี้ถึงกับร่วมมือกับอีกฝ่ายเพื่อความรักที่มี
อยู่ในใจ

จะเห็นได้ว่าครั้งนี้พวกเขาอะมัดระวังรอบคอบมาก แทน
ที่จะพูดเช่นนั้น ไม่สู้บอกว่าพวกเขาให้ความสำคัญกับการ
คุ้มกันหลิวเยี่ยจะดีกว่า

ส่วนตัวเอกในเวลานี้กำลังต่อสู้กับอาหารมือเพียงของ
วันนี้อยู่ในห้องครัว

.....

บทที่ 14 ออกเดินทางสู่เมืองหลวง

จื่อชิงเจอกับฮ่วนหลิวเฟิงเฟิงกลับมาถึงกระท่อม ก็ได้
กลิ่นหอมโชยมาเป็นระลอก บนโต๊ะมีกับข้าวสามอย่าง
น้ำแกงหนึ่งอย่าง และสามข้าวอีกสามจัดวางไว้แล้ว
อาหารหน้าตาธรรมดาดีมาก แต่กลับอบอุ่นหวานชื่นเป็น
พิเศษ

เมื่อเห็นร่างที่กำลังยุ่งอยู่ในครัว ดวงตาทั้งสองของจื่อชิง
ก็เต็มไปด้วยความอ่อนโยน เขาเดินไปหยุดอยู่ข้าง
หลังหลิวเยี่ย “อาเยี่ย ข้าช่วยนะ”

“ข้าทำเสร็จแล้ว จานนี้จานสุดท้ายแล้วล่ะ” หลิวเยี่ย

กำลังจะยกงานขึ้นมา แต่ถูกจิ้งเกอแย่งไปเสียก่อน

“ข้าทำเอง”

หลิวเย่ยิ้ม “ได้”

เมื่อทั้งสองเดินมา ฮ่วนหลิวเฟิงนั่งลงกินแล้ว

ฝีมือของน้องเก้ายังคงดีไม่เปลี่ยน ซ่างเป็นต้นแบบแห่ง
ศรภรรยาจริงๆ

พอจิ้งเกอวางจานเนื้อในมือลงบนโต๊ะ ฮ่วนหลิวเฟิงก็

เอื้อมมือมาคืบ

นึกไม่ถึงว่าขณะที่เขาคืบเนื้อชิ้นหนึ่งในจานนั้น จะมี
ตะเกียบอีกคู่คืบเนื้อชิ้นนั้นเช่นเดียวกัน

ส่วนหลิวงเพิงเงยหน้าขึ้น สบสายตากับดวงตาสีม่วงที่
คล้ายจะยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม

นัยน์ตาดำหรือลงเล็กน้อย มือก็แอบออกแรง จี๋ชิงเกอเอง
ไม่ยอมม่น้อยหน้า เพิ่มแรงลงไปในตะเกียบเช่นกัน

หลิวงเย้ยเห็นชายทั้งสองแอบประชันฝีมือกันก็อดไม่ได้ที่
จะยิ้ม สุดท้ายเขาจึงตัดสินใจช่วยเนื้อที่น่าสงสารชิ้นนั้น

ขณะที่ตะเกียบสองคู่ไม่มีใครยอมใคร ตะเกียบคู่ที่สามก็
สอดเข้าไปคืบขึ้นเนื้อที่อยู่ตรงกลางมา

“อาจื่อ พี่สาม ข้าอยากกิน”

หลิวยื่นใช้น้ำเสียงออกอ่อน เสียงนั้นนุ่มนวลแต่ไม่ใช่
แบบผู้หญิง

ได้ยินดังนั้น ชายหนุ่มทั้งสองก็ตัวสั่น ดึงตะเกียบทั้ง
สองกลับแทบจะพร้อมๆ กัน

ต้องบอกเลยว่า การเรียกแบบนี้ของหลิวยื่นทำให้ทั้ง

สองเหม่อไปทันใด มองเห็นแต่กินไม่ได้

หลิวเย่คืบเนื้อกลับมาใส่ชาม สองตาโค้งจนเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยว กัดตะเกียบพร้อมกับยิ้มบางๆ “ขอบคุณท่านทั้งสอง”

หลังจากกินข้าวเสร็จ จื่อชิงเกอกับฮ่วนหลิวเฟิงเสนอตัวรับผิดชอบหน้าที่ล้างจาน หลิวเย่กังวลเล็กน้อย “พวกท่านแน่ใจหรือ?” สองคนนี้สืบนี้วไม่เคยสัมผัสน้ำฤดูใบไม้ผลิ[1]ซักๆ เขากลัวว่าพวกเขาจะทำถ้วยชามแตกเสียหาย

“อืม”

“อึม”

ทั้งสองพยักหน้าอย่างพร้อมเพรียง พวกเขาไม่เชื่อว่าตัวเองจะด้อยกว่าอีกฝ่าย เห็นได้ชัดเจนยิ่งว่าทั้งสองเริ่มประชันฝีมือกันอีกครั้งแล้ว

หลิวเยี่ยยิ้มอย่างจนปัญญา

ในเวลานี้ มีคนสองคนกำลังเดินทางเดินสายเล็กในป่า เมื่อเห็นคนทั้งสองใกล้เข้ามาเรื่อยๆ รอยยิ้มบนหน้าของหลิวเยี่ยก็ค่อยๆ จางหาย

ดูเหมือนว่าถึงเวลาต้องไปแล้ว

คนที่มาก็คือฮ่วนมู่จู่กับฮ่วนชิงเหยา

ฮ่วนชิงเหยาหาเก้าอี้สักตัวนั่งลงตามอำเภอใจ ฮ่วนมู่จู่
มองหลิวเยี่ยด้วยท่าทางคล้ายว่าข้าคือผู้อาวุโส “หลาน
หลิวเยี่ย พวกเรามาเปิดอกพูดกันตรงๆ ตอนนี้ออกสิ่งที่
เจ้าตัดสินใจกับอารองมาเถิด”

ความไม่พอใจผุดขึ้นในใจหลิวเยี่ย คนคนนี้ยังกล้าถือตน
เป็นผู้อาวุโสอยู่อีกหรือ เขาจากตระกูลฮ่วนมานานหลาย
ปีจนไม่รู้สิกรู้สาอะไรแล้ว คนที่เขาสนใจมีเพียงคนเดียวก็
คือฟี่สาม ตอนนี้แม้แต่ฟี่สามก็ยังถูกไล่ออกมา เขาจึงไม่

มีหวังอีกต่อไป

ก็แค่เล่นละครเท่านั้น ใครจะเล่นไม่เป็นบ้างเล่า

“ท่านอารอง ข้า....”

เห็นหลิวเยี่ยอำอิงล้งเลเล็กน้อย ดูไปแล้วค่อนข้างอ่อนแอ ฮ่วนมู่จู่ก็เปลี่ยนสีหน้าทันที “ข้าจะบอกให้ เจ้าเกิดมาเป็นคนตระกูลฮ่วน ตายไปก็เป็นผีตระกูลฮ่วน ชีวิตนี้ของเจ้าอย่าได้คิดตัดความสัมพันธ์กับตระกูลฮ่วนเชียว กลับไปกับข้าแต่โดยดีซะ อย่าให้ข้าต้องลงมือ!” คนผู้นี้ช่างคิดเอาเองว่าตนทำถูกจริงๆ แต่ต่อให้ลงมือ แค่อ้วนหลิวเฟิงคนเดียวก็เพียงพอแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นยังมีจื่อชิง

เกออยู่อีกคน

หลิวเยี่ยแสรังทำเป็นกลัว “เช่นนั้นก็ได้ ข้าตกลงว่าจะ
กลับไป” คนคนนี้คิดว่าตัวเขารังแกได้ง่ายดายจริงๆ ถึง
เวลานั้นเชิญเทพมาง่าย แต่จะส่งกลับไปที่ยากแล้ว[2]

ไม่ดีกว่าหลิวเยี่ยจะพูดคุยกว่าง่ายถึงเพียงนี้ ส่วนมู่จู่
แปลกใจเล็กน้อย เขายังมีคำพูดร้ายกาจอีกมากมายที่
ยังไม่ได้พูด ดูเหมือนคนผู้นี้จะรังแกได้ง่ายดายนัก ต่อไป
ชิงไห่ก็ควบคุมไว้ได้แล้ว

ส่วนชิงเหยาที่อยู่ข้างๆ เพียงแค่มองเท่านั้น ไม่ได้สอด
ปากอะไร ส่วนมู่จู่แปลกใจอยู่บ้าง แม่เด็กนี้รังเกียจคนผู้

นี่เป็นที่สุด แต่วันนี้เหมือนจะมีอะไรบางอย่างผิดปกติ
ไป

ขณะที่ฮ่วนมู่จู่กำลังขบคิดไปต่างๆ นานาด้วยความไม่
เข้าใจ ทางด้านฮ่วนชิงเหยา ก็ลุกขึ้นยืน

นางเดินไปหยุดอยู่ข้างหลิวเยี่ย จากนั้นก็ก้มลงมอง “เจ้า
ลูกนอกคอก ข้าขอเตือนเจ้าเอาไว้ ต่อไปนี้อยู่ให้ห่างจาก
พี่หลิวเฟิงหน่อย ไม่เช่นนั้นข้าไม่ให้อภัยเจ้าแน่”

เมื่อฮ่วนชิงเหยาพูดคำนี้ออกมา ฮ่วนมู่จู่ก็ล้มเลิกข้อ
สงสัยนี้ไป

ที่แท้เด็กน้อยเอาแต่ใจยังเกลียดเจ้าปีศาจตัวนี้ อยู่ ใน
ตอนแรกเสวียจี้ได้รับความรักเอ็นดูจากพี่ใหญ่มาก นึก
ไม่ถึงว่านางจะเป็นสายลับ ทั้งยังคลอดปีศาจम्मเงินตา
เงินออกมา บุตรคนนี้จึงถือว่าเป็นนางไม่ดีต่อตระกูลฮ่วน

หลายปีมานี้ตระกูลฮ่วนเจริญรุ่งเรืองมากจนแซงหน้า
ตระกูลเยวี่ขึ้นมาได้ ไม่ได้เป็นหางแถวของสามตระกูล
ใหญ่อีกต่อไป

ครั้งนี้ผู้นำตระกูลเหยียนจากครอบครัวสามตระกูลใหญ่
ต้องการเกี่ยวข้องกับตระกูลฮ่วน และชี้ชัดว่าต้องการให้
คุณชายตระกูลสายหลักแต่งงานออกไป คุณชายใหญ่กับ
คุณชายรองก็ออกเรือนไปแล้ว ที่ยังเหลืออยู่ก็มีแค่คุณ
ชายสี่ แต่ชิงไห่ เขา และไช้จี้ทงไม่ได้ จากนั้นถึงได้นึก

ถึงเจ้าปีศาจนี้ขึ้นมา ไม่ว่าจะอย่างไรพอถึงเวลานั้นก็ต้อง
แต่งออกไป ไม่ได้อยู่ที่ตระกูลฮ้วนนานอยู่ดี ดังนั้นพี่ใหญ่
ถึงได้เห็นด้วยการส่งเขามา ภายใต้ความร่วมมือใน
การพูดคุยเกลี้ยกล่อมระหว่างเขากับอนุ

หลิวเย่ยืนขึ้น “เช่นนั้นข้าขอกลับไปจัดของที่ห้องก่อน
สักครู่”

ฮ้วนชิงเหยาไม่พอใจเล็กน้อย “จะจัดอะไรอีก ของพวก
นั้นของเจ้าที่ตระกูลฮ้วนก็มี เราไม่มีทางปฏิบัติต่อเจ้า
อย่างขาดตกบกพร่องหรอก” คำพูดนี้ฟังแล้วคล้ายกับดู
ถูกหลิวเย่ แต่ความจริงแล้วเป็นการบอกหลิวเย่ว่าที่
ตระกูลฮ้วนมีของเพียบพร้อมทุกอย่าง ไม่จำเป็นต้อง
เอาสิ่งใดไป

หลิวเยียมองฮ่วนชิงเหยาด้วยอารมณ์ซับซ้อนเล็กน้อย
ปกตินางมักจะแตกตื่นเขาเพราะความหึงหวง แต่วันนี้ดู
เหมือนจะกินยาอะไรผิดไป

จากมุมที่ฮ่วนมู่จู่มองไม่เห็น ฮ่วนชิงเหยายิ้มตอบหลิว
เยียไปหนึ่งที

หลิวเยียอิงจันครู่หนึ่ง ดูท่าเหมือนจะมีเรื่องอะไร
บางอย่างเกิดขึ้นในช่วงที่เขาไม่รู้ แต่สิ่งใดกันที่ทำให้น้อง
สาวผู้เกลียดเขาเข้ากระดูกดำเปลี่ยนนิสัยเป็นคนละชั่ว
เช่นนี้?

“น้องแก้ว ไม่ต้องจัดของหรรษา หรือว่ายังมีตรงไหนที่พี่
ขาดตกบกพร่องกับเจ้าอีก?” ส่วนหลิวเฟิงกับจื่อชิงเก
อเดินมาพร้อมกัน

หลิวเยี่ยยกิริมฝีปากยิ้ม

“เช่นนั้นก็ลงเขาไปตอนนี้เลย” ส่วนมู่จู่ใช้น้ำเสียงที่ยาก
จะปฏิเสธได้

จื่อชิงเกอชำเลืองมองเขาเงียบๆ แม้จะเป็นสายตาเรียบๆ
แต่กลับเปี่ยมด้วยไปด้วยการตักเตือน

ตอนนี้ยังไม่ถึงตาที่เขาต้องรับผิดชอบ

เมื่อได้รับแววตาแฝงไอสังหารของจื่อชิงเกอ ฮ้วนมู่จู่ก็
แสรังทำเป็นไม่สะทกสะท้าน พยายามเปลี่ยนหัวข้อ
สนทนาโดยหันไปพูดกับฮ้วนชิงเหยา “เหยาเออร์ พวก
กลุ่มคนคุ่มกันไปไหนกันหมด? วันนี้ไม่เห็นพวกเขาตั้งแต่
เช้าแล้ว”

สองมือของฮ้วนชิงเหยาเล่นปอยผมบางส่วนที่ตกลงมา
“ข้าให้พวกเขากลับไปก่อนแล้ว พวกกลุ่มกังขาขวางคอ
ข้าไม่อยากมีคนเกะกะขวางหูขวางตาตอนที่ข้ากับพี่อยู่
ด้วยกัน อีกอย่างข้าไม่ต้องการการคุ่มกันจากขยะพวก
นั้นหรอก พี่หลิวเฟิงก็ปกป้องข้าได้”

ได้ยินคำตอบของฮ้วนชิงเหยา ฮ้วนมู่จู่โกรธจนแทบบ้า

ทว่าก็ได้แต่อดทนเอาไว้

นั่งเด็กสมควรตายนี้สนใจแต่ตัวเอง แล้วเขาไม่ต้องการ
คนคุ้มกันหรืออย่างไร? อีกอย่างพวกนั้นก็personที่เขา
พามาจากบ้านสายรอง แล้วจะเชื่อฟังนางไปทำไมกัน?

ส่วนชิงเหยาแอบหัวเราะในใจ ตาเฒ่านี่คงโกรธจนแทบ
บ้าเลยกระมัง หรือจะบอกเขาดีว่าคนพวกนั้นไปแดน
สุขาวดีกันหมดแล้ว?

“อาเยี่ย พวกเราออกเดินทางกันเร็วหน่อยดีไหม” จื่อชิง
เกอถามหลิวเยี่ยด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

หิวเย็บพยักหน้า เดินไปตามทางลงเขา

จู่ชิงเกอกับฮ่วนหิวเฟิงเดินตามไปติดๆ ทั้งสองมอง
หน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง ในดวงตาของแต่ละฝ่ายต่างก็มีความ
หมายที่รู้กันอยู่แก่ใจ ม่านฉากการล้มล้างตระกูลฮ่วน
เปิดออกแล้ว

ฮ่วนชิงเหยาเดินตามหลังคนทั้งสามข้างหน้าไปอย่าง
ช้าๆ ปากฮัมฮัมเพลงที่ไม่รู้จักชื่อ ดวงตามีแววตื่นเต้น
จางๆ

ฮ่วนฮ่วนมู่จู่เมื่อเห็นว่าไม่มีใครสนใจตนเอง ก็ได้แต่ตาม
หลังไปด้วยความคับแค้นใจ

‘นั่งเด็กเหลือขอ รอกลับไปถึงตระกูลฮ่วนก่อนเถอะ เจ้า
คอยดูให้ดี ฮี’

เดิมทีฮ่วนมู่จู่ไม่เคยนึกเลยว่าการเดินทางครั้งนี้จะทำให้
เขาต้องเสียใจภายหลังในวันข้างหน้าอย่างถึงที่สุด แต่ก็
น่าเสียดายที่สายไปเสียแล้ว

.....

[1] สิบนิ้วไม่เคยสัมผัสน้ำฤดูใบไม้ผลิ เปรียบเทียบถึงคน
ที่มีตำแหน่งฐานะดี ไม่เคยต้องทำงานบ้านด้วยตนเอง

[2] เชิญเทพมาง่าย แต่ส่งกลับไยยาก อุปมาถึง ผู้ที่มา
อยู่ในบ้านคนอื่น เชิญมาอยู่ง่ายตาย แต่ตอนให้ไป
แล้วกลับไม่ยอมจากไป

บทที่ 15 ตระกูลฮ่วนแห่งเมืองหลวง

หลังจากที่เดินทางมาเป็นเวลาครึ่งเดือน คณะเดินทาง
ของหลิวเยี่ยก็มาถึงเมืองหลวงในที่สุด

พวกเขาเข้าเมืองมาก็พลันตกเป็นเป้าสายตาทุกคน ฮ่วน
หลิวเฟิงสวมชุดคลุมสีแดงเลือดนึ่งอยู่บนม้าพันธุ์ดีสีขาว
ปลอด จื่อชิงเกอสวมเสื้อคลุมตัวยาวสีดำ ขอบแขนเสื้อ
และคอเสื้อปักดิ้นทอง ดูราวกับเทพผู้สูงส่ง นั่งอยู่บนม้า
ขนดำมันวาว

ลักษณะเช่นนี้ของทั้งสองดึงดูดความสนใจจากทุกคน
ส่วนหลิวเยี่ยกับฮ่วนชิงเหยาที่อยู่ในรถม้ากำลังหลับ

สนิท หลิวเยี่ยไม่เป็นวรยุทธ์ ร่างกายก็สู้คนอื่นไม่ได้ การ
เดินทางข้ามน้ำข้ามภูเขาทำให้ร่างกายเขาค่อนข้างรับไม่
ไหว เวลาส่วนใหญ่ที่อยู่ภายในรถม้าจึงง่วงซึม ส่วนส่วน
ชิงเหยาหลับด้วยความเบื่อหน่าย ให้เขาแสดงเป็นคุณ
หนูผู้สูงส่งมันง่ายดายอย่างนี้เอง นั่งรถม้าทุกวัน น่าน
เบื่อแทบตาย คำพูดหวานซึ้งของนายท่านก็มีน้อยอีก
ก่อนหน้านี้ส่วนชิงเหยาไม่เคยเจอเขา ตอนนี้จะตามตัว
นางมาพูดคุยด้วยก็เหลือแต่วิญญาณ

‘เฮ้อ เป็นลูกน้องนี่ยากจริงๆ กลับไปแล้วต้องไประบาย
ทุกข์กับเจ้าฟ่งพอนเหลือเสียแล้ว จากนั้นก็ขอวันลา กับ
นายท่าน หึๆ เดี่ยวก่อน...ทำไมเข้าถึงได้นึกถึงเจ้าฟ่งพอน
เหลือองเจ้าเล่ห์ตัวนั้นไปได้?’

ส่วนซึ่งเหยาหรือก็คือเสวียนลิวของเราสะบัดหน้า
อย่างแรง พยายามจับไล่คนที่อยู่ภายในหัวออกไป

หลิวเย่ที่อยู่ข้างๆ ตื่นแล้ว เสียงอะอะข้างนอกปลุกเขา
ให้ตื่น เพิ่งตื่นขึ้นมาก็เห็นส่วนซึ่งเหยากำลังส่ายหน้า
อย่างสุดกำลัง มุมปากของหลิวเย่กระตุก เกิดอะไรขึ้น
กับหญิงนางนี้ในช่วงนี้กันแน่ รู้สึกเหมือนภาพวาด มี
บางอย่างที่ผิดแปลกไป

หรือว่านี่คือโฉมหน้าที่แท้จริงของนาง? ส่วนมู่หลีบิดาผู้
ให้กำเนิดของเขาเลี้ยงดูส่วนซึ่งเหยาให้เป็นผู้สืบทอด
ตั้งแต่ยังเล็ก ด้วยเหตุนี้นางถึงได้กำเริบเลิบลานวาง
อำนาจบาตรใหญ่ มีเพียงยามพบส่วนมู่หลีเท่านั้นถึงได้
เก็บอาการ หรือเป็นเพราะบิดาเข้มงวดนางเลยเก็บซ่อน

นิสัยที่แท้จริงไว้?

หลิวเยี่ยกะพริบตาปริบๆ ดูเหมือนจะผิดปกติ ผู้หญิงที่
บ้าอำนาจเอาแต่ใจมาแต่ไหนแต่ไรคนนี้ พอฮ้วนมู่หลีไม่
อยู่ก็ยิ่งควรวางมาดโอหังสีจิ้งจะถูกล้อ อ่า ไม่คิดแล้ว สิ่งมี
ชีวิตที่เรียกว่าสตรีซับซ้อนเกินไป

“ว้าว เจ้าคุณผมมองที่อยู่ข้างๆ คุณชายสามตระกูลฮ้วน
หลี หน้าตาหล่อเหลาเสียจริง”

“ข้าว่าคุณชายสามก็ไม่เลวนะ”

“ถ้าบุรุษเช่นนี้เป็นของข้าล่ะก็ ต่อให้ต้องตายข้าก็ยอม”

“อย่าเพิ่งไปไหนเลย คนแบบนี้เจ้าก็ได้แค่ฝันเท่านั้นแหละ”

.....

ผู้คนบนถนนไม่ว่าจะหญิงหรือชาย แก่หรือเด็ก ต่างก็มองสองคนที่อยู่นอกรถม้าด้วยความคลั่งไคล้

จิ้งจอกขาวอดคิ้วแน่น คนพวกนี้เอะอะเช่นนี้ไม่รู้ว่าจะทำให้อาเยี่ยตื่นหรือไม่ เขาหันกลับไปมองรถม้าที่ไร้ซึ่งเสียงเล็กน้อย น่าจะตื่นแล้วกระมัง

หลังจากผ่านไปประมาณครึ่งชั่วโมง พวกเขาก็ถึงจวนตระกูล
ส่วน ตรงประตูมีคนยืนรออยู่หลายคน ส่วนมู่จู่เองก็อยู่
ในนั้นด้วย ที่แท้พอเขาเข้าเมืองมาก็กลับมารายงานที่นี้
ก่อนทันที เดิมทีเรื่องวิ่งเต้นเล็กๆ น้อยๆ แบบนี้ไม่ควร
เป็นหน้าที่เขา แต่เพราะกลุ่มคนคุ่มกันที่เขาพาไปถูก
ส่วนชิงเหยาไล่กลับมา แน่แน่นอนว่าคนที่เหลือเป็นคนที่ไม่
อาจกลับมาแจ้งข่าวได้ เขาจึงจำต้องรับผิดชอบหน้าที่นี้
พอนึกถึงเรื่องนี้แล้ว ส่วนมู่จู่ก็ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน...พวกเจ้า
รอข้าก่อนเถอะ

ส่วนหลิวเฟิงพูดคุยกับจื่อชิงเกอไม่กี่ประโยคก็ควมม้า
จากไป

คนตระกูลส่วนเห็นเช่นนี้ก็ไม่ได้มีปฏิกิริยาใด คล้ายกับ

ว่าคนที่ไม่สำคัญอะไรจากไปแล้วเท่านั้น

ฮวนซิงเหยาลงจากรถม้ามาก่อน เมื่อฮวนมุ่หลีเห็นก็รีบ
เข้าไปโอบกอดนางไว้ในอ้อมแขนด้วยความตื่นตัน

“เหยาเออร์ พ่อคิดถึงจะตายอยู่แล้ว ทำไมเจ้าถึงได้
แอบออกไป แล้วยังไม่รู้จักพาคนใช้ไปด้วย ข้างนอก
อันตรายจะตายไป” สำหรับฮวนซิงเหยา ฮวนมุ่หลีเป็น
บิดาที่ดีแน่นอน

“นายท่าน ยังมีแขกอยู่ด้วยนะเจ้าคะ” สตรีสวมชุดเขียว
คนหนึ่งข้างฮวนมุ่หลีเอ่ยเตือน

“เฮอะ เจ้าพูดแบบนี้คิดว่าพ่อไม่รู้อย่างนั้นรึ?” จากภาพ
จำของเสวียนลิว เขารู้ว่าหญิงชุดเขียวคนนี้ก็คือนุคนที่
สามของฮ่วนมู่หลี่ ชื่อฮ่วนลวี่ชิว นับตั้งแต่มารดาของ
ฮ่วนชิงเหยาหรือฮุยฮินของจวนตระกูลฮ่วนตายไป หญิง
คนนี้ก็แสวงทำตัวเป็นสตรีที่เพียบพร้อมไปด้วย
คุณธรรมมาตลอด อยากจะให้ฮ่วนมู่หลี่แต่งตั้งขึ้นเป็น
ฮุยฮิน ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ฮ่วนชิงเหยาไม่ชอบนาง

“เออละๆ คนบ้านเดียวกันทั้งนั้น” ฮ่วนมู่หลี่โกล่เกลี่ย

หลิวเย่ที่อยู่ในรถม้าได้ยินก็เสยะยิ้มเหยียดหยัน คน
บ้านเดียวกัน? ถ้ามีเรื่องพิพาทเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์
กลัวว่าจะกลายเป็นคนอื่นไปแล้วนี่สิ

หลิวยี่เย่เปิดม่านรถม้าแล้วลงจากรถ

ขณะเดียวกันจื่อชิงเกอก็ลงจากม้าด้วย

“เจ้าคนนอกตัญญู อยู่ตั้งนานไม่ออกมาเสียที จะให้พ่อ
อย่างเข้าไปเชิญเจ้าลงมาเองหรืออย่างไร?” ฮ่วนชิงเหยา
ถลึงตา แม้จะผ่านไปหลายปีแล้ว เขาก็ยังรังเกียจบุตร
ชายคนนี้ออยู่ดี

หลิวยี่เย่ไม่เอ่ยปาก เพียงแค่นิ่งอยู่อย่างนั้น

“เจ้า! ไม่รู้จักเอ่ยปากรี? ที่สั่งสอนเจ้าไปหลายปีเสียเปล่า

อย่างนั้นหรือ?” เมื่อเห็นหิวเยียนิ่งไม่ไหวติง ความโกรธ
ในใจของฮ่วนมู่หลี่ก็พุ่งพล่านทันที

“ท่านพ่อ ข้าเองเจ้าค่ะ” ฮ่วนชิงเหยา กล่าว

ไม่รอให้ฮ่วนมู่หลี่พยักหน้า ฮ่วนชิงเหยา ก็เริ่มแนะนำที่
ละคน นี่คือนางที่ฮ่วนชิงเหยา เฒ่านั้นที่มี ไม่เช่นนั้น
ใครจะกล้าพูดตามอำเภอใจโดยที่ไม่ได้รับอนุญาตจากผู้
นำตระกูล?

“เจ้าลูกเมียน้อย ข้าจะบอกเจ้าแค่ครั้งเดียวเท่านั้น วันนี้
พี่ใหญ่กับพี่รองไม่อยู่ เจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องรู้จัก ส่วน
คนนี่คือพี่สี่ฮ่วนชิงไหว” ฮ่วนชิงเหยา ดึงชายชุดขาวคน

หนึ่งมา

“แม่ข้าไม่อยู่แล้ว ที่จวนแห่งนี้จึงไม่มีฮุนยิน มีเพียงอนุสี
คนเท่านั้น” ฮ่วนชิงเหยาบอกหลิวเย่เป็นนัยว่า ในเมื่อ
เขากลับมาแล้ว เช่นนั้นเขาก็คือคุณชาย นายหญิงไม่อยู่
แล้ว เขาที่อยู่ในฐานะคุณชายจึงมีฐานะสูงกว่าอนุพวกนี้

“คนชุดเหลืองคืออนุสอง ชุดเขียวคืออนุสาม ชุดสี
เหลืองอมชมพูคืออนุสี่ ส่วนชุดขาวคืออนุห้า” ฮ่วนชิง
เหยาแนะนำทีละคน คนที่ถูกแนะนำนอกจากอนุสาม
แล้ว คนอื่นๆ ล้วนแต่ยิ้มตอบหลิวเย่

หลิวเย่ยิ้มเล็กน้อย “ข้าจำไว้แล้ว” แต่ละคนในตระกูล

ลฮ่วนแห่งนี้เป็นพวกน้ำนิ่งไหลลึกกันทั้งนั้น อยู่ในตระกูล
ที่กินคนไม่คายกระดูก[1]พรรคนี้ ใครจะไม่มีฝีมืออยู่พอ
ตัวบ้างเล่า? แม้แต่อนุสามคนนี้ที่ควบคุมอารมณ์ตนเอง
ไม่ค่อยได้ก็ตาม

“เออละ เข้าไปข้างในกันเถอะ” ฮ่วนหมู่หลี่เดินนำเข้าประตู
ไปก่อน จากนั้นคนที่เหลือจึงตามเข้าไป

จื่อชิงเกอยืนเคียงบ่ากับหลิวเยี่ย เขาบีบมือที่ลู่ลงด้าน
ข้างของหลิวเยี่ยเจี๋ยบๆ เป็นสัญญาณบอกให้เข้าไป

ขณะที่หลิวเยี่ยกำลังจะก้าวเข้าไป ก็มีคนขวางทางเขา
เสียก่อน

“ท่านพี่ ไม่แนะนำคนที่อยู่ข้างท่านหน่อยหรือ?” ที่แท้ก็
เป็นส่วนชิงไหว อีกฝ่ายมองจิ้งจอกด้วยดวงตาที่มี
ความชื่นชอบอันร้อนแรงแผดเผาอยู่

“นี่คือสหายของข้า จิ้งจอก ส่วนท่านพี่ที่เจ้าเรียกข้าไม่
กล้าเป็นหรอก”

ส่วนชิงไหวแค้นเสียง “ในเมื่อท่านกลับมา ก็หมายความว่า
เป็นคุณชายแล้ว ข้าเร็วอย่างไรก็ต้องเรียกอยู่ดี แต่ลูก
นอกสมรสสุดท้ายก็เป็นลูกนอกสมรส ความต่ำตมที่อยู่
ในเนื้อแท้ไม่อาจลบทิ้งไปได้” พุดจบก็เดินเข้าไปข้างใน

สีหน้าของหลิวเยี่ยนนิงเฉยไร้อารมณ์ เรื่องพวกนี้เขาไม่
สนใจอยู่แล้ว

รอจนพวกเขาเข้าไปก็พบว่าทุกคนยังคงยืนอยู่ในห้องโถง
ใหญ่ คล้ายกับมีเรื่องอะไรบางอย่าง

สุดท้าย ฮ่วนมู่หลี่ก็ประกาศแจ้งให้ทราบ “นับตั้งแต่ววันนี้
เป็นต้นไป เขาก็คือคุณชายสีฮ่วนหลิวเยี่ยน ซึ่งไหวเปลี่ยน
เป็นคุณชายห้ำ เหยาเอ๋อร์เป็นคุณหนูหก” สายสัมพันธ์ที่
ห่างไกลและใกล้ชิดสามารถดูออกได้จากการเรียกขาน

ทันใดนั้นฮ่วนชิงเหยา ก็พูดขึ้นมา

“ท่านพ่อ เขาก็แค่ลูกนอกสมรส จะใส่คำว่าชิงไปทำไม
เขาชื่อหลิวเยี่ย ให้เขาใช้ชื่อนี้ก็ได้นี่เจ้าคะ”

เมื่อเห็นว่าบุตรสาวพูดจามีเหตุผล ฮ้วนมู่หลี่ก็พยักหน้า
“เช่นนั้นเอาตามนี้” เวลาเดียวกันก็หันไปพูดกับหลิวเยี่ย
ว่า “เจ้ากลับไปอยู่เรือนที่เจ้าเคยพักเมื่อก่อนนี้ก็แล้วกัน”

ฮ้วนชิงเหยาได้ยินก็รีบแย้งทันที “ท่านพ่อ ไม่ได้นะเจ้า
คะ” นางโน้มเข้าไปกระซิบคำพูดที่เหลือข้างหูฮ้วนมู่หลี่
“ท่านพ่อ เขาต้องแต่งออกไปแทนชิงไหว หากทางตระกูล
เหยียนรู้ว่าเขาอยู่ในที่ทรุดโทรมเข้าจะเข้าใจทันทีว่าคน
คนนี้ไม่ได้รับความโปรดปราน สำหรับตระกูลฮ้วนของ
เรานั้นไม่สำคัญเท่าไร แต่ถ้าถึงเวลานั้นขึ้นมา พวกเขา
จะคิดอย่างไรล่ะเจ้าคะ? ข้าว่าให้เขาไปอยู่เรือนที่พี่หลิว

เฟิงเคยอยู่เมื่อก่อนจะดีกว่า ถึงอย่างไรตอนนี้ที่นั่นก็ไม่มีใครอยู่แล้ว”

ฮวนหมู่หลี่ได้ยินก็คิดว่ามีเหตุผล “ดี เฮยาเออร์ เรื่องนี้มอบให้เจ้าก็แล้วกัน”

ต่อมา ฮวนหมู่หลี่พูดขึ้นอีกครั้ง “ตอนนี้ไม่มีเรื่องอะไรแล้วทุกคนแยกย้ายได้”

ฮวนชิงเหยาพาหลิวย่ยกกับจื่อชิงเกอไปเรือนที่ฮวนหมู่หลี่เฟิงเคยอยู่ พวกอนุต่างก็แยกย้ายกันไปที่เรือนของแต่ละคน มีเพียงอนุสามกับฮวนชิงไหวเท่านั้นที่ยังอยู่ต่อ

อนุสามพุดด้วยความชิงชัง “เจ้าลูกชู้คนนี่ ข้าต้องจับตาดู
มันให้ดี”

ฮ่วนชิงไห่หวสงสัยเล็กน้อย “ท่านแม่ ท่านรู้ลึกหรือไม่ว่า
ฮ่วนชิงเหยาพุดจาแต่ละคำดูฉุนเฉียว แต่คำพุดของ
นางกลับคล้ายกำลังเข้าข้างฮ่วนหลิวเยี่ย”

“ลูกแม่ อย่าได้คิดให้มันมากไป สิ่งที่ฮ่วนชิงเหยารังเกียจ
ที่สุดก็คือมันนี่แหละ”

ฮ่วนชิงไห่หวพ้ยักหน้าพลาจครุ่นคิด บางทีเขาอาจจะคิด
ผิดไปก็ได้

.....

[1] กินคนไม่คายกระดูก หมายถึง คนที่โหดเหี้ยมและ
โหดมาก

บทที่ 16 เจอกับสุขถง

สวนเฟิง (เมเปิ้ล)

นับตั้งแต่เข้าเรือนที่ปัก ทุกๆ วันหลิวเยี่ยจะไปเดินเล่นที่
สวนดอกไม้วี ผุดคุยเล่นกับบ่าวรับใช้ บางครั้งก็ออกไป
เดินเล่นข้างนอกกับจื่อชิงเกอ ทั้งวันว่างอย่างยิ่ง ไม่
เหมือนกับเมื่อก่อนตอนอยู่กระท่อมที่มีอะไรให้ทำทุกวัน
ชีวิตแบบนั้นต่างหากที่มีสาระ ส่วนตอนนี้กลายเป็น
มอด[1]ไปอย่างสมบูรณ์แบบ อยากกลับไปเร็วๆ เสียจริง

“เฮ้อ” ขณะที่หิวเยียนนอนอยู่บนตั่งในลานบริเวณเรือน
ของตนพลาถอนหายใจเป็นครั้งที่หนึ่งร้อยหนึ่ง ก็พบว่า
มีหัวงูหนึ่งหัวปรากฏอยู่เหนือตนเอง

“อ้าก” หิวเยียนสะดุ้งตกใจ หรือว่าอาจื้อเปลี่ยนกลับไป
เป็นงูแล้ว? ไม่ใช่สิ งูตัวนี้มีสี่เท้านี้ ไม่ใช่อาจื้อ แล้วเป็น
ตัวอะไรกัน?

เมื่อเห็นว่าทำให้คนผู้นี้ตกใจ งูสี่เท้าตัวนั้นก็หดหัวกลับ
ไป จากนั้นปากก็ท่องพิมพ์า เด็กหนุ่มรูปงามคนหนึ่ง
ปรากฏให้เห็น

หลิวเยี่ยลุกขึ้นนั่ง ขณะมองเด็กหนุ่มที่มีผมสีเทาคนนั้น
ใจก็ยิ่งหวาดระแวงมากกว่าเดิม คงไม่ใช่ญาติของอาจื้อ
หรือกกระมัง

ยามนี้เด็กหนุ่มรูปงามเปิดปาก “ข้าชื่อฮุยถง มาหาฝ่า
บาทขอรับ”

หลิวเยี่ยงุนงง เมื่อค้นข้อมูลภายในหัวแล้วก็ไม่พบว่าตน
เองรู้จักคนที่ถูกเรียกว่านายเหนื่อหัวแม่แต่คนเดียว

“เจ้าคงมาหาผิดที่แล้ว ข้าไม่รู้จักนายเหนื่อหัวอะไรทั้ง
นั้น”

“ท่านต้องรู้จักแน่ ถ้าไม่เช่นนั้นสิ่งนั้นคืออะไร?” ฮุย
ถงพลันขยับเข้าใกล้ มือคว้าจับหยกประดับรูปงูสีม่วงที่
ห้อยอยู่ตรงเอวหลิวเยี่ย ดวงตาทั้งสองจ้องแน่นตาสีเงิน
เขม็ง

หลิวเยี่ยกะพริบตาปริบๆ “นี่เป็นของที่เพื่อนข้าคนหนึ่ง
ให้มา”

ฮุยถงถามกลับ “แล้วเขาล่ะ?”

“ออกไปแล้ว” หลิวเยี่ยตอบตามจริง

ไม่ง่ายเลยกว่าฮุยถงจะสืบหาเบาะแสจนมาถึงที่แห่งนี้ได้

แต่นายเหนื่อหัวกลับไม่อยู่เสียนี้ โชคดีที่ได้กลิ่นอายสุรา
เฟื่องฟูที่เจ้านายตนชอบดื่มจากตัวของคนผู้นี้มาแต่ไกล
สุของตัดสินใจจะอยู่ต่อ ถึงกับมอบของสำคัญขนาดนี้ไว้
ให้คนผู้นี้ ก็ยืนยันได้ว่าเขาเป็นคนสำคัญ บางทีอาจจะ
เป็นว่าที่สุหิณของฝ่าบาทก็เป็นได้ พอนึกเช่นนั้นแล้วสุข
องก็ดีใจ นายเหนื่อหัวผู้ครองตัวเป็นโสดมาพันปีในที่สุด
ก็มีเจ้าของแล้ว ตอนเขากลับไปต้องบอกทุกคนในเผ่าให้
รู้ข่าวนี้

ฉะนั้น ภารกิจเร่งด่วนในเวลานี้ก็ต้องทำให้สุหิณ
โปรดปราน จากนั้นก็ทำให้ตัวเองได้อยู่ต่อ

สุของแอบหยิกต้นขาตนเอง น้ำตาคลอเบ้าทันที “สุหิณ
อ่า ไม่สิ คุณชาย ข้ากับคนที่บ้านข้าพลัดพรากจากกัน

ตอนนี้ยังหาพวกเขาไม่เจอ ทั้งยังไม่มีเงินติดตัวอีก ท่าน
จะช่วยรับข้าไว้ที่นี้สักระยะได้ไหมขอรับ?”

หลิวเย่ได้ยิน ความคิดในใจก็ยิ่งได้รับการยืนยันให้หนัก
แน่น เป็นคนในครอบครัวอาชีพจริง ๆ หรือว่าจะเป็นลูก
ชาย? ต้องบอกเลยว่า คำว่าลูกชายนี้ทำให้ใจของหลิว
เย่เจ็บปวดเล็กน้อย แต่เขาไม่ได้คิดว่าทำไมถึงรู้สึกเจ็บ
เขายืนขึ้นแล้วเดินตรงเข้าไปในเรือน

สุขถงมึนงงไปหมด นี่หมายความว่าอย่างไร เมินเขาหรือ
หรือว่าเขาถูกสุขฮยินเกลียดเข้าให้แล้ว?

ขณะที่สุขถงกำลังคิดเพื่อเจ้าอลมๆ แล้งๆ หลิวเย่ก็ยก

จานขนมออกมาให้เขา

สุขถงมองขนมด้วยความงุนงง นี่หมายถึงอะไร เขาไม่ได้

หิวนะ

“รีบกินสิ ตามหามาตั้งหลายวันแล้ว เงินก็ไม่มีติดตัว
ต้องหิวเป็นแน่” หลิวเยียมองสุขถงด้วยดวงตาคมเข้ม

สุขถงรับมารวากับไร่ชีวิต สีหน้าขมขื่น เมื่อครู่นี้เขาเพิ่ง
กินห่านย่างจากข้างนอกมาหนึ่งตัว ขนมดอกกุยฮวาอีก
สองกล่อง ทั้งยังไปกินเลี้ยงโต๊ะจีนชุดใหญ่ที่หอบ
ปผาบริบูรณ์อีก ตอนนี้จะกินลงได้อย่างไร

ฮุยถงผืนใจหีบขนมขึ้นมายัดใส่ปาก แล้วกลืนลงไป
ทันทีโดยไม่แม้แต่จะสัมผัสรสชาติ

เมื่อเห็นท่าทาง ‘สวาปาม’ ของเด็กหนุ่ม หลิวเยี่ยก็รู้สึก
เห็นใจเล็กน้อย เด็กคนนี้จะดูท่าจะหิวมากจริงๆ อาเจียนี่
เป็นพ่อประสาอะไรกัน?

ถ้าฮุยถงรู้ว่าหลิวเยี่ยคิดว่าตนเป็นลูกชายของเจ้อซิงเก
อละก็ คาดว่าคงตกใจจนล้มลุกตายเป็นแน่ ต่อให้เพิ่ม
ความกล้าให้เขาอีกร้อย เขาก็ไม่กล้าเป็นลูกชายของนาย
เหินฮั่วหรอก

หลิวเยี่ยรินน้ำใส่แก้วให้ฮุยถง “กินช้าหน่อยก็ได้ ไม่มีใคร

แย่งเจ้าหрок”

ฮุยถงรู้สึกว่าการนี้เขากินอย่างยากลำบากมากที่สุด
เพราะหลิวยึดเอาแต่ใจของเขา ทั้งยังไม่กะพริบตา ใจของ
ฮุยถงเป็นกังวลตลอด กลัวว่าฮุยถงคนนี้จะไม่ชอบเขา
หากเป็นเช่นนั้นนายเหนือหัวไม่มีทางยอมให้เขาอยู่ต่อ
เป็นแน่

พูดถึงจิตใจ ใจนั้นก็มาพอดี เรื่องที่ฮุยถงเป็นกังวลมาถึง
แล้ว

“อาจื่อ กลับมาแล้วหรือ” หลิวยึดก้าวเข้าไปต้อนรับ
ชิงเกอ

จื่อชิงเกอลูบหัวหลิวเยี่ยที่เตี้ยกว่าเขาอยู่ครึ่งศีรษะ
สัมผัสบนมือพิเศษยิ่ง เส้นผมสีเงินอ่อนนุ่มเงางาม

หลิวเยี่ยจับมือข้างนั้นที่ลูบหัวเขา พุดอย่างจริงจังว่า “อา
จื่อ ลูกชายเจ้ามา”

ได้ยินดังนั้น จื่อชิงเกอไร้ปฏิกิริยาตอบกลับไปชั่วครู่ อะไร
นะ? เขามีลูกแล้วทำไมถึงไม่รู้มาก่อน? แต่ไหนแต่ไรมา
เขาก็ครักษาความบริสุทธิ์มาตลอด พวกที่อยู่วังหลังเป็น
แค่ของประดับเท่านั้น แล้วลูกคนนี้อยู่มาจากไหนกัน?

เมื่อเห็นจื่อชิงเกอไร้ซึ่งท่าทางประทับใจ หลิวเยี่ยก็ชี้ไปที่

สุขธงอย่างจนปัญญา

จื่อซิงเกอหันไปก็เห็นสุขธงที่มุ่มปากยกยิ้มเจื่อน

ลูก? จื่อซิงเกอหรีตาเบๆ

‘นายเหนือหัว ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไรเลยนะ เป็นสุหยิน
ต่างหากที่คิดไปเอง’สุขธงรู้สึกน้อยใจอยู่บ้าง

เมื่อทั้งสองสบสายตากัน สุขธงตกใจจนเหงื่อแตกพลั่ก
ไปทั้งตัว

‘เจ้าเป็นคนก่อเรื่อง เจ้าก็ต้องแก้ไขมันเอง’ เพียงครูเดียว

จื่อชิงเกอก็ปล่อยสุขลงไป เพราะคำว่าสุขحينเมื่อครุ่นทำ
ให้ท่านราชาพึงพอใจมาก

สุขลงกัมหน้าอย่างหัวเสียพลางเดินไปหยุดอยู่ข้างหลิว
เยี่ย “คุณชาย ท่านเข้าใจผิดแล้ว นายเหนือหัวเป็นนาย
ท่านข้า”

สายตาหลิวเยี่ยมองกลับไปมาระหว่างคนทั้งสอง แม้จะ
เข้าใจแล้วแต่ก็ยังสงสัยอยู่

จื่อชิงเกอถอนหายใจ “อาเยี่ย เขาเป็นหนึ่งในทูตที่อยู่ได้
บังคับบัญชาของข้า ไม่ใช่ใช้อย่างที่เจ้าคิดหรอก”

“แต่พวกเจ้าต่างก็เป็นงูนี้” เด็กหนุ่มคนนี้ดูเหมือนจะยังไม่โตเต็มวัย ใครมาเห็นเข้าก็คงคิดว่าเขากับจื่อซิงเกอเป็นพ่อลูกกัน หากสุขถึงรู้ว่าสุหยินของตนเห็นว่างูอายุหลายร้อยปีอย่างเขาเป็นเด็กน้อยยังไม่โต คาดว่าคงกระอักเลือดเป็นแน่

‘เจ้าชื่อป้อนี่ อยากจะเห็นจริงๆ ว่าในหัวเขาคิดอะไรกันแน่’ จื่อซิงเกออธิบายด้วยความอดทน “อาเยี่ย ร่างเดิมของข้าเป็นงูสีม่วง เขาเป็นงูสีเทา สองอย่างนี้ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน อีกอย่างข้าสง่างามไม่เป็นรองใครถึงเพียงนี้ จะมีลูกหน้าตาชั่วร้ายแบบนี้ได้อย่างไร” ต้องยอมรับว่าท่านราชายุโสโอหังอย่างยิ่ง

สุขถึงที่อยู่ข้างๆ ได้ยินก็อยากร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตา ‘นาย

เหนือหัว อย่าประเมินค่ากันต่ำเช่นนั้นสิขอรับ’

“เป็นความจริงที่ว่าเจ้าหน้าตาดี” หลิวเยี่ยพยักหน้าอย่าง
จริงจังมาก

จื่อชิงเกอยิ้มเล็กน้อย จากนั้นหันไปมองฮุยถง “ตอนนี้
เจ้าใส่หัวไปได้แล้ว”

ฮุยถงที่มาหาจื่อชิงเกอจะยอมไปได้ได้อย่างไร ดูท่าคงต้อง
ลงมือกับทางฮุยฮินเสียแล้ว

“คุณชาย ข้าทำได้ทุกอย่าง จะให้ล้างห้องน้ำหรือขัดส้วม
ก็ยังได้ ท่านให้ข้าอยู่ที่นี้เถอะนะขอรับ” ฮุยถงร้องให้

ฟุ้งฟายขึ้นมา ใบหน้าเขารั้วร้อมไปด้วยคราบน้ำมูก
น้ำตา

จื่อชิงเจอเห็นแล้วแทบจะระเบิดอารมณ์ออกมา เขารู้ว่า
จัดการกับเจ้าเด็กคนนี้ได้ยาก ถ้าอาเยี่ยคิดว่าเขาปฏิบัติ
กับบริวารไม่ดีขึ้นมาจะทำอย่างไร? เจ้าเด็กสมควรตายนี้
คอยดูเถอะว่าเขากลับไปแล้วจะจัดการด้วยอย่างไร

หลิวเยี่ยเห็นอกเห็นใจ “อาจื่อ ให้เขาอยู่ต่อเถอะ เขาต้อง
หิวท้องมานานถึงตามหาเจ้าจนเจอ อีกอย่างเขาก็ยัง
เป็นแค่เด็ก”

‘ฮ่าๆ แผนทรمانร่างกายสำเร็จแล้ว ฮูหยินเอ๋ยปากแล้ว

นายเหนือหัวจะพูดอะไรได้’ สุธงแอบดีใจ

“เจ้าว่าอย่างไรก็อย่างนั้น” จี๋ชิงเกอมองหลิวเยี่ยด้วยความอ่อนโยน อาเยี่ยมีคนคอยประกบดูแลก็ดีเหมือนกัน ฝีมือของสุธงนับว่าไม่เลว หากจะถามว่าในทูตสี่คนนี้ของเขาใครโหดเหี้ยมที่สุด หากไม่นับสุธงแล้ว คนอื่นๆ ล้วนมีใจคับแคบนัก แม้จะมีใบหน้าราวทูตสวรรค์ แต่กลับมีใจดังมารร้าย แบบนี้ก็ไม่ต้องกลัวแล้วว่าอาเยี่ยจะถูกรังแกตอนที่เขาไม่อยู่

แต่ท่านราชานึกคิดมากเกินไปอย่างเห็นได้ชัด แม้อาเยี่ยจะไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้งกับใคร แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะมาฆ่าแกงกันได้ เมื่อภายหลังเขารู้ว่าหลิวเยี่ยจัดการคนที่มาก่อเรื่องจนไม่กล้าเหยียบเข้ามาใน

สวนเฟิงอีก เขาถึงได้รู้ว่าคนที่เขาปกป้องคุ้มครองก็
สามารถรับมือตามลำพังได้

ด้วยเหตุนี้เอง สุขถึงจึงอาศัยความหน้าด้านอยู่ต่อไป
เรื่องซุลมุนวุ่นวายของจวนตระกูลฮ้วนในวันข้างหน้าเขา
ก็มีส่วนร่วมด้วย

.....

[1] มอด เปรียบเทียบได้กับคนที่วันๆ เอาแต่กินกับนอน

บทที่ 17 ปะทะกันครั้งแรก

หลังจากที่ฮุยถงมาถึง หลิวเยี่ยก็รู้สึกกว่าชีวิตที่เจียบเซียบ
และไม่มีอะไรทำของตนก่อนหน้านี้หายไปตลอดกาล
ตอนที่จื่อชิงเกออยู่ด้วย งูสีเทาตัวนี้ทำตัวสงบเสงี่ยม
อย่างยิ่ง แต่ถ้าไม่อยู่ก็เริ่ม ‘บ้าบอ’ ทั้งยังลากเขาไปร่วม
ด้วย หลิวเยี่ยเอามือกายหน้าผากพลาจถอนหายใจยาว

"คุณชายๆ พวกเราไปแอบกินเนื้อไก่ที่ห้องครัวกันเถอะ
ขอรับ" ตัวงูยังไม่ทันได้เห็น เสียงก็มาก่อนเสียจริงๆ

หลายวันมานี้ได้ยินเสียงที่เป็นมลพิษของเขา หลิวเยี่ย
อยากหาที่ซ่อนสักที่ยิ่งนัก แต่ตอนนี้เขาอยู่ในศาลาสวน
ดอกไม้ แค่มองมาก็เห็นได้ ไม่มีที่ให้หลบ

ทันทีที่สุขถึงมาถึงศาลาก็เขย่าแขนหลิวเยี่ยไปมา "คุณ
ชาย ไปเถอะๆ"

"เฮ้อ" หลิวเยี่ยไม่อยากพูดอะไรแล้ว

"เจ้าบอกว่าเจ้าไปแอบกินที่ห้องครัวก็ยังไม่พอว่า แต่ต้อง
ทิ้งร่องรอยกลิ่นถั่วลิสงเอาไว้ด้วยหรือ? เมื่อไม่กี่วันก่อน
ท่านลุงหวังที่ห้องครัวมาฟ้องข้า บอกว่าเจ้ากินเนื้อใน
ห้องแซ่เย็นจนเกลี้ยง ทั้งยังทิ้งร่องรอยที่บ่งบอกว่าไปที่นี่
ไว้อีก กลัวคนอื่นไม่รู้หรืออย่างไรว่าเป็นฝีมือเจ้า" หลิว
เยี่ยชี้หัวสุยถง แล้วทิ้งท้ายเพิ่มมาอีกประโยค "วันนี้เจ้า
อยู่ในห้องอย่างว่านอนสอนง่ายให้ข้าหน่อย"

สุยถงเบ้ปาก ทำแค่เดินกลับห้องไปอย่างว่าง่าย ถ้าเขา
ทำให้สุหยินโกรธแล้วนายเหนือหัวไม่ถลกหนังเขาออก
มานั้นสิถึงจะแปลก

ในที่สุดก็เจียบเสียที หลิวเยี่ยหาดำแหน่งสบายบนสนาม
หญ้าได้ก็เอนกายลงไป

ระหว่างมองสี่ครามเข้มเหนือหัว นกที่บินผ่านไปอย่างมี
ความสุขเป็นครั้งคราว หลิวเยี่ยก็ค่อยๆ หลับตาลง

บนพื้นหญ้า ชายชุดขาวรูปงามคนหนึ่งกำลังหลับตาพัก
ผ่อน รอบด้านเงียบสงบ ไร้ซึ่งเสียงใดๆ

เวลาเพียงผ่านไปได้ไม่นาน ความสงบสุขสั้นๆ นี้ก็ถูก
ทำลายลง

เสียงจิ้งจกแจ้จจดังเป็นระลอกจากทางลานส่วนหน้า
เสียงนั้นยิ่งเข้าใกล้มาเรื่อยๆ หลิวเยี่ยจำต้องลืมตาแล้ว
ลุกขึ้น

ดูเหมือนว่าจะมีคนทนไม่ไหวแล้ว

หิวเลยเริ่มเดินไปที่ลานสวนหน้า

บริเวณนั้น

ส่วนซึ่งไหวกำลังขึ้นว้างป่าวรับใช้จัดการนู่นนี่ ในลาน
บ้านที่เขาอยู่มีดอกไม้แดงงามคล้ายกับต้นฝิ่นเพิ่มมา

"อ่า นี่ไม่ใช่พีชีหรือหรือน้องได้ยินว่าเขตลานบ้านที่
ท่านอยู่เรียบไปหน่อย หากมีแขกมาอาจจะคิดว่าเป็นที่
ให้ป่าวอยู่ได้ ดังนั้นน้องจึงส่งดอกไม้ล้ำค่าลือชื่อพวกนี้

มาเพื่อรักษาหน้าให้ ท่านพี่อยู่ในป่าเขามานาน คงจะไม่
รู้จักหรือกระทั่ง ใครก็ได้ในกลุ่มพวกเจ้าออกมาแนะนำ
ให้เขาหน่อย" ส่วนชิงไห่มองสำรวจใบหน้าเรียบเฉยของ
หลิวเยี่ยอย่างดูถูก

"ขอบใจความหวังดีของน้องห่ามาก เหมือนเจ้าจะดูแล
ดอกลำโพงจากแดนประจิมพวกนี้ได้ดียิ่ง" น้ำเสียงของ
หลิวเยี่ยราบเรียบ คล้ายกับจากมุมมองของเขา การยั่วยุ
จากอีกฝ่ายเป็นเพียงเด็กจูงใจหาเรื่อง ไม่เพียงพอให้
เก็บมาใส่ใจ

การแสดงออกที่เฉยเมยนี้ทำให้ชิงไห่แทบอยากจะ
ฉีกกระชากอีกฝ่าย

แต่หลิวเยี่ยกลับรู้เสียได้ว่าเป็นดอกลำโพงจากแดน
ประจิม จะขัดขวางแผนการต่อไปของมารดาหรือไม่?
หรืออาจจะบังเอิญ? ไซ้แล้ว ต้องเป็นแบบนี้แน่ เขาต้อง
ทำให้คนคนนี้ร้องขอความเมตตาแทบเท้าเขาให้จงได้!

บ่าวรับใช้ข้างหลังฮ้วนซิงไหวเห็นใบหน้าดุดันของเจ้า
นายแล้ว ก็ส่งเสียงเอะอะ "เจ้าเป็นแค่คนบ้านป่า จะรู้จัก
ได้อย่างไร?"

หลิวเยี่ยหรีตาลงเล็กน้อย ทำที่เป็นไม่ได้ยิน ทว่าในใจ
เริ่มมีแผนที่ละนิด

"นี่กว่าสุนัขตัวไหนมาอะอะรอบกวนการนอนกลางวันของ
ข้า ที่แท้ก็คุณชายห้านี่เอง บ่าวข้างกายคนนี้อาศัยความ
โปรดปรานจากเจ้านาย จะทำตัวจงหองก็เป็นเรื่องที่
เลียงไม่ได้ พอถึงเวลานั้นปีนขึ้นมายืนบนหัวนายคงแย
่น่าดู" เลียงหนึ่งดังขึ้นมาจากข้างหลังหลิวเยี่ย ที่แท้ก็เป็น
ฮุยถิงที่ออกมา

ฮุยถิงของบ้านตนมีใครมารังแกถึงหน้าประตู เขาจะไม่
ออกมาเป็นกองหนุนให้ได้หรือ ตอนนี้นายเหนือหัวไม่อยู่
เขาจะเป็นผู้พิทักษ์คนงามเอง แม้ว่าฮุยถิงจะไม่ต้องการ
ก็ตาม

เมื่อเอ่ยเช่นนี้ออกมา บ่าวคนนั้นก็เงิบเสียงทันที สิ่งที่
ฮ้วนซิงไห่หว้งเกียจที่สุดก็คือบ่าวที่เสนอน้ำตัดสินใจเอา

เอง เขาชำเลื่องมองเจ้านายตนเงียบๆ สีหน้าค่อนข้าง
เคร่งขรึมดังคาด

ส่วนชิงไห่คนนี้ไม่มีทางปล่อยผ่านเรื่องนี้ไป เขาจะให้
บ่าวกระทำการโดยพลการได้อย่างไร? หากสิ่งที่พูดเมื่อ
ครู่นี้ทำให้เขาได้เปรียบก็ช่างเถิด ปัญหาก็คือเขาถูกคน
อื่นคิดว่าเป็นนายท่านที่ควบคุมบ่าวไม่ได้ สิ่งนี้ทำให้เขา
เสียศักดิ์ศรี

ฮุยถงเสริมใบมีดเข้าไปอีก "บ่าวไร้การอบรม ต้องเป็น
เพราะนายไม่สั่งสอน"

สีหน้าฮ้วนชิงไห่ถมึงถึงจนถึงที่สุด "ใครใช้ให้เจ้าพูด?"

เจ้าพวกชั้นต่ำ หลีกทางให้ข้าเดี๋ยวนี"

บ่าวที่กำลังตัวสั้นรีบถอยออกไป ฮ่วนชิงไห่หวคนนี้แม้ดู
อ่อนปวกเปียก แต่การลงมือได้ชื่อว่าเยี่ยมเหิด ครั่งล่า
สุดมี้สาวใช้คนหนึ่งทำแก้วชาหกโดยไม่ทันระวัง เขาก็
เอาแส้ฟาดสาวใช้นางนั้นจนตาย บ่าวที่ตายด้วยมือเขา
มีไม่น้อย เพียงแต่ตอนนี้อนุสามกำลังได้รับความโปรด
ปราน เรื่องถึงได้ถูกระงับเอาไว้

"บ่าวไม่รู้ความ เชื่อว่าผีสี่คงไม่ถือสา" ฮ่วนชิงไห่หวยิ้มด้วย
ใบหน้าไร้เดียงสา เขาพูดแบบนี้แล้ว เชื่อว่าเจ้าลูกนอก
สมรสนี้คงไม่มีอะไรพูดจะอีก

"เจ้าน่ะ ข้าไม่ถือสาหรอก" หลิวเยี่ยยิ้ม หรืออีกนัยหนึ่งก็คือไม่ใส่ใจเรื่องที่เจ้านายอย่างเจ้าทำ ก็แค่ป่าวคนหนึ่งเท่านั้น จะคู่ควรได้อย่างไร?

ฮ่วนชิงไห่ผืนยิ้ม จุดประสงค์ที่เขามาในวันนี้มีสองอย่าง หนึ่งคือส่งดอกไม้พวกนี้ให้ฮ่วนหลิวเยี่ยตามคำขอของมารดา สองคือเพื่อพบคนผู้นั้น

ตอนนี้กิจของมารดาเสร็จสิ้นแล้ว จะเหลือก็เพียงอยากพบคนที่อยู่ในใจสักนิด

"พี่สี่ พี่จื่อเล่า ทำไมวันนี้ถึงไม่เห็นเขาเลย?" ฮ่วนชิงไห่มองไปรอบด้าน

"หน้าไม่อายจริงๆ นายเหนือหัวของข้ากับเจ้าไม่ได้สนิท
ชิดเชื่อกันด้วยซ้ำ เจ้าปีศาจจึงจอกหน้าไม่อาย" สุข
ถงรู้สึกขนลุก ล้อเล่นอะไรกัน ฝ่าบาทของเขามีเจ้าของ
แล้ว สุขยินดีกว่าเจ้าตั้งหลายต่อหลายเท่า เจ้ามีสิทธิ์
อะไรเข้ามาแทรก? อยากเป็นมือที่สาม ก็ถามท่านสุข
ถงก่อนเถอะว่ายินยอมหรือไม่

"เจ้ากล้าไม่เคารพนายท่าน เชื่อหรือไม่ข้าขายเจ้าให้
กับหอนางโลมได้" ฮ่วนชิงไห่มองสุขถงอย่างดูดันยั้ง

"พี่สี่ นี่คือนางที่ท่านอบรมสั่งสอนมาหรือ?" ฮ่วนชิงไห่
ไม่ลืมว่าเมื่อครูนี้อหิวเยี่ยพูดกับเขาอย่างไร

"ฮุยถงไม่ใช่คนของจวน" หลิวเยี่ยพูดประโยคเดียวก็ทำให้ตนเองสะอาดบริสุทธิ์ได้ และทำให้ฮ้วนชิงไหวไม่อาจทำเรื่องที่คิดจะทำได้

ฮ้วนชิงไหวท่าทางไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด

"อาจี๋ต่างหากที่เป็นนายท่านของฮุยถง" หลิวเยี่ยเสริมอีกประโยค

อะไรวะ? ที่แท้ก็เป็นคนของฟี่จื่อ ดีนัก รอให้เขากับฟี่จื่อได้อยู่ด้วยกันก่อนเถอะ เขาจะจัดการเจ้าบ่าวไม่รู้จักฟ้าสูงแผ่นดินต่ำเป็นอย่างดีเลยเชียว

‘คิดจะมาแทนตำแหน่งสูญหินของนายข้า เจ้าก็ทำได้แค่
ฝันเท่านั้นแหละ’ พอสุขถึงใช้วิชาอ่านใจจนล่วงรู้ความ
คิดของฮ่วนชิงไหว ก็แสดงท่าทีเหยียดหยาม

"ที่เจ้าพูดมาก็ถูก เจ้าลูกนอกคอกที่ไม่มีมารดาสั่ง
สอนอย่างเจ้า จะมีปาวหน้าตาน่าเอ็นดูเช่นนี้ได้อย่างไร"
ฮ่วนชิงไหวคิดจะเอาใจสุขถึง

แต่น่าเสียดายที่สุขถึงไม่คล้อยตาม เขายืนอยู่ข้างหลิว
เยียบโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว

เขากล่าว "มีมารดาสั่งสอน ก็ใช้ว่าจะได้รับการสั่งสอน

มากพอ"

"เจ้า!" ฮ่วนชิงไห่โมโหจัด สั่งพวกบ่าวที่อยู่ด้านข้าง

"พวกเจ้าเข้าไปหาห้องฟี่จื่อให้ช้า ช้าจะไปรอฟี่จื่อในห้อง" บ่าวรับใช้รับคำสั่งและเริ่มแยกย้ายกันไป

"ใครกล้า!" ฮุยถงถีบบ่าวที่อยู่ใกล้เขาที่สุดออกไป เห็นแต่บ่าวคนนั้นกระอักเลือด ต่อมาก็ทรุดลงกับพื้นไม่ไหวดิ้ง

เมื่อเห็นสถานการณ์ คนอื่นๆ ต่างหวาดผวาไม่กล้าเคลื่อนไหวอีก

"ฮุยถง น้องห้าส่งดอกไม้มามายมากขนาดนี้ จะอย่างไร

ก็ต้องมอบของกลับไปตามมารยาท ไปเอาสุราเฟิงลู่ของ
อาจื่อแบ่งใส่ขวดเล็กให้น้องห้าเอากลับไปหน่อยสิ"

‘อะไรนะ? สุราเฟิงลู่? ในตำนานเล่าไว้ว่ามีเพียงเซียนเท่า
นั้นจึงจะดื่มของล้ำค่านี้ได้ไม่ใช่หรือ?’ ฮ้วนชิงไห่วตะลึง
ไปเล็กน้อย หากเป็นเรื่องจริง เช่นนั้นเขาก็จะอายุยืน มี
ชีวิตยืนยาวเป็นร้อยๆ ปีแล้วไม่ใช่หรือ

แต่คนผู้นี้เอาของของพี่จื่อมาให้คนอื่นตามอำเภอใจได้
อย่างไร? หรือว่าระหว่างพวกเขามีความสัมพันธ์อะไร
กัน? พอนึกเช่นนี้แล้ว ในใจของฮ้วนชิงไห่วก็เริ่มบังเกิด
สิ่งที่เรียกว่าความริษยา

หลังจากหยุดงเอาของสิ่งนั้นมา ส่วนซึ่งไหวก็รับไว้ด้วย
ความระมัดระวัง แล้วจึงจากไปโดยที่ไม่แม้แต่จะหัน
กลับมามอง

หลิวเย่ถามขึ้น "หยุดง คึ่นนี้เจ้าอยากตามเข้าไปดูจิ้งจอก
ยอดไหม?"

.....

บทที่ 18 ดูไฟชายฝั่ง

[1] มีจิวชั้นยอดให้ดู? สุธงได้ยื่นก็คึกคักทันที

หลิวเย่ยกแว่นแว่นเรียกสุทธง "แต่ต้องวานเจ้าไปจัดการธุระให้หนึ่งเรื่อง"

สุทธงกระซิบข้างหู "เรื่องของคุณชายก็คือเรื่องของข้า สิ่งมาได้เลยขอรับ"

หลิวยะเยาะกระซิบข้างหูสู่ยงสองสามประโยค สู่ยงเข้าใจ
ในทันที จากนั้นก็ออกไป พวกเขาปรึกษาเรื่องที่จะทำกัน
อย่างโจ่งแจ้งในลาน ไม่กลัวว่าจะถูกคนพบเห็น เนื่อง
ด้วยสวนเฟิงมีเพียงพวกเขาสามคน ฮ้วนมู่หลี่เองก็ไม่ได้
ส่งคนมาปรนนิบัติรับใช้ แต่แบบนี้เองที่ทำให้พวกเขาทำ
เรื่องอะไรต่อมิอะไรสะดวกขึ้นอย่างยิ่ง

"อาเยี่ย เหมือนเจ้าเจอเรื่องอะไรที่ทำให้มีความสุขหรือ?"
จื่อชิงเกอกลับมาก็เห็นหลิวยะเยาะยิ้มมีเลศนัย

"พระพุทธรูปองค์ที่สามไว้ว่าไม่อาจพูด เดียวคืนนี้เจ้าก็รู้" มุม
ปากหลิวยะเยาะยกโค้งขึ้น

เห็นท่าทางอย่างจริงจังจนน้อยจอมเจ้าเล่ห์ของหลิวเยี่ย
แล้ว จื่อชิงเกอพลันรู้สึกคันยุบยิบในใจ

จากนั้นไม่นานหยุดงาก็กลับมา "คุณชาย เรียบร้อยแล้วขอ
รับ"

หลิวเยี่ยพยักหน้าเล็กน้อย

"วันนี้เจ้ากลับมาเร็วจริง" หลิวเยี่ยเคยชินกับการที่จื่อชิง
เกอออกไปข้างนอกทุกวันแล้ว แต่ละคนต่างมีเรื่องส่วน
ตัวกันทั้งนั้น เขาเคารพอาจื่อ และไม่เคยซักถาม

เขารู้ว่าช่วงนี้อาเจี๊ยะเหมือนจะยุ่งมาก แต่เขาก็เชื่อมั่น
อย่างยิ่งว่าอาเจี๊ยะจะไม่ทำร้ายเขา

"จัดการธุระเรียบร้อยแล้ว ไม่จำเป็นต้องร้องอยู่ข้างนอก
อีก" จี๋อิงเกอยิ้มเล็กน้อย

"นี่เรียกว่าใจร้อนอยากกลับบ้านชัดๆ เพราะท้ายที่สุด
ข้างนอกก็ไม่มีสุหยิน' สุยถงที่อยู่ข้างๆ แอบหัวเราะ

พอจี๋อิงเกอตวัดสายตามอง งูสีเทาตัวนี้ก็สงบเสงี่ยม
ทันที และไม่กล้า 'บังอาจ' อีก

"ฟ้ายังสว่างอยู่ คุณชายเดินหมากกับข้าสักกระดานเป็น

อย่างไร?" ฮุยถงวิ่ง 'ตึกๆ' กลับเข้าไปในเรือน แล้วยก
กระดานหมากกับตัวหมากออกมา

"ข้ายินดีเล่นด้วย" หลิวเยี่ยนนั่งลงบนม้านั่งหิน

ฮุยถงวางกระดานหมากรูลง เลือกหมากสีดำ ส่วนหลิว
เยี่ยนกุมหมากสีขาว

ต้องบอกเลยว่าฝีมือการเดินหมากของฮุยถงแย่มากที่สุดใน
หมู่ทูตทั้งสิ้น ทักษะทุกอย่างของพวกเขาฝึกและสอนโดย
โจชิงเกอ เพิ่งเริ่มเดินหมากได้ไม่ถึงชั่วครู่ สถานการณ์ก็
ไปทางฝั่งหมากขาว ส่วนหมากดำบนกระดานกระจาย
ราวเม็ดทราย ถูกหมากขาวตีจนพ่ายยับเยิน

เมื่อเห็นว่าตนเองไม่มีหวังแล้ว สุของก็ดันหมากไปข้าง
หน้าหนึ่งตัว "ไม่เล่นแล้วๆ ข้าไม่ใช่คู่มือของคุณชาย"

หลิวเยียมองสุของอย่างสนใจ ต่อมาก็หันไปมองจื่อชิงเก
อ "อาจื่อ จะลองมาช่วยเขาหน่อยไหม?" แม้จะเป็นการ
ถาม แต่คำตอบสุดท้ายแน่นอนอยู่แล้ว จื่อชิงเกอไม่มี
ทางปฏิเสธข้อเสนอของหลิวเยีย ยิ่งไปกว่านั้นเขาเองก็
อยากประลองฝีมือกับคนคนนี้เสียหน่อย

"เป็นเกียรติอย่างยิ่ง" จื่อชิงเกอเลิกเสื้อคลุมแล้วนั่งลง

"นายเหนือหัว กระดานนี้ต้องแพ้แน่ จะพลิกโอกาสกลับ

มาได้ยังไง?" สุของคิดว่าไม่จำเป็นต้องเดินหมากอีก
ต่อไป

ได้ยินคำพูดที่ใกล้เคียงกับการดูถูกและยอมน้ำของสุข
องแล้ว นัยน์ตาสีม่วงก็หรี่ลงเล็กน้อย ความกดอากาศ
รอบด้านพลันลดฮวบลงทันที แน่ใจว่ามีเพียงสุของเท่า
นั้นที่สัมผัสได้

"ลืมไปแล้วหรือว่าปกติข้าสอนพวกเจ้าอย่างไร? ไม่ว่า
เรื่องใดหากมีโอกาสแม้เพียงนิดก็ไม่อาจเอ่ยคำว่ายอม
แพ้ง่ายๆ"

สุของรู้ว่านายเหนือหัวของตนโกรธแล้ว และรู้ว่าคำที่ตน

พูดไปเมื่อครู่^{นี้}ความจริงค่อนข้างขาดจิตวิญญาณแห่ง
การต่อสู้ เขาก็มั่นหน้าลง "ผู้น้อยผิดไปแล้ว"

"กลับไปทบทวนตัวเองให้ดีเสีย" หรือว่าเจ้าก้างขวางคอ
ชิ้นนี้ไม่รู้จักเว้นที่ว่างให้กับพวกเขา

จื่อชิงเกอไม่สนใจหยุดอีกต่อไป เขาลงหมากตัวแรกใน
ตำแหน่งที่ตัดความหวังทั้งหมดของตน หลิวเยี่ยนงงอยู่
สักระยะ นึกมันทางตันนี้ เขาไม่เข้าใจเอาเสียเลย

ทันใดนั้น หลิวเยี่ยนก็เข้าใจวิธีเดินของจื่อชิงเกอ ลง
ตำแหน่งตายแล้วค่อยเกิดใหม่[2] วิธีนี้ทำให้หมากดำทั้ง
หมดถูกช่วยชีวิตเอาไว้

“กลยุทธ์เกิดใหม่ในสภาพอัปจน สม่กับเป็นอาชีพ” หลิว
เยี่ยถอนหายใจ

“ต่อไปก็ตาข้าใจมตี” จื่อซิงเกอหยิบหมากวางลงไป

หลิวเยี่ยตะลึงงัน ชั่วครู่ถึงได้เอ่ยปาก “ข้าแพ้แล้ว” เขา
เพิ่งจะเริ่มก็เดินหมากต่อแก้กระดานที่ไร้ทางเดินของฮุย
ถงได้ เมื่อเจอกับการเดินหมากเช่นนี้ของจื่อซิงเกอ เขา
ได้แต่ยอมแพ้อย่างราบคาบ

“คุณชาย” ฮุยถงวิ่งมาพลาหงอบหายใจ “คนมากันครบ
แล้ว เหลือแค่พวกเราไปดูจิวเท่านั้นขอรับ”

หลิวเย่ยืนขึ้น “เช่นนั้นเราก็ก้นเถอะ”

ทั้งสามไปที่เรือนวาริกระจ่าง ซึ่งคือเรือนพักของอนุสาม
นั่นเอง

.....

เรือนวาริกระจ่าง

ส่วนชิงไห่กับอนุสามทั้งสองกำลังกินมื้อเย็น ส่วนชิงไห่
เล่าเรื่องที่หลิวเย่มองสุราเฟิงฉู่ให้อนุสามฟัง ตอนนี
พวกเขาทั้งสองกำลังคิดจะดื่มมัน แต่ที่คาดไม่ถึงก็คือ

ฮ่วนมู่หลี่ดันมาเสียได้

เสียงจากด้านนอกทำให้รู้ว่าผู้ใดมา อนุสามกัลดกุ่ม
เล็กน้อย ค็นนี้่ นายท่านควรจะอยู่ที่เรือนอนุสีไม่ใช่หรือ
ทำไมถึงได้มาที่เรือนของนางได้?

ฮ่วนมู่หลี่เดินตรงเข้าไปทันทีโดยไม่รอให้บ่าวรายงาน
เมื่อเห็นสุราอาหารบนโต๊ะ เดิมทีฮ่วนมู่หลี่ก็ยังเชื่อครึ่งไม่
เชื่อครึ่ง แต่ตอนนี้เชื่อสนิท เขาได้รับจดหมายนิรนามมา
ในนั้นเขียนว่าฮ่วนชิงไห่ได้สุราเฟิงลู่มา และเตรียมที่จะ
ดื่มมันค็นนี้ ปกติแล้วบุตรชายค็นนี้เป็นคนกตัญญูที่สุด
เขาจึงไม่เชื่อว่าลูกค็นนี้จะไม่เรียกเขาไปลิ้มรสด้วยกัน
ตอนนี้พอเห็นกับตาตนเองแล้วถึงได้เชื่อ

ฮ่วนมู่หฺลี้ยื่นมือไปหยิบขวดสุราบนโต๊ะ แสร้งถามด้วยความไม่รู้ “ลวีชีว นี่สุราอะไรกัน กลิ่นหอมจริงเชียว”

ดวงตาของฮวนสามฉายความตื่นตระหนกวาบผ่าน แต่เพียงครู่เดียวก็สงบลง “นายท่าน นี่คือสุรากัง[3]ที่ทางบ้านมารดาข้าส่งมาเจ้าคะ” มารดาของนางเป็นคนตระกูลเยวี่ ย่อมหาสุรากังมาดื่มได้อยู่แล้ว

“อ้อ เช่นนั้นก็ให้ข้าชิมหน่อยสิ” ฮ่วนมู่หฺลี้แสร้งทำที่จะดื่ม แต่กลับถูกฮวนชิงไห่หวห้ามเอาไว้

“ท่านพ่อ จะรีบร้อนไปไย ท่านนั่งลงก่อน แล้วพวกเรา

สามคนดื่มพร้อมกันไปเรื่อยๆ ดีหรือไม่” หรือตาเต๋มานี้จะ
รู้อะไรบางอย่างมา? ในใจของชิงไห่ร้อนรนชนิดๆ

“ชิงไห่ แต่ไหนแต่ไรมาเจ้ากับแม่เจ้าไม่ดื่มสุรา วันนี้ก็
ยกสุรานี้ให้พ่อแล้วกัน”

“ท่านพ่อ...” ส่วนชิงไห่อยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่
ถูกเสียงหนึ่งขัดขึ้นเสียก่อน

“ที่แท้ท่านพ่อก็อยู่ที่นี้ด้วย” หลิวเย่เดินเข้ามาช้าๆ โดย
มีจื่อชิงเกอเดินเคียงไหล่ ส่วนฮุยถงตามหลังทั้งสองมา

“เจ้ามาได้อย่างไร?” เสียงของฮ้วนมู่หลีฟังแล้วไม่มีความ

เอ็นดูแม่แต่นิด

“ที่แท้ก็ดื่มมันแล้ว?” หลิวเยี่ยเฟ่งไปยังบนโต๊ะ “ท่านพ่อ
เรื่องเป็นเช่นนี้ วันนี้้องห้ามอบดอกไม้งามให้ข้ามา
จำนวนหนึ่ง ข้าจึงมอบสุราเฟิงฉู่ให้เพื่อแสดงความขอบ
คุณ น้องห้ากับท่านพ่อได้ลองลิ้มรสด้วยกัน น้องห้านี้
ช่างจัดการได้เร็วจริงๆ”

เมื่อเอ่ยคำนี้ออกมา ใบหน้าของฮ่วนมู่หลี่ก็เคร่งขรึมทันที
เจ้าลูกอกตัญญูคนนี้ ดูท่าคงคิดจะเก็บไว้กินเองตาม
ลำพัง ยังเห็นพ่อคนนี้อยู่ในสายตาบ้างหรือไม่!

เมื่อเห็นแววตาดุดันของฮ่วนมู่หลี่ อนุสามก็รีบแก้ตัวให้

ลูกชายของตน “นายท่าน ไหวเออร์อยากจะแบ่งสุรานี้ให้
กับท่าน เมื่อครุ่นนี้พวกเรากำลังคิดให้คนไปตามท่านอยู่
พอดี แต่นึกไม่ถึงว่าท่านจะมาเสียก่อน” คำโกหกอันไร้
ช่องโหว่นี้ แม้ฮวนมู่หลี่จะรู้รายละเอียดดี แต่ก็ไม่อาจ
บันดาลโทษะออกมาได้

แต่ขวดเล็กเพียงขวดเดียวจะเพียงพอสำหรับคนหลาย
คนหรือ?

ฮวนมู่หลี่นึกถึงคำพูดเมื่อครุ่นนี้ของหลิวเยี่ยที่บอกว่าเป็น
ของที่มอบให้มา เขาจึงคิดว่าเจ้าปีศาจนี้ต้องมีเก็บไว้ใน
มืออีกเป็นแน่ จึงออกหน้ากล่าวว่ “หลิวเยี่ยเอ๋ย เจ้ายังมี
อีกใช้หรือไม่ เอามาให้พ่อบ้างสิ” ทั้งหมดนี้ใช้น้ำ
เสียงออกคำสั่ง

ท่าทางหลิวเยี่ยค่อนข้างกระวนกระวาย “แต่ท่านพ่อ สุรา
นี้ก็ไม่ใช่ของข้าเช่นกัน เป็นของที่ได้มาเนื่องในโอกาสที่
เจอกับอาจื้อโดยบังเอิญ มีแค่ขวดเล็กนี้เท่านั้น”

ได้ยินหลิวเยี่ยพูดเช่นนั้น ในใจฮ่วนมู่หลี่ก็ได้แผน “ในเมื่อ
เป็นของล้ำค่าถึงเพียงนี้ จะดื่มทีเดียวหมดได้อย่างไร ไม่
สู้ให้พ่อเอาไปเก็บไว้ ต่อไปหากได้มาอีกก็ค่อยหยิบมา
ดื่มด้วยกัน”

“นายท่าน...” อนุสามยังอยากจะพูดบางอย่าง แต่ถูก
ฮ่วนมู่หลี่ขัดเสียก่อน

“เอาละ เอาแบบนี้แหละ ข้าจะไปดูเหยาเออร์เสียหน่อย”
ไม่รอให้คนอื่นแสดงปฏิกิริยาใดๆ ฮ่วนมู่หลี่ก็สาวเท้า
ยาวเดินออกไปอย่างรวดเร็วราวกับดาวตกแล้ว

“เจ้าคนชั้นต่ำ เจ้าบอกท่านพ่อใช่หรือไม่?” ฮ่วนชิงไห่
จ้องหลิวเยี่ยอย่างดุดัน

หลิวเยี่ยกะพริบตาอย่างใส่ชื่อ “น้องห้าต้องเข้าใจข้าผิด
เป็นแน่ ในเมื่อข้าเป็นคนมอบของให้ ย่อมไม่มีทางไป
บอกคนอื่น หลักการเรื่องผิดที่ถือครองหยกข้าก็พอจะ
เข้าใจ แม้วันนี้ข้าบอกว่ามีแค่ขวดเดียว แต่จากนิสัยที่
สงสัยของท่านพ่อเราเจ้าคิดว่าเขาจะเชื่อหรือ อีกอย่าง
ต่อให้โง่อย่างไรข้าก็ไม่มีทางหาเรื่องยุ่งยากให้ตัวเอง
หรอก”

“ถ้าเช่นนั้นวันนี้เจ้ามาทำไม?” ฮ่วนชิงไห่ยังไม่ค่อยเชื่อ

“ข้าไม่รู้ว่าจะดูแลดอกไม้พวกนั้นอย่างไร เลยมาขอคำชี้
แนะจากอนุสามเท่านั้น” หลิวเยี่ยพูดอย่างใจเย็น

ก็ถูก บุตรนอกสมรสที่มีท่าทางราวกับบัณฑิตผู้อ่อนแอ
เช่นนี้ จะมีความกล้าถึงขั้นวางแผนกับพวกเขาได้อย่างไร
ไร พอนึกเช่นนั้นแล้ว อนุสามก็แหม้มยิ้ม “ถึงดอกไม้พวกนั้น
จะล้ำค่า แต่ก็ต้องดูแลให้ดี ปกติแค่ใช้น้ำร้อนรดก็พอ
แล้ว”

“แค่น้ำร้อนหรือ? หลิวเยี่ยเข้าใจแล้ว เช่นนั้นหลิวเยี่ยไม่

รบกวนเวลาอาหารของน้องหำกับอนุสามแล้ว” หลิวเยี่ย
พูดพลาางหันกายจากไป

ทันทีที่กลับมาถึงสวนเฟิง ฮุยถงก็หัวเราะเสียงดังลั่น เมื่อ
ครุ่นเฝ้ากลั่นเอาไว้แทบตาย พอเห็นท่าทางถูกบีบให้จำ
ยอมของฮ้วนซิงไหวแล้ว เขาก็นับถือฮุยอินของนาย
ท่านอย่างยิ่งที่เล่นงานคนเสียจนหัวหมุน ทั้งยังแสดงท่า
ทางใส่ชื่อไว้เคียงสาอีก

จดหมายนิรนามในมือของฮ้วนมู่หลี่เขาเป็นคนเขียนเอง
ขณะเดียวกันเขาก็แอบสับเปลี่ยนสุราเฟิงลู่ของฮ้วนซิง
ไหว ขวดที่ฮ้วนมู่หลี่เอาไปคือขวดที่ใส่ฉี่เขาเอง ฉี่เด็กก็
บำรุงได้ดีเหมือนกันเชียว

เมื่อเห็นฮุยถงหัวเราะเอาเป็นเอาตาย หลิวเยี่ยก็ส่ายหน้า
ด้วยความเอือมระอา จากนั้นจึงบอกราตรีสวัสดิ์กับจื่อ
ชิงเกอแล้วกลับห้องไป จื่อชิงเกอจ้องมองหลิวเยี่ยที่เดิน
ไปไกลแล้ว ความอ่อนโยนในดวงตาสีม่วงยังไม่ลดลง

สี่ของพระจันทร์คืนนี้ไม่เลวเลยจริงๆ

จื่อชิงเกอเดินกลับห้องไปอย่างช้าๆ ทิ้งให้ฮุยถงหัวเราะ
อย่างบ้าคลั่งอยู่ใต้ดวงจันทร์เพียงคนเดียว

.....

[1] ดูไฟชายฝั่ง เปรียบเปรยถึงการเห็นคนอื่นมีความ
ทุกข์ แล้วตนเองกลับมีความสุข ช้ายังไม่คิดช่วยอะไร

[2] ลงตำแหน่งตายแล้วค่อยเกิดใหม่ เป็นกลยุทธ์การรบ
ในที่ตึงกองทัพซึ่งที่ไม่มีทางให้ถอย มีเพียงหนทางเดียว
คือต้องสู้จนตัวตาย

[3] สุรากัง หรือ สุราบ่อโบราณ เป็นสุราที่ผลิตในแถบภู
จิ้ง เมืองเหาโจว มณฑลอานฮุย เป็นหนึ่งในสิบสุราชั้น
ยอดของสุราจีน

บทที่ 19 คนตระกูลเหยียนมาเยือน

ลานบ้านด้านหน้าของสวนเฟิง

ช่วงรุ่งเช้า ฮ้วนหมู่หิ้วสิ่งคนมา แต่ถูกฮุยถงขวางเอาไว้

“พ่อบ้านหลิน ท่านมาเข้าเพิงนี้ด้วยเหตุอันใด” เสียง
ของสุขถงค่อนข้างเกี้ยวกร้าน คล้ายกับว่าเพิงตีนนอน

ด้วยรู้ว่าเด็กตรงหน้าคือคนของคนผู้นั้น พ่อบ้านหลินจึง
แสรังยิ้มเอ่ยว่า “คุณชายสุขถง นายท่านมีคำพูด
บางอย่างฝากเข้ามาบอกเจ้านายของท่าน”

‘เกรงว่าจะมาหานายเหนือหัวกระมัง ช่างโลกไม่รู้จักพอ
จริงๆ’ สุขถงรู้ดีอยู่แกล้งใจแต่ไม่เปิดโปง “คุณชายของข้ายัง
หลับอยู่” อีกนัยหนึ่งก็คือเจ้าไปได้แล้ว

พ่อบ้านหลินมุ่นคิ้ว “คนที่เข้ามาหาคือคุณชายจื่อ ไม่ใช่

เจ้าลูกนอกสมรสนั้น ไม่สิ ไม่ใช่คุณชายหลิวเย่” เมื่อเห็นใบหน้าฮุยถงนั่งลงอย่างฉับพลัน พ่อบ้านก็รีบเปลี่ยนคำเรียก ตอนนีเขายังทำตามคำสั่งของนายท่านไม่สำเร็จ จึงไม่ควรฉีกหน้าเจ้าเด็กบ้านี่

“แต่นายของข้าก็คือคุณชาย” ฮุยถงทำหน้าใสซื่อไร้เดียงสา “อีกอย่าง คุณชายก็ออกไปตั้งแต่เช้าแล้ว ไม่ได้บอกว่าจะกลับเมื่อไหร่” แต่เขาเห็นแล้วว่าเมื่อคืนนี้นายเหนื่อหัวแอบเข้าไปในห้องคุณชาย คาดว่าตอนนี้ร่างนุ่มนวลหอมกรุ่นนั้นคงกำลังอยู่ในอ้อมแขน เขาจะให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องพวกนี้ไปยุ่งย่ามได้อย่างไร

พ่อบ้านทำอะไรไม่ได้ จึงจำต้องจากไป แต่ก่อนจะไปก็ยังไม่ลืมกำชับ “หากคุณชายก็กลับมา ก็แจ้งข้าด้วย”

ไม่รอให้เขาพูดจนจบ ฮุยถงก็หันกายจากไปเสียแล้ว แต่
พ่อบ้านคนหนึ่งไม่มีสิทธิ์บังคับเขาให้ทำนู่นทำนี่หรอก

สีหน้าพ่อบ้านเปลี่ยนเป็นคล้ำเขียว สะบัดแขนเสื้อจาก
ไปด้วยความโมโห ไม่เคยมีบ่าวคนไหนกล้าชักสีหน้าใส่
เขา แต่เห็นได้ชัดว่าเขาลืมไปแล้ว ฮุยถงไม่ใช่บ่าวของ
จวนตระกูลฮ้วน

พ่อบ้านเพิ่งจากไป จื่อชิงเกอก็ออกมาจากห้องของหลิว
เยี่ยพอดี อาเยี่ยใกล้จะตื่นแล้ว เขาต้องรีบออกไป

ฮุยถงเห็นท่าทางสดชื่นแจ่มใสของนายเหนือหัวตน คิด

ว่าเมื่อคืนนี้ต้องมีความสุขมากแน่ๆ ได้กินเต้าหู้ไปเยอะ
เลยละสิ! เจ้างูสีเทาเผยรอยยิ้มอัปลักษณ์

ทันทีที่นัยน์ตาสีม่วงกวาดมองอย่างเย็นชา สุของหุบยิ้ม
ทันที แล้วทำท่าทางจริงจัง

“เมื่อครู่เกิดอะไรขึ้น?”

“นายเหนือหัว คาดว่าฮ่วนมู่หลี่คงละโมภไม่รู้จักพอ จึง
คิดจะฉวยเอาของดีจากตัวท่านอีก”

“เฮอะ ข้าเกรงว่ามันจะไม่มีวาสนาได้เสวยสุขนี้สิ”

“วันนี้ท่านไม่ออกไปข้างนอกหรือ?”

“เจ้าคิดว่าช่วงหลายวันที่ผ่านมาข้ายุ่งอย่างเสียเปล่าหรือ?

วันนี้จะมีแขกมาเยือน”

ตอนนั้นเอง บ่าวคนหนึ่งรีบร้อนวิ่งเข้ามา “สุยถง คุณชาย

สี่ตื่นหรือยัง? มีแขกมาหา ตอนนี้นำกำลังดื่มชากับนาย

ท่านที่ห้องโถงใหญ่ คนอื่นมากันครบแล้ว จะขาดก็แค่

คุณชายสี่คนเดียว”

จังหวะขยอของจริงเพิ่งจะเริ่มขึ้น การแสดงของอาเยี่ยเมื่อ

คืนนี้เป็นแค่การลองมิดกับว้าว[1]เท่านั้น อุปสรรคทั้งหมด

เขาจะกวาดล้างให้สิ้นเพื่อหลิวเยี่ย หลิวเยี่ยจะได้อยู่

อย่างสงบสุข

จื่อชิงเกอรับกะละมังน้ำมาแล้วเดินเข้าห้องหลิเวีย ฮุย
ถงก็คิดจะตามเข้าไปเช่นกัน แต่เกือบถูกประตูที่ปิดอย่าง
แรงกระแทกจมูก เขาตบอกเบาๆ อย่างขุ่นเคือง “เกือบ
แล้วๆ เกือบจะรักษาจมูกแสนงามของข้าไว้ไม่ได้แล้ว”

เวลาผ่านไปไม่ถึงชั่วครู่ จื่อชิงเกอก็จูงมือหลิเวียออกมา
หลิเวียในตอนนี้นำทางสะลึมสะลือ เห็นได้ชัดว่ายังไม่
ตื่นดี

‘นายเหินอ้วนนี่ร้ายเงียบเสียจริง คุณชายเองก็ไม่ใช่คู่
ปรับของเขา’

“อาจื้อ พวกเราจะไปไหนกัน?” หลิวเยี่ยขี้ตา

“ไปพบพันธมิตร เด็กดี เจ้าแค่ตามข้าไปก็พอ”

หลิวเยี่ยนิ่งไป นี่เห็นว่าเขายังเป็นเด็กอย่างนั้นหรือ

เมื่อพวกหลิวเยี่ยปรากฏตัวในห้องโถงใหญ่ ฮ่วนมู่หลีกก็
สั่งสอนเสกหน้า “ต้องให้บิดากับแซกรอ แบบนี้ใช้ได้ที่
ไหน!”

“ท่านลุงฮ่วน อบรมว่าที่ภรรยาของข้าต่อหน้าผู้คนมาก
มายขนาดนี้ จะให้ข้าเอาหน้าตระกูลเหยียนไปไว้ที่ใด?”

แม่น้ำเสียงจะราบเรียบ แต่ฮ่วนมู่หลีกก็ฟังออกถึงความไม่
พอใจในคำพูดของคุณชายใหญ่ตระกูลเหยียนคนนี้

หลิวเยียมองสำรวจชายหนุ่มคนที่พูดออกหน้าแทนเขา
อีกฝ่ายสวมชุดขาวยิ่งกว่าหิมะ บนศีรษะมีปิ่นหยกขาว
หนึ่งอัน ในมือถือพัดสีทอง ใบหน้าหล่อเหลามีรอยยิ้ม
บางๆ

“ข้าเหยียนอวี” เหยียนอวีพูดกับหลิวเยี

“ฮ่วนหลิวเยี” หลิวเยีตอบกลับเสียงเรียบ พลังมอง
คุณชายรูปงามตรงหน้า

เหยียนอวี่ปล่อยให้หลิวเหยียนมองสำรวจตน พร้อมเสพสุข
กับการจ้องมองของเขา คนผู้นี้ก็คือน้องชายของเฟิง คน
ที่อยู่ในใจชิง? งดงามจริงๆ แม้แต่ตัวเขาเองก็เกือบหวั่น
ไหว โชคดีที่เขาไม่ฟ่ายตัวเองแล้ว จึงไม่สะดวกรไปข้อง
เกี่ยวกับคนอื่น คนที่ทำหน้าที่รับความขมขื่นก็คือเขา พอ
นึกถึงการลงโทษของพี่ชายตนเองแล้ว เหยียนอวี่ก็อดสั่น
นิดๆ ไม่ได้

“หลายชาย ต่อจากนี้ไปพวกเราสองตระกูลก็จะดองกัน
แล้ว ต้องไปมาหาสู่กันบ่อยๆ จึ่งจะดี” ตระกูลฮ่วนของ
เขาเป็นตระกูลกึ่งเศรษฐี กล่าวแบบไม่น่าฟังหน่อยคือ
‘เศรษฐีใหม่’ แต่ตระกูลเหยียนเป็นตระกูลชนชั้นสูงอย่าง
แท้จริง และสืบทอดกันมาหลายร้อยชั่วอายุคนแล้ว
ขนาดวังหลังของฮ่วนเต๋ยังเว้นที่ไว้ให้บุตรสาวตระกูลเหยิ

ยน จะเห็นได้ว่าอำนาจของตระกูลเหียนยิ่งใหญ่มากจนแม้
แต่ฮ่องเต้ก็ยังเกรงอยู่ถึงสามส่วน ครึ่งนี้ได้เกี่ยวดองเป็น
ญาติกับตระกูลเหียน ก็นับว่าบรรพบุรุษสำแดง
อานุภาพแล้ว

เหียนอวี่ไม่สนใจฮ้วนมู่หลี่ กลับแอบส่งสายตาให้จื่อชิง
เกอพลางส่งเสียงเอ่ย

‘คนที่อยู่ในใจเจ้าหน้าตาไม่เลวนี่’

จื่อชิงเกอเล็กคิ้ว ‘ขอบคุณที่ชม’

‘แต่เมื่อเทียบกับข้าแล้วก็ยังด้อยกว่าเล็กน้อย’

‘หากเจ้าอยากให้กันเจ้าโดนตี ข้าก็ไม่ถือสาที่จะเพิ่มเชื้อไฟกับทางเหียนโม’

‘อย่านะ ข้าขอโทษ ข้าผิดไปแล้ว’ หากบอกพี่ชายว่าเขาไปเกี่ยวพาราสีคนอื่นละก็ คาดว่าสามวันเขาก็คงไม่ได้ลงจากเตียง

หลังจากทั้งสองส่งสายตาระหว่างกันเสร็จ เหียนอวีถึงได้เอ่ยปาก “ท่านลุง ครึ่งนี้เหียนอวีมาก็เพื่อมาเยี่ยมคุณชายสี ได้ยินว่าคุณชายสีเพิ่งกลับมาเมื่อไม่กี่วันก่อน เหียนอวีจึงอยากมาเยี่ยมเยือนและทำความรู้จักกันให้มากขึ้น” เหียนอวีร้ายคำโกหกโดยไร้พิรุณ

“ดี ดี หลิวเยี่ยเอ๋ย เจ้าพาหลายชายไปนั่งเล่นที่เรือนเจ้า
สิ” ส่วนมู่หลี่ยิ้มจนปากแทบฉีกแล้ว ดูเหมือนตระกูลเหยี
ยนจะให้ความสำคัญกับการแต่งงานครั้งนี้มากทีเดียว

ตั้งแต่ต้นจนจบ หลิวเยี่ยไม่ได้พูดอะไรทั้งสิ้น เขาดู
ออกว่าเหยียนอวี๋คนนี้คล้ายจะรู้จักกับอาจื่อ เมื่อได้ยิน
คำพูดของส่วนมู่หลี่ หลิวเยี่ยก็หันกายออกไป

เนื่องด้วยเหยียนอวี๋อยู่ด้วย ส่วนมู่หลี่จึงไม่สะดวกจะบัน
ดาลโทสะอ เขาจึงจื่อซิงเกอเอาไว้ “คุณชายจื่อ ข้าอยาก
สนทนากับท่านเสียหน่อย”

“นายท่านฮ่วน หากไม่รังเกียจ คื่นนี้ข้าจะมาหาท่านเอง
ข้าเองก็อยากคุยกับท่านเช่นกัน” ดวงตาของจื่อซิงเก
ฉายแววคมกริบวาบผ่าน

ฮ่วนมู่หลี่ดีใจมาก “เช่นนั้นคื่นนี้ข้าจะรอท่าน”

จื่อซิงเกยิ้มอย่างมีเลศนัย จากนั้นก็เดินตามหลิวเย่ไป

.....

สวนเฟิง

เหยียนอวี่เอนกายอยู่บนเก้าอี้เอนที่หลิวเย่ใช้อยู่เป็น

ประจำอย่างสบายใจ พลาญยกขาไขว่ห้าง

หลิวเยียมองจื่อชิงเกอ รอให้เขาเอ่ยปาก

จื่อชิงเกอมองไปยังประตูเวบหนึ่ง จากนั้นสั่งให้ฮุยลงไป
เฝ้าประตูไว้

“อาเยี่ย ข้ากับฮ่วนหลิวเฟิงและตระกูลเหยียนตกลงร่วม
มือกันแล้ว เป้าหมายของทุกคนเหมือนกัน คือทำให้ตระกูล
ฮ่วนพังพินาศ รวมถึงลบชื่อออกจากเมืองหลวงไป
ด้วย เรื่องที่เจ้าอยากทำข้าจะเป็นคนลงมือเอง ข้าไม่
อยากให้เจ้าเปื้อนเลือด”

หลิวเยียมองเหียนอวี่ด้วยแวตาค่อนข้างซับซ้อน

“ตระกูลเหียนมีเงื่อนไขอะไร?”

“ช่วยให้พี่ชายข้าขึ้นเป็นผู้นำตระกูล” เหียนอวี่กล่าว

จื่อชิงเกอรู้สิ่งที่หลิวเยีเป็นกังวลดี อีกฝ่ายกล่าวว่าตัวเขา
กับส่วนหลิวเฟิงจะตกลงเงื่อนไขอะไรที่ไม่เป็นธรรมเพื่อ
ช่วยเหลือเขา

“อาเยี่ยวางใจเถอะ พวกเราจับมือได้ ตอนนี้ตระกูลเหียน
ยन्दูเหมือนเป็นกลุ่มที่เหมาะสมจะร่วมมือมากที่สุดจริงๆ”
เขากับส่วนหลิวเฟิงใช้เวทคาถากำจัดตระกูลฮ่วนได้ แต่
พวกเขาไม่มี การให้ส่วนมู่หฺลือสูญเสียไปที่ละนิดๆ

สำหรับเขาแล้ววิธีนี้ต่างหากถึงจะเป็นการทรมานที่หนัก
หนาที่สุด จะให้ตายก็ง่ายตายมาก แต่สิ่งที่ยากยิ่งกว่า
คือจะใช้ชีวิตอยู่อย่างไรหลังจากที่สูญเสียทุกอย่างไป
แล้ว

“ข้าอยากลงมือเอง”

“แผนการทุกอย่างจะไม่มีการปิดบังเจ้า” นี่คือนั่นที่โจชิง
เกอรับประกันกับหลิวเยี่ย

“ดี” หลิวเยี่ยเองก็เข้าใจ หากพึ่งแต่ตนเองก็คงยากจะ
โค่นต้นไม้ใหญ่อย่างตระกูลฮ้วนได้ ฉะนั้นการร่วมมือกัน
คือวิธีที่ดีที่สุด

“ยินดีที่ได้ร่วมมือ” หลิวเยี่ยนยี่นมือไปหาเหยียนอวี่

“ยินดีที่ได้ร่วมมือ” เหยียนอวี่จับมือชาวเกลี้ยงเกลากีอยู่
ตรงหน้าไว้

.....

[1] ลองมิดกับว้าว เปรียบเทียบกับคนที่มีความสามารถ
เริ่มทดลองทำเรื่องเล็กๆ ก่อน

บทที่ 20 ใจฮึกเหิมทะเยอทะยาน

หลังจากพูดคุยธุระกันเสร็จ จื่อชิงเกอก็อยากจะไล่เหยียนอวี้กลับไปทันที แต่จิตใจที่หน้าหน้าของเจ้าคนนี้นักเอาแต่สร้างทำเป็นไม่เข้าใจความนัยในคำพูดของจื่อชิงเกอ

จื่อชิงเกอกล่าว “เจ้าออกมาขนาดนี้ พี่ชายเจ้าคงจะ
คิดถึงเจ้าแล้ว”

เหยียนอวี่เอ๋อ “ขอโทษที วันนี้เราออกไปข้างนอก” อีก
ความหมายหนึ่งก็คือ วันนี้ตนอยากจะอยู่ข้างนอกนาน
เท่าใดก็ได้

นัยน์ตาสีม่วงของจื่อชิงเกอหรี่ลงเล็กน้อย “ตอนนี้เหยี
ยนไม่น่าจะกลับแล้ว” คนผู้นี้ตั้งใจเป็นแน่ เพราะอาเยี่ยอ
อยู่ด้วย วันนี้ถึงกล้าได้ทำเรื่องที่ปกติไม่กล้าทำ ช่างใจกล้า
ขึ้นมากจริงๆ

“ทำไมข้าถึงไม่รู้เลย?” เหยียนอวี่ิ้วโทสะจืดซึ่งเกอต้อ
โดยไม่กลัวตาย

เมื่อเห็นคลื่นไต้ฝุ่นที่พัดสาดกันไปมาของทั้งสอง หลิวเยี่ย
ก็ออกมาใกล้เคียง “เหยียนอวี่ นี่ก็เย็นแล้ว หากไม่ถือสา
ก็อยู่กินข้าวเย็นด้วยกันแล้วค่อยกลับเถิด” ไม่ใช่ทั้งสอง
คนนี้เป็นสหายกันหรือทำไมถึงได้ปะทะกันดุเดือด
เช่นนี้?

สุขถงที่อยู่ด้านข้างถอนหายใจ เฮ้อ นายเหนื่อหัวอยาก
อยู่กับฮุหยินตามลำพัง แต่ใครจะรู้ว่าจะมีเรื่องไม่คาดฝัน
เกิดขึ้น เจ้านั่นจงใจชัดๆ ฮุหยินของนายท่านนี้ก็ช่างไม่รู้
อะไรเลย ความฉลาดทางอารมณ์ของฮุหยินต่ำถึงเพียงนี้
อนาคตนายเหนื่อหัวคงเข้มข้นเป็นแน่

“ดีเลย!” เขี่ยขนอ้วีตอบรับอย่างชื่นมื่น จากนั้นก็เหล่มอง
จ๊อชิงเกอ ไม่ผิดจากความคาดหมาย ใบหน้าหล่อเหลา
นั้นปกคลุมไปด้วยเมฆครีมีเสียแล้ว จ๊อชิงเกอก็มีวันนี้กับ
เขาเหมือนกันหรือนี่ สาแก่ใจจริงๆ!

หากไม่ใช่เพราะหลิวเยี่ยอยู่ด้วย เขี่ยขนอ้วียากจะ
แหงนหน้าหัวเราะลั่นจริงๆ

เมื่อมองเขี่ยขนอ้วีผู้มีสีหน้าได้ใจ แล้วมองจ๊อชิงเกอที่ทำ
หน้านิ่ง หลิวเยี่ยก็แอบหัวเราะในใจ ‘อาจ๊อเองก็มีเวลา
ต้องยอมจำนนกับเขาเหมือนกัน แต่ท่าทางเช่นนี้ของเขา
ช่างน่ารักจริงๆ มีความแค้นแต่กลับทำได้แค่ต้องทน หึๆ’

หิวเฝ้ายปิดปาก

เมื่อรู้ว่าหิวเฝ้ายแอบหัวเราะ จ๊อชิงเกอจึงยิ้มจั่นใจ ช่าง
เถอะ อาเฝ้ายมีความสุขก็พอแล้ว

“ข้าจะไปเตรียมอาหารเสี้ยหน่อย พวกเจ้าอยู่กันดี ๆ ละ”
ประโยคสุดท้ายนี้หิวเฝ้ายพูดกับจ๊อชิงเกอ

ฮุยถงเสนอตัว “ข้าไปช่วยขอรับ”

หลังจากเห็นหิวเฝ้ายกับฮุยถงเดินไปไกลแล้ว จ๊อชิงเกอก็
เอามือกอดอก เอนกายพิงต้นไม้ จากนั้นเฝ้ายปากอย่าง
เกียจคร้าน “มาแล้วหรือ?”

“ใคร?” เหยียนอวี้วะแวงเล็กน้อย

“อวี้ว ความรู้สึกเจ้าเข้าไปนะ เจ้าตื่นตัวระดับนี้ จะให้ไม่
วางใจให้เจ้าออกมาได้อย่างไร?” ร่างที่สวมชุดสีแดงร่าง
หนึ่งออกมาจากหลังต้นไม้กั้น

“เฟิง!” เหยียนอวี้วดีใจ เขาไม่ได้พบคนผู้นี้มาหลายวัน
แล้ว

ฮวนหลิวเฟิงยิ้มเล็กน้อย ต่อมาก็พูดกับจื่อชิงเกอ “คำนี้
เจ้าจะไปหาตาเหม่านั้นหรือ?”

“เขามาเชิญถึงที่ จะปฏิเสธไม่ออกไปได้อย่างไร?”

“ควรจะให้ตาแก่หนึ่งเหนียวนี้แสดงความจริงใจให้เห็น
หน่อย” ฮ่วนหลิวเฟิงยกมูมปากขึ้น

“ข้าจะบอกเขาเรื่องนั้น เขาต้องอยากร่วมมือกับข้าจนตัว
สั่นแน่” จื่อชิงเกอเผยยิ้มค่อนข้างชั่วร้าย

“พวกเจ้ากำลังส่งภาษาอะไรกัน ทำไมข้าฟังแล้วไม่เข้าใจ?” เหยียนอวี่ออกจะสงสัย

จื่อชิงเกอมองเขาเรียบๆ แวบหนึ่ง “เจ้าไม่จำเป็นต้องฟัง
รู้เรื่องหรอก”

“ฮึ ไม่บอกก็ไม่บอก ข้ากลับไปถามพี่ชายก็ได้”

“เจ้ากลับไปถามตอนนี้เลยก็ได้”

“ไม่ ข้าจะกินข้าวให้เสร็จก่อน จะปล่อยให้เจ้าสมดังใจ
อยากได้อะไรเล่า” เหยียนอวี๋เชิดหน้าขึ้น

จื่อชิงเกอหันกายหนี ไม่พูดอะไรอีก

สี่ของห้องฟ้าค่อยๆ มีดลง ขณะที่หลิวยึดกับสุขถงยก
อาหารออกมา ก็เห็นทั้งสามคนอยู่กันคนละฟากในลาน
บ้าน รอบด้านเงียบสงบ ไร้ซึ่งเสียงใดๆ เห็นภาพ

ประหลาดนี้แล้ว มุมปากของหลิวยิ้มก็กระตุก

“พี่สาม ท่านมาแล้วหรือ”

“คิดถึงเจ้าก็เลยมาหา”

หลิวยิ้มยิ้มๆ “ทุกคนนั่งลงกินข้าวกันเถอะ”

จื่อชิงเกอไม่ขยับ “อาเยี่ย พวกเจ้ากินกันก่อนเลย ข้าจะ
ออกไปข้างนอกสักครู่”

หลิวยิ้มงุนงง “กินเสร็จแล้วค่อยไปสิ”

“พวกเรากินกันเถอะ ไม่ต้องไปสนใจเขา” เขียวนอวีเริ่ม
ลงมือแล้ว ในปากมีอาหารเต็มไปหมด “ฝีมือเจ้านี่ดี
จริงๆ วันหลังสอนข้าบ้างสิ”

หลิวเย่เยี่ยมพลาจพยับหน้า

.....

ห้องหนังสือตระกูลฮ่วน

ฮ่วนหมู่หลีกกำลังอ่านรายงานอยู่ในห้องหนังสือ

เสียงเคาะประตูจากด้านนอกดังขึ้น

“เข้ามา” ฮ่วนมู่หลี่ไม่ได้เงยหน้า เขาคิดว่าป่าวเข้ามาส่ง
อาหาร

“นายท่านฮ่วนกำลังยุ่งอยู่หรือ?” เสียงทุ้มต่ำเสียงหนึ่งดัง
ขึ้น

ฮ่วนมู่หลี่เงยหน้าขึ้นทันที “ที่แท้คุณชายจอมานี่เอง รีบ
นั่งก่อนเถิด” เขาพูดพลางยืนขึ้นทำท่าเชื่อเชิญ

“นายท่านฮ่วนเกรงใจไปแล้ว” จื่อชิงเกอนั่งลงบนเก้าอี้

ลักตัวตามสะดวก

“คุณชายจื่อ ท่านเป็นสหายสนิทกับหลิวเยี่ยของบ้านข้า
บางเรื่องข้าก็ขอพูดกันตามตรง”

‘เร็วปานนี้ก็เผยหางจิ้งจอกออกมาแล้ว อาเยี่ยเป็นคน
ของข้า ไม่ใช่ของเจ้า พวกเรากับเจ้าไม่ได้สนิทชิดเชื้อ
กัน’จื่อชิงเกอเผยรอยยิ้มเหยียดหยาม

ฮ่วนมู่หลี่เห็นจื่อชิงเกอยิ้ม ก็คิดว่าอีกฝ่ายเห็นด้วยกับสิ่ง
ที่ตนเพิ่งพูดไป เขาจึงอีกเหิมขึ้นมาทันที ฮ่วนหลิวเฟิง
เป็นลูกของเขา ส่วนจื่อชิงเกอคนนี้เป็นเพื่อนของฮ่วน
หลิวเยี่ย ตอนนี้เขามีเรื่องจะให้คนแซ่จื่อคนนี้ช่วย อีก

ฝ่ายไม่เห็นแก่หน้าภิกษุก็ต้องเห็นแก่หน้าพระ
พุทธองค์[1]บ้างสิ ดูท่าตนเองจะได้รับมอบหมายหน้าที่
สำคัญจากฝ่ายบาทในเร็วๆ นี้แล้ว

“นายท่านฮ่วนไม่ต้องเกรงใจ มีอะไรก็ลองพูดมาตาม
ตรง” จ้อชิงเกอโยนเหยื่อล่อให้ฮ่วนมุ่หลี่

ฮ่วนมุ่หลี่ได้ยินก็ดีใจ “หลานชาย เจ้ายังมีข่าวคราวเกี่ยว
กับสุราเฟิงฉู่เมื่อครั้งก่อนอยู่หรือไม่ เจ้าเองก็รู้ว่าตอนนี้
ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันห่วงใยบ้านเมืองและราษฎร พระ
วรกายถดถอยลงทุกวัน ข้าที่เป็นขุนนางเป็นห่วงอย่าง
ยิ่ง”

เปลี่ยนจากเรียกคุณชายจื่อมาเป็นหลานชายเร็วขนาดนี้
เชียว? คนผู้นี้ป็นปายสูงเบื่องสูงได้คล่องเกินไปแล้ว ไร
ยางอายเป็นที่สุด

ริมฝีปากของจื่อชิงเกอยกโค้ง “ยังไม่มีข่าวเรื่องสุราเฟิงลู่
แต่วันนี้ข้าได้ยินข่าวใหญ่มาเรื่องหนึ่ง บอกว่ามีคนจะ
ลอบสังหารฮ่องเต้ตอนเสด็จไปไหว้พระที่วัดหวาอานปีนี้
หากนายท่านส่วนเดินทางไปด้วย คงช่วยแบ่งเบา
ภยันตรายของฮ่องเต้ได้เป็นแน่” นัยน์ตาสีม่วงฉายแวว
มาดร้ายวาบผ่าน

“เหตุใดหลานชายจึงกล่าวเช่นนั้น? ความเคลื่อนไหวของ
ฮ่องเต้นั้นยากจะคาดเดาได้ เจ้ารู้ได้อย่างไร?” ส่วนมู่หลี
มองจื่อชิงเกออย่างสงสัย

“ดูเหมือนไม่ว่าเรื่องใดก็ปิดบังนายท่านส่วนไม่ได้จริงๆ
หองเงา รู้จักหรือไม่?” จื่อชิงเกอรินน้ำให้ตนเอง แล้วจิบไป
หนึ่งอีก

“อะไรนะ? เจ้าเป็นคนของหองเงา?” ฮ่วนมู่หลิตกตะลึง
หองเงาเป็นแหล่งซื้อขายข้าวกรองโดยเฉพาะ มีอำนาจ
มากจนแม้แต่ฮ่องเต้ก็ไม่อาจกวาดล้างให้สิ้นซาก อีกทั้ง
ยังเกรงกลัวอยู่สามส่วน ถ้าจื่อชิงเกอเป็นคนของหองเงา
จริงๆ ข้าวนี้ต้องเป็นความจริงแน่นอน พอถึงเวลานั้นเขา
ก็จะปรากฏตัวออกมาพอดี และทำให้ฮ่องเต้ปากอ้าตา
ค้าง

ดูเหมือนการขึ้นเป็นผู้นำสามตระกูลใหญ่แทนตระกูลเห

ยียนคงจะเป็นจริงในอีกไม่ช้า

เมื่อเห็นใบหน้าลำพองใจของฮ่วนมู่หลี่ จื่อชิงเกอแค้น
เสียงเย็นชาด้วยความดูถูก คนแบบนี้ไม่คู่ควรให้เขาลง
มือด้วยตนเอง แต่ทั้งหมดนี้ก็เพื่ออาเยี่ยทั้งนั้น

ฮ่วนมู่หลี่กำลังตกอยู่ในห้วงแห่งความสุข จึงไม่ทัน
สังเกตสีหน้าท่าทางของจื่อชิงเกอในเวลานี้

เขาต้องจัดการให้ดี พอถึงเวลาต้องแสดงความสามารถ
ต่อหน้าพระพักตร์ กำจัดมือสังหารให้สิ้นซาก จากนั้นเขา
ก็จะก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว

“นายท่านฮ่วน แต่ไหนแต่ไรมาหองเงาไม่เคยซื้อขายแบบ
ขาดทุน” จื่อชิงเกอกล่าวเตือน

“ความหมายของเจ้าคือ?”

“ข้าได้ยินมาว่าซื้อท่านแม่ของอาเยี่ยเข้าฝั่งลำดับวงศ์
ตระกูลแล้ว แต่เถ้ากระดุก...” พูดถึงตรงนี้ จื่อชิงเกอก็
หยุดพูดอย่างจงใจ

โชคดีที่ฮ่วนมู่หลี่คลุกคลีกับเรื่องพวกนี้มาหลายสิบปี มี
หรือที่จะฟังไม่เข้าใจ? เขายังอยากจะฟังพาอาศัยหองเงา
อยู่ โอกาสประจบสอพลออันดีงามเช่นนี้เขาไม่มีทาง
ปล่อยไปแน่

“ข้าจะให้คนไต้บั๋งคับบัญชาเอาหลุมฝังศพของเสวียจี้
เข้าสู่สถานตระกูล ไม่สิ ข้าจะไปคุมด้วยตัวเอง แบบนี้
หลานชายพอใจหรือไม่?” รอยย่นบนหน้าแยมยิ้มของ
ฮ่วนมู่หลี่ยับจนกลายเป็นดอกไม้ตูม

“เช่นนี้ก็ดียิ่ง ถ้าอย่างนั้นข้าขอตัวก่อน หากมีการค้าวัน
ในข้างหน้า ข้าจะนึกถึงนายท่านฮ่วนก่อน” จื่อชิงเกอหัน
กายก้าวออกจากธรณีประตูไป

“กลับดี ๆ นะหลานชาย” ฮ่วนมู่หลี่มาส่งเขาที่ประตู

รอนจนไม่เห็นร่างของจื่อชิงเกอแล้ว ฮ่วนมู่หลี่ก็กลับเข้าไป

ในห้องหนังสือ เรียกองค์กรข้าเงาที่คอยรับใช้ข้าง
กายออกมา เมื่อสั่งการทุกสิ่งเรียบร้อย จากนั้นก็เอนกาย
กับเก้าอี้ที่มีพนักพิงแขน แล้วเริ่มจินตนาการถึงชีวิตใน
วันข้างหน้า

อีกไม่กี่วันฮ่องเต้ก็จะเสด็จไปไหว้พระแล้ว ถึงเวลานั้นก็
จะเป็นเวลาที่เขาได้เลื่อนขั้นและร่ำรวย ฮ่าๆๆ.....

เมื่อได้ยินเสียงหัวเราะของฮ้วนมู่หลี่ จื่อชิงเกอที่นั่ง
ยองอยู่บนต้นไม้ก็กระโดดหายไปในความมืด

.....

[1] ไม่เห็นแก่หน้าภิกษุก็ต้องเห็นแก่หน้าพระพุทธองค์
หมายถึง การช่วยเหลือหรือใจกว้าง ไว้หน้าให้โดยเห็น
แก่หน้าบุคคลที่สาม

บทที่ 21 แผนซ่อนแผน

สวนเฟิง

หลิวเยี่ยรอจนทุกคนกินข้าวเสร็จก็เริ่มคุยเล่น สุของเก็บถ้วยและตะเกียบเก็บๆ ดูเหมือนต้องหาสาวใช้มาสักสองสามคนเสียแล้ว ตอนนี่เขาเป็นทั้งพ่อเป็นทั้งแม่ อ่า ไม่สิ เป็นทั้งว้าเป็นทั้งม้าต่างหาก เขาสุของคือสี่ราชทูตที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของราชาเงี้ยวนา เพื่อปกป้องชีวิตของสุหยินแล้ว นี่ก็แค้นงานเฉพาะกิจ พรุ่งนี้คนจากตำหนักเมฆาม่วงก็จะมาแล้ว

“เสี้ยวเยี่ย ดอกไม้พวกนั้นเจ้าเป็นคนปลูกหรือ? งดงามจริง”
เหยียนอวี้แตะเม็ดแดงไปด้วยนิ้วไขว่ห่างไปด้วย

“เมื่อไม่กี่วันก่อนมีคนส่งมาให้ล่ะ ดอกลำโพงจากแดน
ประจิม เพิ่งจะเริ่มบานเมื่อวานนี้ เจ้าก็บังเอิญมาพอดี”
หลิวเยี่ยดื่มน้ำอย่างช้าๆ

เหยียนอวี้ได้ยิน ดวงตาก็กว้างทันที “อะไรนะ! เป็น
ต้นนั้นอย่างนั้นหรือ! ท่านปู่ข้าเคยอ่านตำราแพทย์มา
ดอกไม้ชนิดนี้หากไม่บานก็ไม่ใช่ไร แต่ถ้าบานแล้วจะ
กระจายพิษชนิดรุนแรงออกมา ผู้ที่ถูกพิษจะค่อยๆ เริ่ม
ง่วงซึม จน สุดท้ายหลับไม่ฟื้น” ดอกลำโพงจากแดน
ประจิมจะขึ้นในแดนประจิม พบเห็นได้ที่นี้ยากนัก นึกไม่

ถึงว่าวันนี้จะได้เห็นมัน

“ข้ารู้” หลิวเยี่ยกล่าวเสียงเรียบ นิ่งสงบคล้ายกับว่าร่าง

กายของตนไม่เป็นอะไร

“ในเมื่อรู้ แล้วทำไมถึงยังเก็บไว้อยู่อีก? อีกอย่างเจ้า

บอกว่ามันเพิ่งบานเมื่อวาน เช่นนั้นพิชก็...” เหยียนอวี่

สงสัยเล็กน้อย ดูแล้วท่าทางของหลิวเยี่ยไม่เหมือนคนถูก

พิชเลย

มุมปากของหลิวเยี่ยยกโค้ง “นึกไม่ถึงว่าตระกูลเหยียนที่

เป็นตระกูลหมอเทวดามีชื่อเสียงโด่งดังจะถูกข้าหลอกไป

ด้วย” ตระกูลเหยียนศึกษาเรื่องยามาหลายชั่วอายุคน

เรื่องยากกับพิษนั้นแทบไม่มีสิ่งใดที่ไม่รู้

“หรือว่าเจ้าไม่ได้ถูกพิษ แต่นี่เป็นไปไม่ได้ หากดอกไม้อัน
บาน พิษก็ต้องเข้าสู่ร่างกาย”

หลิวเยี่ยยิ้มพูด “นี่ก็เป็นต้นลำไยชนิดหนึ่งเหมือนกัน
แต่ชื่อของมันคือพลับพลึงแมงมุม ลักษณะของทั้งสอง
คล้ายกันมาก แต่อย่างหลังไม่มีพิษ”

“กลยุทธ์สับเปลี่ยนองค์ชายนี้เอง” เหยียนอวี่อดไม่ได้ที่
จะนับถือเล็กน้อย

“เช่นนั้นต่อไปก็ต้องรบกวนเจ้าแล้ว”

“เจ้าวางใจข้าได้เลย” เหยียนอวี่เข้าไปตรวจดูอาการหลิว
เยี่ย

หลิวเยี่ยอิงซบกายกับร่างเหยียนอวี่ จากนั้นก็หลับตาลง

“คุณชายเกิดอะไรขึ้น?” ฮุยถงเพิ่งออกมาจากห้องครัวก็
เห็นหลิวเยี่ยอิงซบเหยียนอวี่อย่างอ่อนแรง

“ไม่เป็นไรหรอก แค่ถูกพิษเท่านั้น”

“นี่เรียกว่าไม่เป็นอะไรอย่างนั้นหรือ? เรื่องใหญ่เชียวนะ
พิษอะไร โดนหนักหรือไม่?” ฮุยถงตื่นตกใจ นายเหนื่อหัว

ให้เขาคุ้มครองฮันนิบ แต่ตอนนี้คนกลับเกิดเรื่อง เขาควร
จะทำอย่างไรดี?

“จะเอะอะไปทำไม หุบปาก ข้าเป็นหมอเทวดา รีบ
ประคองคนเข้าไปข้างในก่อนเร็วเข้า อีกเดี๋ยวข้าเขียน
เทียบยาให้ก็ได้แล้ว” เหยียนอวี้เตะสกิดฮุยลงไปหนึ่งที่

หลังจากที่ประคองหลิวเย่ไปนอนที่เตียง ฮุยถึงก็เร่งรัด
ให้เหยียนอวี้เขียนเทียบยาให้

เหยียนอวี้เขียนเทียบยาให้ฮุยลงแบบส่งๆ ไปหนึ่งตำรับ
และกำชับเป็นพิเศษ “จำไว้ เจ้าต้องดื่มยาด้วยตนเอง ไป
ที่ห้องครัวหลัก แล้วก็ห้ามเอากลับมาที่เรือนของเรา”

“ทำไมถึงเอากลับมาไม่ได้ล่ะ?” ฮุยถงไม่เข้าใจ

“แค่ทำตามก็พอনা จะพูดมากไปทำไม เจ้ายังอยากช่วย
คนอยู่หรือไม่” เหยียนอวี่แสร้างทำเป็นโกรธ

ฮุยถงออกไปทันที ปากยังคงบ่นพึมพำ “แม่เลือดชั่วๆ ดุ
ชะมัด”

เหยียนอวี่ปิดประตูเรียบร้อยก็เดินไปเรียกหลิวเยี่ย “พอ
ได้แล้ว ฮุยถงออกไปแล้ว”

หลิวเยี่ยลืมหูลืมตาขึ้น “ฮุยถงเป็นคนสะเพร่า เรื่องนี้จึงยังไม่

อาจบอกเขาได้”

เหยียนอวี่พยักหน้า ต่อมาก็หยิบยาลูกกลอนออกมาหนึ่ง
เม็ด “ยานี้จะทำให้คนหลับใหล จะช่วยให้แสดงได้สม
จริงยิ่งขึ้น”

หลิวเยี่ยกลืนยาลงไปโดยไม่กล่าวอะไร จากนั้นก็นอนลง
“ส่วนอาจี้คงต้องให้เจ้าช่วยซ้ำอธิบายแล้วละ”

.....

ห้องครัว

หลังจากที่ฮุยถงซื้อตัวยาจนครบก็ตรงไปที่ห้องครัวทันที

ท่านลุงที่ห้องครัวเห็นเขาก็ดีใจมาก ลากเขาไปถามไถ่
สารทุกข์สุกดิบ เพราะฮุยถงเคยช่วยเขาไว้ตอนที่เขา
ลำบาก

“ฮุยถง ทำไมวันนี้ถึงมาที่นี่ล่ะ? ห้องครัวที่สวนเฟิงฟัง
หรือ?”

“เปล่าหรอก ท่านลุง ข้ามาตั้มยา ไม่สิ ทางนี้มีท่านอยู่
ท่านช่วยข้าดูหน่อยได้หรือไม่ ท่านก็รู้หรือนายท่านไม่ได้
ให้ความสำคัญกับคุณชายสี ทางสวนเฟิงเองก็ไม่มีบ่าว
คอยรับใช้แม้แต่คนเดียว”

“ต้มยาไปทำไม เจ้าไม่สบายหรือ?”

“เปล่าหรอก คุณชายของข้าเป็นหวัดนะ” สุของคิดว่า
เรื่องที่ฮุนอินถูกพิษยังมีคนรู้บ้างก็ยิ่งดี เพราะไม่แน่ว่า
อาจจะเป็นฝีมือคนในจวน หากเขารู้ว่าใครเป็นคนทำ
เขาจะทำให้คนผู้นั้นอยู่แบบไม่สู้ตาย

“ได้ ไข้ของตรงนั้นได้เลย ข้าจะไปซื้อผักเสี้ยนน้อย” ท่าน
ลุงห้องครัวพูดแล้วก็ออกไป

ขณะเดียวกัน เกร่างชุดสีดำร่างหนึ่งก็ออกจากประตู
ห้องครัวไป

“เจ้าแน่ใจนะว่าฟังไม่ผิด?”

“ไม่ผิดแน่เจ้าค่ะ เรื่องนี้บ่าวได้ยินฮุยถงพูดเองกับหู
บอกว่าต้มยาให้คุณชายสี่เจ้าค่ะ”

“ดูเหมือนเจ้าคนป่านั้นจะถูกพิษจริงๆ” ฮ้วนซิงไห่หวดีใจ
ยกใหญ่ “ท่านแม่ แผนของท่านนี้เยี่ยมจริงๆ”

“ก็แค่เด็กหนุ่มคนหนึ่ง จะสู้ชนะข้าได้อย่างไร” อนุสาม
ค่อนข้างพึงพอใจ

“ตอนนี้พวกเราแค่รอให้เจ้าคนป่านั้นค่อยๆ ตายไป

จากนั้นพี่จ๊อก็จะเป็นของข้า” ส่วนชิงไหวนึกถึงใบหน้า
เครื่องขี้มของจื่อชิงเกอแล้วก็อดหน้าแดงไม่ได้

“ลูกโตแล้ว แต่งออกไปได้แล้ว” อนุสามพูดหยอก

ส่วนชิงไหวเอามือปิดหน้าวิ่งออกไป ท่านแม่นี้ก็จริงๆ
เลย บ่าวอยู่ตั้งเยอะขนาดนี้ จะไม่ให้เขาอายุได้อย่างไร

.....

สวนเฟิง

ฮุยถงยกยาเข้าไปในห้องหลิวเยี่ย และเป็นไปตามคาด

จื่อชิงเกอก็อยู่ด้วยเช่นกัน สุขถึงหัวใจเล็กน้อยพลาด
เอายาวางไว้บนโต๊ะ “ยา ยาต้มเสร็จแล้ว”

จื่อชิงเกอไม่พูด เพียงแค่นั่งอยู่ข้างเตียงดูใบหน้าที่ขาวซีด
เล็กน้อยอย่างเห็นได้ชัดครั้งแล้วครั้งเล่า

สุขถึงพูดอย่างอ่อนแรง “นายเหนื่อหัว เป็นความผิดของ
ข้าเอง”

“ในเมื่อรู้ว่าผิดก็ต้องได้รับโทษ”

“ผู้น้อยยอมรับโทษแต่โดยดี” สุขถึงนั่งคุกเข่าข้างเตียงลง
ไป

“เช่นนั้นก็ดื่มยาเสีย” อาเยี่ยเพียงแค่หลับเท่านั้น ขึ้นชื่อ
ว่าเป็นยาล้วนแต่มีพิษอยู่ถึงสามส่วน แม้จะเป็นยาบำรุง
ร่างกายตามปกติในยามที่ร่างกายไม่มีปัญหา แต่ยิ่งดื่ม
น้อยก็ยังดี

“เอ? แต่นี่เป็นยาของคุณชาย” สุยถงอ้าปากค้าง

“อาเยี่ยไม่ได้เป็นอะไร ฉะนั้นเจ้าก็ดื่มยานี้เสีย เจ้าดื่มมัน
ทุกวัน จากนั้นก็เอากายาไปเทไว้ที่ประตูสวนเฟิง”

“ขอรับ” นายเหนื่อหัวพูดแล้ว แสดงว่าสุยถงยินยอมไม่เป็น
อะไรแน่ เขาแค่ทำตามคำสั่งก็พอแล้ว

หลังจากวันนั้นเป็นต้นมา ฮุยถงก็เริ่มตั้มยาตี๋มเองทุกวัน
จากนั้นก็เทกากยาทั้ง

“นายเหื้อหัวขอรับ ข้าพบว่าตอนที่ข้าไปทั้งกากยา ทุกๆ
วันจะมีคนทำตัวลับๆ ล่อๆ แอบซ่อนอยู่ไม่ไกล รอจนข้า
จัดการธุระเสร็จก็เก็บกากยานั้นไป”

“อืม ทำต่อไป” ใบหน้าของจื่อชิงเกอนิ่งเรียบ ต่อก็รู้ว่า
จะถึงตาพวกเขาแล้ว

เช้าวันนี้ ฮ้วนหมู่หลี่เดินทางมา แต่แค่เพื่อพิสูจน์ให้จื่อชิง
เกอเห็นว่าเขามีความเป็นห่วงเป็นใยในตัวลูกชายคนนี้

และเป้าหมายที่ยิ่งไปกว่านั้นก็คือเพื่อเอาข่าวกรอง
บางอย่าง

เพื่อแสดงความจริงใจ ฮ่วนมู่หลี่จึงส่งคนมาปรนนิบัติรับ
ใช้ ทั้งยังส่งสาวใช้ข้างกายตนเองมาปรนนิบัติรับใช้เป็น
กรณีพิเศษ แต่จื่อชิงเกอไม่อยากสนทนากับเขา เขารู้สึก
ว่าไม่มีอะไรน่าสนใจ จึงอยู่สักพักแล้วก็กลับไป

นับตั้งแต่ที่ฮ่วนมู่หลี่มา คนอื่นๆ ก็ทยอยมาด้วย

ฮ่วนชิงไห่มาถึงก็ถามทันที ใบหน้าเต็มไปด้วยความ
กังวล “เขาเป็นอย่างไรบ้าง?”

เหยียนอู้รู้ว่าจื่อชิงเกอไม่มีทางตอบคนคนนี้จึงกล่าวเอง
“วางใจเถอะ มีหมอตาวดาอย่างข้าอยู่ด้วยจะเป็นอะไร
ไปได้ อีกไม่กี่วันก็คงฟื้นแล้ว”

ยามที่อนุสามกับฮ่วนชิงไห่มาแล้วได้ยินประโยคนี้ พวก
เขาต่างก็มองหน้ากันและกัน นี่ไม่ถึงว่าเจ้าคนป่านีจะ
ดวงแข็งถึงเพียงนี้ ดูท่าพวกเขาต้องลงมือขั้นต่อไปเสีย
แล้ว

แม้คนจะมากันหมดแล้ว แต่ทั้งหมดถูกจื่อชิงเกอขวางไว้
ด้านนอก ไม่ว่าใครก็ห้ามเข้าทั้งสิ้น

คนอื่นๆ เองก็ไม่ได้พูดอะไร เพราะถึงอย่างไรพวกเขาก็

แค่ผักชีโรยหน้าเท่านั้น ไม่ได้เป็นห่วงจริงๆ ตอนนี้อยู่ที่
ส่วนหมู่หลักกลับไปแล้ว แต่ละคนจึงทยอยจากไป

เว้นแต่อนุสามและส่วนชิงไห่เท่านั้น พวกเขาอยากรู้
สถานการณ์อีกสักพัก

“คุณชายเหียน พี่สี่เขาไม่เป็นอะไรจริงๆ หรือ?”

“ทำไม หรือเจ้าอยากให้เขาเป็นอะไรมากหรืออย่างไร?”
เหียนอวี๋เล็กคิ้ว

“เปล่า แต่ละคนเป็นครอบครัวเดียวกันทั้งนั้น ข้าก็แค่เริ่ม
จะเป็นห่วงเท่านั้นเอง”

“เช่นนี้เอง เจ้าวางใจได้ ข้าช่วยถอนพิษให้เขาแล้ว อีกไม่กี่วันก็คงจะฟื้น” คล้ายเพิ่งจะรู้ว่าเมื่อครู่นี้พูดอะไรออกไป เหยียนอวี้จึงรีบอธิบาย “ไม่ใช่สิ ข้าหมายความว่าอากาศหัดของเขาถูกชำระรักษาจนหายดีแล้ว”

“เช่นนั้นก็ดีแล้ว ถ้าเช่นนั้นข้ากับท่านแม่ขอตัวก่อน” หลังจากที่ยืนยันสถานการณ์แล้ว ฮ้วนชิงไห่ก็ลากมารดา หันกายเดินจากไป

ดวงตาของเหยียนอวี้ที่อยู่ด้านหลังฉายรอยยิ้ม บ่งบอกว่าแผนการสำเร็จแล้ว

.....

บทที่ 22 จิตสังหารปรากฏฉบับพลัน

สวนเฟิง

จื่อชิงเกอนั่งอยู่ข้างเตียง จับมือข้างหนึ่งของหลิวเยี่ยนขึ้น
มาจุมพิตเบาๆ จากนั้นก็ค่อยๆ วางกลับลงไป การ
กระทำนี้อ่อนโยนมาก ในดวงตาสีม่วงเต็มไปด้วยความ
รัก

“อายบ้างเถอะ เจ้าพ่อได้แล้ว” เหียนอวี๋ชนลูก เขารู้สึก
ว่าตนเองกำลังเข้าใจเพราะมีคู่รักแสดงความหวานให้
เห็นต่อหน้า พอกลับไปคงต้องลากพี่ชายตนเองมาจูบต่อ
หน้าคนคนนี้สักที แต่ถึงอย่างไรตอนนี้คนผู้นี้ก็ทำได้แค่
แอบกินเต้าหู้เจียบๆ มีหรือจะเหมือนอย่างพี่ชายเขาที่
สัมผัสใจแรงได้

“จะฟื้นตอนไหน?” จื่อชิงเกอไม่สนใจเหียนอวี๋ สายตา

ยังคงจับจองอยู่ที่ร่างของหลิวเย่

“หากไม่มีอะไรผิดพลาด วันนี้ก็ฟินแล้ว”

“ไม่มีอะไรผิดพลาด? เจ้าเคยพลาดด้วยหรือ?” เสียงของ
จื่อชิงเกอพลันเปลี่ยนเป็นเย็นเยือกทันที

เหยียนอวี่ตะลึงไปครู่หนึ่ง ในใจคิดว่าแย่แล้ว คำพูดนี้คือ
คำที่เขาใช้จนเคยชินเป็นประจำ วันนี้ใช้มันกับจื่อชิงเก
อนั้นไม่เหมาะสมอย่างยิ่ง คนผู้นี้ให้ความสำคัญกับหลิวเย่
มากเพียงใดต่างก็ประจักษ์ชัดแก่สายตาทุกคน ดังนั้น
เขาจึงรีบอธิบาย “ข้าจะพลาดได้อย่างไร ข้าคืออัจฉริยะ
ของตระกูลเหยียนเฉียวนา ข้าหมายถึงร่างกายของแต่

ละคนไม่เหมือนกัน หากดูแล้วสถานการณ์มั่นคง ปกติ
วันนี้ก็น่าจะฟื้นแล้ว” ทันใดนั้นรอบด้านก็เย็นเยือก ถ้า
มันทำให้เขากลับจนตัวสั่นจะทำอย่างไรเล่า เจ้าภูเขาน้ำ
แข็งเคลื่อนที่ได้ก่อนหน้านี้คิดจะปล่อยความเย็นก็ปล่อย ช่าง
ซีโมโหเสียจริงๆ

แต่เหยียนอวี่ลองเปลี่ยนมุมมองความคิดดูแล้ว หากคน
ที่หมดสติในวันนี้เป็นเขา พี่ชายก็คงจะร้อนใจเช่นกัน
ฉะนั้นเขาจึงตัดสินใจว่าจะให้อภัยกับความไร้เหตุผลของ
จื่อชิงเกอ นี่คือพลังแห่งความรักสินะ คุณชายเหยียนเริ่ม
จะคิดถึงอ้อมกอดของพี่ชายตนเองเสียแล้ว

จื่อชิงเกอมองหลิวยี่เย่ที่หลับใหลอยู่ ในใจค่อนข้างหงุด
หงิด หากเขากลับมาเร็วกว่านี้อีกนิด เพียงแค่ใช้คำสาป

นิทรา ก็พอแล้ว ไม่จำเป็นต้องใช้ยาที่ทำร้ายร่างกายและ
สติด้วยซ้ำ

จื่อชิงเกอ ข้าเลื่องมอญเหียนอวี่ที่ ‘กำลังอยู่ในห้วงการ
คำนึงถึงรัก’ แล้วกระแอมเบาๆ

“อะไร เจ้ารู้สึกไม่สบายคอหรือ?” เหียนอวี่พลันตั้งสติ
ขึ้นมาได้

“ให้ฮุยถงจับตาคนที่ฮ้วนมู่หลี่ส่งมาให้ดี วันนี้พวกมัน
น่าจะลงมือ ส่วนเตียงอาเยี่ยเจ้าก็ไปนอนเสีย”

“ทำไมถึงเป็นซ้ำ ให้ฮุยถงไปนอนก็ได้นี่” เหียนอวี่ทำไม

ไหว เขาเป็นเพียงชายผู้อ่อนแอแรงน้อย

“ข้าขอรับประกันว่าเจ้าจะปลอดภัย อีกฝ่ายสัมผัสถึงลม
หายใจของคนได้ไวมาก หากบนเตียงไม่มีคน ความจะ
แตกทันที” ไม่บ่อยนักที่จ๊อชิงเกอจะพูดอธิบาย

จ๊วดากนี่เล่นมานานขนาดนี้แล้ว จึงไม่อาจปล่อยให้ล้ม
เหลวในช่วงเวลาสุดท้าย เหยียนอวี่จึงพยักหน้า

“เช่นนั้นก็ต้องฝากเจ้าแล้ว” จ๊อชิงเกออุ้มหลิวเย่ไปที่
ห้องของตน

.....

เรื่องวารีกระจ่าง

ชายที่มีรอยบากบนหน้าคนหนึ่งกำลังพูดคุยกับอนุสาม

“ท่านแม่ ได้ยินว่าเชิญผู้มีฝีมือสูงส่งมาหรือ?” ฮ่วนซิง
ไหวย้าก้าวเข้ามาในห้องโถงใหญ่ด้วยความตื่นเต้น

ชายหน้าบากคนนั้นเห็นหน้าของฮ่วนซิงไหวดวงตาก็เบิก
กว้างทันที อีกฝ่ายเป็นคนทั้งดงามคนหนึ่ง ดูดีกว่านาย
โถมที่หอบุปผาบริบูรณ์มากนัก รูปร่างหน้าตาน่าชม ใบ
หน้าดงาม ที่สำคัญที่สุดคือยังบริสุทธิ์อยู่

ชายหน้าบากเบือนสายตาทหนี ไม่กล้ามองอีกต่อไป หาก
ควบคุมตัวเองไม่ได้จะทำอย่างไรเล่า ในเวลานี้ไม่อาจ
เผยข้อผิดพลาดออกมาได้ ไม่เช่นนั้นจะเสียทั้งคนและ
เงิน

ส่วนชิงไหวสัมผัสได้ถึงสายตาร้อนแรงคู่นั้นอยู่ก่อนแล้ว
เขาหันหน้าหนีด้วยความรังเกียจและไม่มองชายหน้า
บาก หากไม่ใช่เพราะคนผู้นี้ยังมีประโยชน์อยู่ละก็ เขาคง
เดินเข้าไปตบหน้าแล้ว

ดูเหมือนคนงามผู้เยาว์วัยคนนี้จะมึนสับสนใจร้อน ตรงกับ
ความปรารถนาของเขาพอดี ชายหน้าบากถูกจุมูก ในใจ
เริ่มวางแผนการ

“ศิษย์พี่ นี่คือชิงไห่ลูกชายข้า” เมื่อเห็นบรรยากาศไม่
ปกติระหว่างทั้งสอง อนุสามก็เริ่มเปิดปากทำลาย ก่อน
หน้าที่นางยังไม่ได้แต่งงาน นางเป็นหญิงสาวที่ท่องยุทธ
ภพ ศิษย์พี่ก็ดูแลนางมาค่อนข้างมากพอควร

“อ้อ บุตรของศิษย์น้องเล็กช่างสง่างามจนทำให้ใครๆ
ต่างก็ชื่นชอบจริงๆ มีเสน่ห์เหมือนกับเจ้าในตอนนั้น” ใน
ดวงตาของชายหน้าบารวยแววต้องเอามาให้ได้ คนงาม
คนนี้เขาหมายตาเอาไว้แล้ว

อนุสามแอบสบถอยู่ในใจ ศิษย์พี่คนนี้นางมีฝีมือไม่
เลว เสียก็แค่เป็นคนมักมากในกาม เกรงว่าตอนนี้จะสน
ใจไห่เออร์เข้าเสียแล้ว มีเพียงทางเดียวเท่านั้นคือต้อง

รีบจัดการเรื่องให้เสร็จโดยเร็วแล้วรีบไล่เขาไป

“ศิษย์พี่! ครึ่งนี้ศิษย์น้องมีเรื่องอยากจะให้वानท่าน ก่อน
หน้านี้ไม่นานบุตรนอกสมรสคนนั้นกลับมาแล้ว พวกเรา
สองแม่ลูกถูกเขารังแกอยู่ทุกวัน จึงอยากให้ศิษย์พี่ช่วย
เข้ากำจัดเขา” อนุสามแส้รังเซ็ดน้ำตา

ชายหน้าบากไต่ยีนก็เดือดตันที “เจ้าปีศาจตาเงินเมื่อสิบ
ปีก่อนคนนั้นหรือ? ศิษย์น้องวางใจเถอะ ศิษย์พี่จะช่วย
เจ้าทวงความยุติธรรมกลับมาเอง เจ้าเด็กเวรนั้นอยู่ไม่
พ้นคือนี่แน่”

“เช่นนั้นก็ขอขอบคุณศิษย์พี่ก่อนเลยก็แล้วกัน พอเสร็จ

เรื่องแล้วจะจ่ายค่าตอบแทนตามให้” ชายหน้าบากกับ
อนุสามเป็นศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน ต่อมาได้ขโมยเคล็ด
วิชาลับของสำนักจึงถูกขับไล่ออกจากสำนัก หลังจาก
นางได้ข่าวเขาถึงได้รู้ว่าเขาเข้าร่วมกับกลุ่มมือสังหาร ขอ
เพียงแค่จ่ายเงินคนในสำนักก็กล้าไปจัดการทันที

“เงินของศิษย์น้องมีหรือข้าจะกล้ารับ คนกันเองทั้งนั้น
หลานชิงไหว เจ้าว่าใช่หรือไม่?” ชายหน้าบากมองฮ้วน
ชิงไหวด้วยแววตาเจ้าชู้

คางคกอยากกินเนื้อหงส์ ไม่ดูสภาพตัวเองเอาเสียเลย
ตอนนี้มีเพียงคุณชายจื่อเท่านั้นที่คู่ควรกับเขา ดวงตา
ของฮ้วนชิงไหวฉายแววดูถูกวาบผ่าน

เมื่อเห็นว่าส่วนซึ่งไหวไม่สนใจเขา ดวงตาของชายหน้า
บากฉายประกายคมกริมดุคั่นผ่านไป เจ้าหนุ่ม ช้าเร็ว
อย่างไรเจ้าก็ต้องเป็นของเขา

ถึงอย่างไรอนุสามเองก็เคยท่องยุทธภพมาก่อน จึงเข้าใจ
ความคิดของชายหน้าบากดี นางรู้ว่าคนผู้นี้สนใจลูกชาย
ของตนเข้าแล้ว วันข้างหน้าลูกชายนางต้องเจอกับคน
ชนชั้นสูงเท่านั้น จะให้คนแบบนี้มาทำให้ทำให้ไหวเออร์
แปดเปื้อนได้อย่างไร ดูท่าคงปล่อยไว้ไม่ได้เสียแล้ว มี
เพียงคนตายเท่านั้นจึงจะทำให้สบายใจที่สุด

“ศิษย์พี่ นี่คือแผนที่ของสวนเฟิง ข้าทำเครื่องหมายสีแดง
ห้องของเจ้าลูกเมียน้อยนั้นเอาไว้แล้ว” อนุสามเอา

กระดาษแผ่นที่มอบให้ชายหน้าบาก ขณะเดียวกันก็ยื่น
มิดส่งให้ “นี่คือมิดที่ข้าชุบพิษชนิดรุนแรงเอาไว้ แคंपาด
มิดผ่านเส้นเลือด รับรองว่ามีดเดียวก็ถึงตาย”

ชายหน้าบากยิ้มพลาขรับของมา จากนั้นก็ห่อมิดด้วย
ความระมัดระวัง “สมกับเป็นหญิงที่ไร้เมตตา ฝีมือโหด
เยี่ยมนัก”

“เช่นนั้นศิษย์น้องจะรอฟังข่าวดีจากศิษย์พี่อยู่ที่นี่”

ทันทีที่ชายหน้าบากจากไป ส่วนซึ่งไหวก็ดึงมืออนุสาม
“ท่านแม่ แวดตาที่เจ้าคนอุปถัมภ์นั้นมองข้าหน้าขยะ
แขยงเสียจนอยากจะควักตาทั้งสองข้างของมันออกมา

จริงๆ”

อนุสามตบมือฮ้วนซิงไหวเบาๆ “ไหวเออร์วางใจเถอะ
หากมีแม่อยู่ด้วยไม่ว่าใครหน้าไหนก็ทำอะไรเจ้าไม่ได้ทั้ง
นั้น กลับไปก็ให้เยวี่หฺนุไปซื้อยาพวกนั้นกลับมาเสีย ยา
พิษของแม่เหลืออยู่ไม่เท่าไรแล้ว และยังต้องแบ่งออกมา
ใช้บางส่วนอีก หากศิษย์พี่ลงมือกับเจ้าขึ้นมาจริงๆ ถึงแม่
จะสู้เขาไม่ได้ แต่เรื่องวางยาพิษเขาสู้แม่ไม่ได้หรอก”
กล้าคิดเพื่อฝันกับลูกชายนาง เช่นนั้นก็อย่าโทษว่านาง
ไม่รู้จักเห็นใจคนร่วมสำนักก็แล้วกัน

“พอถึงเวลาที่ข้ากับคุณชายจื่อแต่งงานกัน ข้าจะรับท่าน
แม่ไปอยู่ด้วย ข้าจะฝากฝังดูแลท่านแม่เป็นอย่างดี” ฮ้วน
ซิงไหวเผยรอยยิ้มทันที

“ดี” อนุสามยืมเช่นกัน

‘เจ้าลูกนอกคอก ต้นลำโพงจากแดนประจิมที่ข้าหามาได้
อย่างยากเย็นฆ่าเจ้าไม่ได้เพราะเจ้าเด็กตระกูลเหยีย
ยนทำเสียเรื่อง ตอนนี้มีมือสังหารอันดับสิบในยุทธภพออก
โรงเอง ดูสิว่าครั้งนี้เจ้าจะยังโชคดีแบบนั้นอยู่อีกหรือไม่

สิบปีก่อนที่ปล่อยเจ้าไปก็เพราะนั่งจิ้งจอกแม่เจ้าตายไป
แล้ว ตอนนี้อันตรายมาดึงดูดความสนใจจากผู้ชายที่ไหว
เออร์สนใจอีก ต่อจากนี้ไปไม่ว่าจะอย่างไรเจ้าก็ต้องตาย’

คำกล่าวที่ว่า มีเพียงสตรีกับคนถ่อยเท่านั้นที่เข้าด้วย

ยาก[1] แม่ลูกคู่นี้เป็นทั้งสองอย่าง ในสายตาคนนอก จื่อ
ซิงเกอไม่เคยสนใจส่วนซิงไหวเลย กลับเป็นฝ่ายหลังที่
ตามเกาะติดไม่เลิกรา ใครที่สนใจหาเรื่องโดยไร้เหตุ ไม่
ต้องพูดก็เห็นได้ชัดอยู่แล้ว

.....

[1] มีเพียงสตรีกับคนถ่อยเท่านั้นที่เข้าด้วยยาก ยามเข้า
ใกล้ก็ไร้มารยาท ยามออกห่างก็ขุ่นเคือง เป็นคำสอนของ
ขงจื่อ หมายถึง คนเจ้าที่เล่ห์ปลิ้นปล้อนหน้าเนื้อใจเสือ
นั้นอยู่ด้วยยากเป็นที่สุด พอเข้าใกล้ก็กลัวจักนอบน้อม
ถ่อมตนต่อผู้อื่น พอถอยห่างก็ขุ่นเคืองคับแค้นใจ

บทที่ 23 กรรมตามสนอง

เมื่อม่านราตรีมาเยือน สวนเฟิงในคำคืนนี้คล้ายจะไม่
เหมือนปกติ ลานบ้านใหญ่โตนี้แม้แต่บ่าวสักคนก็ไม่เห็น
ทุกคนเข้านอนกันหมดแล้ว ทั้งสวนเจียบสังกัด ดุสงบผิด
ปกติ

เงาดำร่างหนึ่งข้ามกำแพงเข้ามา หลังจากกิ้งไปบนพื้น
หนึ่งตกลงแล้วมาอยู่ในท่าย่อตัว มือหนึ่งยันอยู่กับพื้น
ขณะเดียวกันก็มองไปรอบด้าน เมื่อมั่นใจว่าไม่มีใครเห็น
แน่ เงาดำก็แอบเข้าไปในห้องที่ใกล้ที่สุดด้วยความรวดเร็ว

ขณะฟังประตู เงาดำล้วงกระดาษหนึ่งแผ่นออกมา
จากอกเสื้อ แล้วอาศัยแสงจันทร์มองอย่างละเอียด

"ห้องที่นี้ดูคล้ายกันมาก ทางเดินก็คดเคี้ยวไปมา หากไม่มี
มีแผนที่นำทางอาจจะหลงทางก็ได้" เงาดำพิมพ์คำ เพื่อให้
มองเห็นชัดยิ่งขึ้น เงาดำจึงเดินไปหามุมที่ดีที่สุด แสง
จันทร์สาดผ่านหน้าต่าง ทำให้เห็นรอยบากจากหางตาข้าง

ขวาไปจนถึงมุมปากของคนผู้นี้ เป็นชายหน้าบากคนนั้น
อย่างไม่ต้องสงสัย

หลังจากจดจำตำแหน่งเป้าหมายแล้ว ชายหน้าบากก็ยึด
กระดาศกลับเข้าไปในอกเสื้อ และเปิดแยมประตูด้วย
ความระมัดระวัง ครั้นเห็นว่าด้านนอกไร้ซึ่งเสียงการ
เคลื่อนไหวถึงได้ออกไป หันกายแล้วปิดประตู

เขาเดินทางเดินหลายเส้นไปอย่างรวดเร็ว จนมาถึง
หน้าห้องที่ทำเครื่องหมายไว้ตามแผนที่ เขาค่อยๆ เจาะรู
ตรงหน้าต่าง เมื่อมองเข้าไปข้างในก็เห็นว่าบนเตียงมีสิ่ง
หนึ่งที่ถูกห่อไว้นูนขึ้นมา เห็นได้รางๆ ว่าเป็นรูปร่างของ
มนุษย์

“หัวจะขาดอยู่แล้ว ยังหลับสบายเสียจริง”

ชายหน้าบากผลักประตูห้องเดินเข้าไปอย่างแผ่วเบา
แล้วจึงพลิกมือปิดประตู ปลายจมูกได้กลิ่นหอมอย่าง
รวดเร็ว

‘บุรุษตัวโตกลับใช้ชาดเยี่ยงสตรี ช่างน่าขันเป็นที่สุด’
ชายหน้าบากแอบเยาะเย้ยในใจ สำหรับคนพเนจรเช่น
เขา กลิ่นหอมนี้คล้ายกับกลิ่นแป้งชาดที่สตรีใช้เป็นที่สุด
แต่หารู้ไม่ว่าเดิมทีภายในห้องนี้ไม่มีเครื่องประทีปโฉมใด

ได้ยินเสียงลมหายใจสม่ำเสมอจากบนเตียง ชายหน้า

บากก็ใช้นิ้วคืบมีดสั้นที่อนุสามมอบให้ แหวตาเหี้ยมโหด
ขึ้นมาโดยพลัน มีดสั้นลอดผ่านหว่างนิ้วแทงเข้าไปยังคน
ที่อยู่บนเตียง

‘ฉีก’

เมื่อได้ยินเสียงมีดแทงเข้าเนื้อ ชายหน้าบากรู้ว่าหน้าที่
ของตนสำเร็จแล้ว พิชของศิษย์น้องร้ายแรงอย่างยิ่ง ไม่มี
ทางให้คนที่โดนได้หายใจอีกแน่ คนคนนี้ต้องตายอย่าง
ไม่ต้องสงสัย

ชายหน้าบากไม่รือร้ออยู่ต่อ จากไปอย่างรวดเร็ว ทั้ง
ห้องกลับคืนสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง คล้ายกับว่าไม่เคย

มีคนมา

ผ่านไปชั่วครู่ บนเตียงถึงมีเสียงการเคลื่อนไหว เหยียนอ
วีเล็กผ้าห่มออกแล้วโยนเนื้อหมูทิ้งลงจากเตียง บนเนื้อ
นั้นยังมีมีดสั้นแวววาวเสียบอยู่

“ทำไมเจ้าถึงได้มั่นใจว่าเขาจะไม่เข้าใกล้ข้า?” เหยียนอ
วีมองจื่อซิงเกอที่ออกมาจากข้างหลังเตียง ภายในห้อง
เต็มไปด้วยกลิ่นหอมของดอกลำโพงจากแดนประจิม
โชคดีที่ข้างเตียงเขาแขวนม่านผ้าไหมเย็น[1]เอาไว้ จึง
สูดรับกลิ่นเข้าไปได้ หากมือสังหารที่มาเมื่อครู่นี้เล็กผ้า
ห่มออก เขาจะไม่โดนไปด้วยหรือ? พอนึกเช่นนั้นแล้วเหยี
ียนอวีก็อดกลั้นนิดๆ ไม่ได้ หากเขาเป็นอะไรขึ้นมาแล้วพี่
ชายของเขาจะทำอย่างไร!

“ข้าบอกแล้วว่า จะปกป้องเจ้าให้ปลอดภัย” จื่อชิงเก
อคล้ายกับรู้ว่าเหยียนอวี๋คิดอะไรอยู่ในใจ “อีกอย่าง มือ
สังหารอันดับต้นๆ จะมั่นใจในฝีมือตัวเองมาก เหตุใดจะ
ต้องตรวจสอบว่าเจ้าตายหรือไม่ด้วย” เส้นเสียงของจื่อ
ชิงเกอึงไรซึ่งคลื่นอารมณ์

เหยียนอวี๋พลิกกายลงจากเตียง ตะเนื่อหมูที่กลายเป็นสี
ม่วงขึ้นนั้นไปข้างๆ “คนผู้นั้นโหดเหี้ยมจริงๆ คิดจะเอาให้
ตายในคราเดียว พืชแบบนี้ยังเอาออกมาใช้ อีกฝ่าย
เกลียดเสียวเยี้ยไม่เบาเลย”

แววตาของจื่อชิงเกอดิ่งวูบ จำต้องเร่งมือขึ้นแล้ว เขาไม่
อยากให้เกิดอะไรนอกเหนือความคาดหมาย เดิมทีจะไว้

ชีวิตพวกมันก็ทำได้ แต่ตอนนี้ดูจะไม่จำเป็นแล้ว ในเมื่อ
กล้าล้ำเส้นเขา ก็ต้องเตรียมใจยอมรับการล้างแค้นของ
เขาให้ดี คนบางคนที่ค้นหาที่ตายเอง จะมาโทษเขาไม่ได้

ตอนนี้ถึงยามโหว่ (1.00-2.59 น.) แล้ว จี๋ชิงเกอสะบัด
แขนเสื้อหนึ่งครั้ง จากนั้นประตูก็เปิดออก กลิ่นภายใน
ห้องต้องสลายไป ยามนี้อาเหียนน่าจะฟื้นแล้ว

เมื่อเห็นจี๋ชิงเกอออกไป เหียนอวี่ก็รีบตาม “ข้ายังมีอีก
คำถาม ถ้ามือสังหารคนนั้นปาดคอข้า เนื้อหมูชิ้นนั้นจะ
ไม่เลียเปล่าหรือ? ข้าต้องไปพบยมบาลใช่หรือไม่?”

จี๋ชิงเกอไม่สนใจเขา สาวเท้ายาวจากไป เขาไม่อยาก

คุยกับเจ้าที่มันี่จริงๆ เสียเวลาที่เขากับอาเยี่ยจะได้อยู่
ด้วยกัน

“เป็นมือสังหารมืออาชีพก็ต้องลงมือให้ถึงแก่ชีวิต ช่วงอก
คือตัวเลือกที่ดีที่สุด หากไม่รู้ตรงจุดนี้ เขาก็อย่าได้คิดจะ
อยู่ในวงการมือสังหารเลย” ฮุยถงที่เฝ้าประตูอยู่ด้าน
นอกใช้แววตาเหมือนมองคนโง่มองเหยียนอวี่

“แววตาเจ้านี่มันอะไรกัน ข้าเป็นอัจฉริยะของตระกูลเหยี
ยนเชียวนะ!” เหยียนอวี่สะบัดเสื้อจากไปอย่างฉุนเฉียว

ในฐานะลูกหลานตระกูลเหยียน เหยียนอวี่ถูกปกป้องคุ้ม
ครองเป็นอย่างดี ปกตินอกจากศึกษาเรื่องยากับศึกษา

เรื่องยาแล้ว ประสบการณ์ในยุทธภพก็มีน้อยนิด มีหรือ
จะรู้เรื่องพวกนี้

.....

เรือนวาริกระ้าง

อนุสามนั่งอยู่ในห้องโถงใหญ่ตลอดคืน รอการกลับมา
ของชายหน้าบากอยู่ตลอดเวลา

นึกไม่ถึงว่าชายหน้าบากที่เพิ่งจะกลับมากลับมุ่งตรงไป
ยังห้องของฮ่วนชิงไห่แทน ตอนนี้น้ำที่เสร็จเรียบร้อยแล้ว
แล้ว คนงานนี้ก็ควรจะขอบคุณเขาเป็นอย่างดีมิใช่หรือ?

ขณะมองใบหน้าส่วนซึ่งไหวที่กำลังหลับไหล ชายหน้า
บากกลืนน้ำลายหลายอึก จากนั้นค่อยๆ ขยับเข้าไป
ใกล้...

อนุสามรอนานก็ไม่เห็นชายหน้าบากปรากฏตัว ไม่
ควรจะเป็นเช่นนี้สิ ช่วยามนี้ น่าจะกลับมาได้แล้ว

ทันใดนั้น อนุสามนึกขึ้นได้ว่าแววตาที่ชายหน้าบากมอง
บุตรชายของตนไม่ปกติ นางกระวีกระวาดวิ่งไปยังห้อง
ส่วนซึ่งไหว

เมื่ออนุสามมาถึง ก็ได้ยินเสียงเอะอะร้องไห้ของส่วนซึ่ง

ไหวพอดี

“ไหวเออร์!”

อนุสามยังถูกดอกยาสลบใส่ด้านหลังชายหน้าบาก เพียง
ครู่เดียวฝ่ายตรงข้ามก็หมดสติไป

อนุสามดึงชายหน้าบากออกไปแล้วออกคำสั่ง “เยวียหฺร
เอามันไปขังไว้ในห้องมืด รอเข้าไปจัดการทีหลัง”

เยวียหฺรรับคำสั่งไปทำตาม

“ท่านแม่ ข้ากลัว” ฮ่วนชิงไหวโผล่เข้าสู่อ้อมแขนอนุสาม

“ไหวเออร์ไม่ต้องกลัว มีแม่อยู่ด้วย แม่ไม่มีทางปล่อยมัน
เด็ดขาด” อนุสามตบหลังฮ่วนชิงไหวเบาๆ

ฮ่วนชิงไหวเงยหน้าขึ้นจากอ้อมกอดของมารดา “ท่านแม่
ข้าอยากฆ่ามันด้วยมือตัวเอง”

“ได้สิ”

หลังจากตกใจ ฮ่วนชิงไหวก็น้อยๆ สงบลง เขารู้สึกว่าตน
เองค่อนข้างง่วง ดวงตาหลับลงทีละน้อยอย่างควบคุมไม่
ได้ จากนั้นก็หลับไปในอ้อมแขนของอนุสาม

“ไหวเออร์ เจ้าเป็นอะไรไป?” อนุสามรู้สึกกังวล ทันใดนั้น
แววตาของนางดูหวาดหวั่น นางกลั้นหายใจไว้แล้วรีบ
ประคองฮ้วนซิงไหวออกไป

ทำไมในห้องถึงมีกลิ่นแบบนี้ได้?

หรือว่าไหวเออร์...

อนุสามรีบเรียกให้คนพาฮ้วนซิงไหวไปที่ห้องของตนทันที

.....

[1] ผ้าไหมเย็น คือ ผ้าที่ทอจากใยไหม 70% ใย

สังเคราะห์ 30% เส้นเหนียวละเอียดและยืดหยุ่น ตัวเนื้อ

ผ้าเย็น ระบายอากาศได้ดีและป้องกันไฟฟ้าสถิต

บทที่ 24 เจตนาแอบแฝง

อนุสามสตรวจดูส่วนซึ่งไหวอย่างละเอียด เขาถูกพิชดอก
ลำโพงจากแดนประจิมเข้าให้แล้วจริงๆ นางมีนงไปเล็ก
น้อย หลังจากงงอยู่นานถึงได้ตั้งสติกลับมาได้

จะทำอย่างไรดี นางปรุงพิชถอนพิชได้ แต่ดอกลำโพง
จากแดนประจิมเป็นพิชในตำนาน นางเองก็ใช้ว่าจะฝาก
ให้คนเอามันมาจากแดนประจิมได้ง่ายๆ และเพราะจน
ถึงตอนนี้ก็ยังไม่มีการแก้พิชนี้ได้ นางถึงได้เลือกมา นึก
ไม่ถึงว่าตอนนี้เจ้าหนุ่มตระกูลเหยียนคนนั้นจะแก้ได้ มัน
ไม่ได้ทำให้ส่วนหิวเหี้ยตาย กลับทำร้ายลูกของนางเอง

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่?

ดอกคำโพงที่บ้านเมื่อไม่กี่วันก่อน ไหวเออร์ไม่เคยไปที่
สวนเฟิงและไม่เคยสัมผัสกับคนที่เกี่ยวข้อง ทำไมถึงได้
ถูกพิษเหมือนเจ้าลูกนอกสมรสนั้นได้?

หรือว่าเบื้องหลังจะมีคนต้องการทำร้ายส่วนหลิวเย่เย่อีก
ส่วนพวกนางแม่ลูกก็ถูกคนหลอกใช้ ตอนนี้คนคนนั้นก็
เลยอยากกำจัดพวกเขา? อนุสามมองความเชื่อมโยงใน
นี้ไม่ออก ตอนนี้สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องช่วยคนก่อน

ตระกูลเหยียนน่าจะมีวิธี ตอนนี้เหยียนอวี่อยู่ในจวนอาจ
ลองดูสักครั้งได้ ถึงอย่างไรตอนนี้ส่วนหลิวเย่เย่ก็ยังมีหมด

สติเหมือนกัน ยาถอนพิษจะทำส่วนเดียวหรือสองส่วนก็
คือทำอยู่ดี ไม่มีผลกระทบอะไรมาก หากอาศัยไมตรีของ
ตระกูลเยวี่ของนางกับตระกูลเหยียน เชื่อว่าเหยียนอวี่
คนนี้ไม่มีทางมองข้ามความหวังดีแน่

“เยวี่หฺรุ เจ้าอยู่ที่นี้ดูแลคุณชาย เยวี่ชีว เจ้าไปเตรียม
ของขวัญแล้วตามเข้าไปเยี่ยมบุตรนอกสมรสนั่น”

“เจ้าคะ”

“เจ้าคะ”

....

สวนเฟิง

“เรื่องสำเร็จหรือไม่?” หลิวเยียนนั่งลงบนเก้าอี้ มือยกแก้ว
ชาขึ้นกำลังจะดื่ม

เหียนอวี๋แค้นเสียงอย่างเย่อหยิ่ง “ข้าออกโรงเอง ง่าย
เหมือนปอกกล้วยเข้าปาก พวกเราไม่ปล่อยให้มือสังหาร
กลับไปมือเปล่าหรอก ต้องให้เขาเอาของขวัญเล็กๆ
น้อยๆ กลับไปบ้าง ตอนนี้คาดว่าจะเห็นของขวัญนั้น
แล้ว” เหียนอวี๋รู้สึกยินดีบนความทุกข์ของผู้อื่น เขา
กำลังรอดูเรื่องสนุกอยู่เลย

“อาเยี่ย วันนี้มีคนมาตามที่คาดเอาไว้จริงๆ” จื่อชิงเก
อเดินไปนั่งลงข้างหลิวเยี่ย

“ข้าไม่อยากพบคนผู้นั้น การตายของท่านแม่ข้าในปีนั้น
นางก็พ้นคำครหาหายาก” หลิวเยี่ยกำแก้วชาในมือแน่น

เหยียนอวี่เห็นว่าใบหน้าเรียบนิ่งของหลิวเยี่ยปรากฏ
อารมณ์บ้างแล้ว ก็ตกตะลึงเล็กน้อย เขาไม่เคยคิดว่าจะ
มีเรื่องอะไรทำให้คนคนนี้เกิดอารมณ์ขึ้นได้

เหยียนอวี่ถามอย่างค่อนข้างระมัดระวัง “อาเยี่ย เจ้า
เกลียดนางไหม?”

“เกลียด? นางไม่คู่ควรหรอก” หลิวเยียมองเหยียนอวี่ด้วยความเฉยเมย ชะงักครู่หนึ่งแล้วกล่าวขึ้นอีกว่า “ข้าว่าไม่คู่ควรกับท่านแม่ข้า”

จื่อชิงเกอมองหลิวเยียออกแรงบีบจนมือขาว คิ้วขมวดมุ่น ต่อมาก็แคะนิ้วหลิวเยียออกทีละนิ้วแล้วกุมไว้ในมือตนเอง

“อย่าทำร้ายตัวเอง”

เห็นภาพฉากนี้แล้ว เหยียนอวี่เบือนหน้าหนีอย่างกระอักกระอ่วน แสดงความหวานกันอีกแล้ว จะแก้มึงเขาที่ตอนนี้ไม่มีพี่ชายอยู่ข้างๆ อย่างนั้นหรือ? น่าเกลียดจริงๆ

“ไปพักผ่อนเถอะ คนผู้นั้นมอบข้ากับเหียนอวี้อีก
แล้วกัน”

จื่อชิงเกอดิ่งหลิวเยี่ยนขึ้นมา เตรียมจะพาเขากลับห้องไป
พักผ่อน

“เข้าไปไม่ได้ แบบนี้ถึงจะมีเบี้ยมากกว่าเดิม ต้องให้เห็น
ว่าเหียนอวี้ออนพิชดอกลำโพงจากแดนประจิมได้ นาง
จึงจะเชื่อมากขึ้น” แม้จะรังเกียจคนผู้นี้ แต่ก็ต้องอดทนไว้
ก่อน ไม่อาจทำให้แผนการทั้งหมดยุ่งเหยิงเพราะเขาได้

เมื่อสบสายตากับนัยน์ตาสีม่วงที่เป็นกังวลคู่นั้น หลิวเยี่ยน

ก็บีบมืออีกฝ่ายเบาๆ “ข้าไม่เป็นไร อย่าได้เป็นห่วงไป
เลย”

ยามนั้นเอง ฮุยถิงวิ่งเหยาะๆ เข้ามา “คุณชาย นายเหินอ
หัว อนุสามมาขอรับ”

“พูดถึงใจโน้ใจโน้ก็มาพอดี ให้นางเข้ามาสิ” หลิวเยี่ยพูด
พลางส่งสัญญาณให้จื่อซิงเกอปลดปล่อยมือเขา

จื่อซิงเกอเบือนหน้าหนีไป แสร้งทำเป็นมองไม่เห็น

เจ้าคนนี้ก็จริงๆ เลย...หลิงเยี่ยถอนหายใจด้วยความจน
ใจอยู่ข้างใน

“ทุกคนคงรอนานแล้วกระมัง ข้ามาช้าไปหน่อย” อนุสาม
เดินบิดสะโพกเข้ามา ตรงไปยังนั่งตำแหน่งประธานทันที

ตอนที่เพิ่งมาถึงนางก็เห็นเจ้าเต็กนอกคอกกำลังจับมือ
คุณชายจื่ออยู่ ช่างไม่รู้จักอายเอาเสียเลย บุรุษคนหนึ่ง
เกาะติดกับบุรุษอีกคน มารดาเป็นเช่นไรลูกก็เป็นเช่นนั้น
จริงๆ ตำแหน่งข้างคุณชายจื่อเป็นของลูกชายนางเท่า
นั้น

พอนึกเช่นนั้นแล้ว อนุสามก็ยกยิ้ม “ช่วงนี้คุณชายจื่อ
สบายดีหรือไม่? ไหวเออร์มักจะพูดถึงท่านให้ข้าฟังอยู่
บ่อยๆ”

จื่อชิงเกอกำลังเล่นนิ้วมือหิ้วเยี่ยอยู่ ไม่ได้สนใจนาง

อนุสามเห็นดังนี้แล้วก็หัวเราะเพื่อน ๆ

“อนุสาม พวกเราแค่กำลังคุยเล่นกัน ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า
สิ่งที่เจ้าจะพูดอาจไม่จริงก็เป็นได้ แต่ว่านะอนุสาม ข้าที่
เป็นเจ้าของบ้านยังไม่เอ่ยปาก เจ้าก็นั่งตามอำเภอใจเสีย
แล้ว ทั้งยังนั่งอยู่ตำแหน่งประธานอีก ดูเหมือนแขกทำตัว
เป็นเจ้าบ้านไปหน่อย”

อนุสามนึกไม่ถึงว่าหิ้วเยี่ยจะพูดตรงๆ โดยไม่ไว้หน้า
นาง นางจึงเปลี่ยนหัวข้อ “ที่แท้ก็คุณชายสี่นี่เอง ปกติ

คุณชายมักเก็บเนื้อเก็บตัว หากวันนี้ไม่พูดจาซำก็คงไม่เห็น คุณชายฟื้นตั้งแต่เมื่อไหร่หรือเจ้าคะ? ร่างกายดีขึ้นบ้างหรือยัง?”

“อนุไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” หลิวเยียมองอนุสามด้วยแววตาที่ไม่เคยมีมาก่อน

เหอะ ช่างไม่รู้จักดีชั่วจริงๆ คำถามที่นางถามไปเมื่อครูนีก็แค่อยากรู้ว่าผลของยาถอนพิษเป็นอย่างไร มีผลแทรกซ้อนหรือไม่ก็เท่านั้น ไม่ใช่ว่าเป็นห่วง เขาจะอยู่หรือตายมันเกี่ยวอะไรกับนาง? ทว่ายาถอนพิษของไหวเอ๋อร์ต้องพึ่งบุตรนอกสมรสนี่ ตอนนีจึงไม่ควรแข็งข้อใส่

อนุสามกกลากตา “คุณชายสี่ ข้าเห็นว่าท่านเป็นคนใน
ครอบครัว จึงไม่ได้เน้นธรรมเนียมอะไรนัก ที่ไหนว่างก็นั่ง
ที่นั่น ท่านคงไม่ถือสาข้าหรือกระมัง?” พุดจบนางก็
แอบชำเลืองมองจื่อชิงเกอ สมกับเป็นคนที่ไม่ไหวเออร์
สนใจ ช่างล้ำเลิศสง่าผ่าเผยจริงๆ

“มารยาทไม่อาจเพิกเฉยได้ ต่อให้เป็นคนในครอบครัว
แล้วอย่างไร? หรือตำแหน่งที่นั่งของท่านพ่อก็ต้องยกให้
เจ้าด้วย?” หลิวเยี่ยนโยนมิดออกไปเบาๆ

“ถ้าอนุของท่านพ่อข้ากล้าทำตัวไม่รู้จักระหว่างที่ต่ำเช่นนี้
คงโดนกฎบ้านจัดการไปนานแล้ว” เหียนอวี่เอ่ยอย่าง
ไม่ใส่ใจ ทั้งยังเน้นหนักตรงคำว่าอนุ

อนุสามกัณฑ์พันกรอดด้วยความโกรธ ไม่ว่าจะอย่างไรก็ทำ
ได้แค่กลืนความโกรธลงท้องไป นางค่อยๆ ลุกขึ้น ไปนั่ง
ในตำแหน่งถัดไป สิ่งที่ย้อนมุ่นหลิแน่นเป็นที่สุดก็คือฐานะ
สูงต่ำ ตอนนี้นางได้รับความโปรดปราน แต่ก็ยังไม่กล้า
ท้าทายอำนาจของเขานายท่านอยู่ดี แม้เจ้าลูกชู้นี้จะไม่
ได้รับความโปรดปรานจากคนตระกูลฮ้วน แต่ดีร้ายอย่าง
ไรก็ยังเป็นคุณชาย แม้นางจะให้กำเนิดบุตรชาย สุดท้าย
ก็ไม่ใช่อภรรยา

“คุณชายสี่ ข้าไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้นเจ้าคะ ตอนนั้นเส
วียจิมารดาของท่านกับข้าเป็นพี่น้องที่มีคนรักร่วมกัน
ตอนนี้มารดาท่านไม่อยู่แล้ว ข้าก็ควรจะดูแลท่านแทน
นางให้ดี นับได้ว่าเป็นมารดาของท่านอยู่ครั้งหนึ่ง” อนุ

สามกล่าวพลางใช้ผ้าเช็ดหน้าซับๆ ตรงหางตา

เหยียนอวี่ได้ยินแล้วก็บ้วนน้ำชาที่เพิ่งดื่มออกมาทันที

“คนบางคนนี่ก็หน้าด้านไร้ยางอายจริงๆ มีลูกอยู่หนึ่งคน
แล้วยังอยากมีอีกคน ไม่รู้จักดูตัวเองเอาเสียเลยว่ามีบุญ
หรือไม่”

หลิวเย่ไม่ได้เอ่ยอะไร แต่จื่อชิงก็รู้ว่าเขามีใจอยาก
สังหารอนุสามเต็มที่แล้ว

“เป็นคนก็ต้องรู้จักข้อบกพร่องของตัวเอง ไม่เช่นนั้น
ตายอย่างไรก็คงไม่รู้” จื่อชิงก็เอ่ยประโยคนี้ด้วยน้ำ
เสียงราบเรียบ ความหมายของคำเตือนไม่ต้องพูดก็รู้กัน

ทั้งที่ไม่ได้สบตากับจื่อชิงเกอ แต่อุซามกลับรู้สึกว่
อุณภูมิรอบด้านลดลงไปมาก นางมีความรู้สึกว่ หาก
นางพูดเรื่องเสียใจต่อ วันนี้ต้องไม่ได้ออกไปจากประตูนี้
เป็นแน่ นางพยายามทำให้หัวใจที่เต้นรุนแรงสงบลง

.....

บทที่ 25 ไม่ช่วยแล้วจะอย่างไร

“คุณชายสี่ อาการป่วยหนักของท่านเพิ่งทุเลาก็นับว่า
เป็นเรื่องดีแล้ว ชำนำโสมพันปีสำหรับบำรุงร่างกายมา
มอบให้ท่านด้วย เยวี่ยี่ว เอามา” หญิงชุดดำที่รอ
อยู่ด้านนอกได้ยินคำสั่งก็เข้ามา แล้ววางของตั้งไว้ตรง
หน้าหลิวเยี่ย

“ขอบคุณอนุสาม แต่มีเหยียนอวี้อยู่ด้วย ที่นี่ไม่ขาด
แคลนอะไร”

เหยียนอวี่ที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามมาอยู่ข้างหลิวเยี่ยตั้งแต่เมื่อ

โตก็มีอาการราบได้ เขาเปิดกล่องแล้วกวาดตาตามใจ
ชอบ จากนั้นพูดอย่างค่อนข้างดูถูก “แค่พันปีเอง เสีย
เยี้ยจำยาที่ข้าต้มให้เจ้าเมื่อวานนี้ได้หรือไม่ นั่นนะโลม
หมื่นปีเสียว”

สีหน้าของอนุสามบึ้งตึงเล็กน้อย ‘เจ้าลูกเดรัจฉานตระกูล
เหยียน ต้องมีสักวันที่ข้าจะสั่งสอนเจ้า ข้าไม่ใช่คนที่จะ
มารังแกกันได้ง่ายๆ’

สีหน้าหลิวเยี้ยเริ่มจะหมดความอดทน เสียเวลาตั้งนาน
ยังไม่ยอมเอ่ยปากอีก? นางรอได้ แต่เขาไม่อยากเล่นเป็น
เพื่อนนางแล้ว คนผู้นี้อยู่นานอีกแม้แต่นิดเดียวเขาก็ยิ่ง
รู้สึกสะอิดสะเอียน

“ครั้งนี้อนุสามคงไม่ได้มาเยี่ยมข้าเฉยๆ หรอกกระมัง? มีเรื่องอะไรก็พูดมาตามตรงเถอะ” น้ำเสียงเขาเรียบนิ่ง

อนุสามแอบดีใจเงียบๆ สิ่งที่น่างรอกก็คือคำพูดนี้เอง หากนางเอ่ยปากก่อน จะไม่ดูเหมือนเป็นฝ่ายถูกกระทำอย่างชัดเจนเกินไปหรือ แล้วจะให้นางเอาหน้าไปไว้ที่ไหน

นางกล่าว “คุณชายสี่ ข้าคิดว่ามีคนคิดร้ายกับตระกูล ล้วน ช่วงก่อนหน้านี้น่าท่านหมดสติไป ตอนนี้ไหวเออร์ก็มีอาการเดียวกับท่าน เอาแต่หลับทั้งวัน โชคดีที่มีคุณชายเหยียนอยู่ด้วย ดังนั้นข้าจึงหวังว่าท่านจะให้เขาตามข้าไปช่วยตรวจดูไหวเออร์เสียหน่อย”

จื่อชิงเกอพูดขึ้นเรียบๆ “ไม่สบายก็ไปตามหมอ จะฆ่าไก่
ทั้งทีไยต้องใช้มีดัวว[1]”

“ดูจากคำพูดของคุณชายจื่อ คุณชายเหยียนก็เป็นหมอ
ไม่ใช่หรือ” อนุสามตีหน้านิ่ง รวากับไม่ได้สนใจคำพูดเมื่อ
ครู่นี้ “คุณชายสี่ ไม่ทราบเห็นด้วยกับข้อเสนอที่ข้าเพิ่งพูด
ไปเมื่อครู่นี้หรือไม่”

หลิวเยี่ยตอบกลับ “บางทีน้องห้าอาจแค้นง่วงเพลียเท่านั้น
ไม่ได้เป็นอะไรมาก อนุสามอย่าทำให้เป็นเรื่องใหญ่เลย
ไม่สู้เอาเวลามาหาข้าที่นี้รีบไปหาหมอคนอื่นจะดีกว่า”

อนุสามรีบต่อคำ “จะเป็นไปได้อย่างไร? เห็นๆ อยู่ว่ามี
อาการเดียวกับท่าน” พืชที่นางนำเข้ามาจะมีอาการเช่น
นั้นแน่นอน หลังจากที่ถูกออกไป อนุสามก็ตกใจเมื่อพบ
อะไรบางอย่าง รีบปิดปากทันที

“อนุสามคล้ายจะไม่เคยเห็นอาการป่วยของข้า ไม่ทราบ
ว่ารู้ได้อย่างไร? หรือว่าที่ข้าหมดสติไปในช่วงสั้นๆ ก่อน
หน้านี้จะมีอะไรเกี่ยวข้องกับอนุสาม?” หลิวเยี่ยเอ่ย
ประโยคสุดท้ายจนจบอย่างไม่แยแส

อนุสามที่ตื่นตระหนกสงบลงได้อย่างรวดเร็ว “คุณชายสี่
ล้อเล่นไปกันใหญ่แล้ว ข้าจะทำร้ายท่านได้อย่างไร ครั้งนี้
กับครั้งก่อนที่มาเยี่ยมท่านก็รวมกันได้แค่สองครั้ง ข้าไม่
มีโอกาสทำร้ายท่านหรอกเจ้าคะ”

เห็นหลิวเยี่ยไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ อนุสามจึงวกเข้าเรื่อง
อีกครั้ง “ไม่ทราบจะขอยืมตัวคุณชายเหียนน่ได้หรือไม่
เจ้าคะ?”

“ข้ามีคำถามอยู่หนึ่งข้อ” เหียนน่วิทูต “ทำไมเจ้าไม่ไป
หาหมอคนอื่นแต่กลับมาหาข้าแทน เจ้ารู้ว่าการป่วยครั้ง
นี้ของฮ่วนชิงไห่มีเพียงข้าเท่านั้นที่ช่วยได้ใช่หรือไม่? ดู
ท่าอนุสามจะต้องรู้อะไรบางอย่างแน่” นี่มันใจร้องจับ
ใจ[2]ชัดๆ อยากจะทำร้ายคนอื่นแต่ทำร้ายลูกชายของ
ตัวเองแทน

“คุณชายเหียนน่พูดอะไรกัน ท่านเป็นคนตระกูลเหียน
ความรู้เรื่องการแพทย์ย่อมสูงส่งกว่าหมอธรรมดาทั่วไป

แน่นอนว่าข้าต้องมาหาท่านอยู่แล้ว” อนุสามยัมพูด ถ้า
อยากจะล้วงเอาความจริงจากนางละก็ ไม่มีทางเสีย
หรรอก

ริมฝีปากของหลิวเยี่ยยกโค้ง “มีอยู่จุดหนึ่งที่ข้าคิดว่าเจ้า
พลาดไป เหยียนอวี่ไม่ใช่คนไต่บังคับบัญชาของข้า เขา
อยากจะทำเช่นไร ข้าก็ไม่อาจก้าวร้าวได้” ความหมาย
ของเขาคือจะไปหรือไม่ก็เป็นเรื่องของเหยียนอวี่ ไม่เกี่ยว
อะไรกับเขา

อนุสามยัมจึงหัน เหมือนนึกไม่ถึงว่าหลิวเยี่ยจะตอบนางเช่น
นี้ พูดตรงไปตรงมาขนาดนี้ หากนางพูดต่อจนเจ้าคนป้า
นี่ยอมให้เหยียนอวี่ไปกับนาง จะไม่รู้จักดูสถานการณ์จน
เกินไปหรอหรือ ถึงเวลานั้นหากทำให้เหยียนอวี่เข้าใจ

ผิดขึ้นมา คนอื่นคิดว่าในใจนางเห็นเหยียนอวี่เป็นเพียง
คนรับใช้ของฮ่วนหลิวเยี่ย เช่นนี้ก็แย่แล้ว

ความตั้งใจแต่เดิมของนางคือให้ฮ่วนหลิวเยี่ยบอกเหยียนอวี่ให้ไปกับนาง หากอาศัยความสัมพันธ์ของพวกเขา
เหยียนอวี่ต้องฟังแน่ แต่ตอนนี้ดูทำยิ่งทำยิ่งเสียเรื่องไป
แล้ว

สีหน้าของเหยียนอวี่ก็ดูไม่ค่อยดีนักตามคาด “อนุสามมี
ความสามารถมากไม่ใช่หรือ? เรื่องเล็กเพียงนี้ก็แก้ไขไม่
ได้อย่างนั้นหรือ?” ในคำพูดนี้มีความเยาะเย้ยอยู่อย่าง
เห็นได้ชัด

สีหน้าอนุสามาซึ่งทื่อ แต่ก็ยังฝืนพูดกับเหยียนอวี่ “คุณชายเหยียน ไม่ทราบว่าก่อนหน้านี้ข้าทำผิดอะไรต่อท่านหรือไม่ หากมีละก็ หวังว่าคุณชายจะให้ภัย และช่วยชีวิตไหวเออร์ของข้าโดยไม่นึกถึงความแค้นแต่เก่าก่อน บุญคุณใหญ่หลวงนี้ ข้าจะไม่มีวันลืม”

หลังจากที่ได้ยินประโยคนี้ หลิวเยี่ยก็อดหัวเราะไม่ได้ ไม่มีวันลืม? น่าขันนัก บุญคุณของมารดาเขาในปีนั้นนางก็ลืมไปจนสิ้นไม่ใช่หรือ ทั้งยังร่วมมือกับคนคนนั้นทำร้ายมารดาเขาอีก

ดวงตาของจื่อชิงเกอมีความเป็นห่วงเปี่ยมล้น เขารู้ว่าคนผู้นี้เคยได้รับความทุกข์มากมายนัก เขาเสียใจที่ไม่ได้ลงมาโลกมนุษย์ให้เร็วกว่านี้ จนพลาดอะไรหลาย ๆ

อย่างเกี่ยวกับหลิวเย่ไป อดีตของหลิวเย่เขาไม่ทันอยู่
ร่วมด้วย แต่อนาคตเขาจะคอยเคียงข้างไปจนถึงที่สุด

เหยียนอวี่เปลี่ยนท่านั่ง เอนกายพิงพนักเก้าอี้อย่างเกียจ
คร้าน พลังเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย มุมปากยกขึ้นคล้ายจะ
ยิ้มแต่ก็ไม่ยิ้ม “หากไม่ช่วย แล้วเจ้าจะทำอย่างไร?”

ได้ยินคำพูดนี้ อนุสามทนต์สวมใบหน้าประจบประแจงไม่
ได้อีก “เหยียนอวี่ หากอิงจากความสัมพันธ์ของตระกูล
เยวี่กับตระกูลเหยียน ท่านช่วยได้ก็ต้องช่วย ช่วยไม่ได้
ก็ต้องช่วย”

“ความจริงแล้วตระกูลเหยียนกับตระกูลเยวี่มีความ

สัมพันธ์อันดีต่อกัน แต่ลูกสาวที่แต่งงานออกไปก็เหมือนน้ำที่
สาบไปแล้ว เจ้าคิดว่าตระกูลเยวียจะยอมเป็นศัตรูกับลูก
หลานตระกูลเหยียนเพื่อส่วนซึ่งไหวเพียงคนเดียวหรือ
ในกรณีที่เลวร้ายที่สุด ถึงแม้ตระกูลเหยียนจะเห็นด้วย
นั่นก็เป็นเรื่องของผู้นำตระกูลเหยียนกับพ่อข้า ส่วนข้าก็
เป็นแค่เหยียนอวี ยังมีอีกอย่าง หลักการของข้าหมอ
ปี้ศาจมือเขียนไม่อาจทำลายตามใจชอบได้”

“อะไรวะ? ท่านก็คือหมอปี้ศาจมือเขียน?” อนุสามรู้สึก
ได้ทันทีว่าเรื่องที่ส่วนซึ่งไหวถูกพิชไม่ธรรมดา บางทีอาจ
จะเกี่ยวข้องกับคนพวกนี้ หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ ก็เท่ากับ
ว่านางมาในครั้งนี้เป็นการทำให้ตนเองอับอายขายหน้า
นางแอบคิดว่าการกลับมาครั้งนี้ของส่วนหลิวเยี่ยต้องมี
จุดประสงค์เป็นแน่ และมีความเป็นไปได้อย่างยิ่งว่าจะ

เกี่ยวข้องกับเสวียจี้ คนแบบนี้ไม่มีทางยอมฟังคำพูดของ
นายท่านแน่ ได้แต่หวังว่าคำแนะนำของฮวนมู่จู่ในครั้งนี้
จะไม่เป็นการชักหมาป่าเข้าบ้าน

“หลักการของข้า คาดว่าอนุสามคงต้องเคยได้ยินมา
บ้าง” เหยียนอวี้ยกขาขึ้นไขว่ห้าง

อนุสามชะงัก นางคล้ายกับเคยได้ยินมาว่าหมอปี่ศาจมี
สามไม่ช่วย ไม่ช่วยคนก่อกรรมทำชั่วหนักหนา ไม่ช่วย
คนอัปลักษณ์ ไม่ช่วยคนที่เป็นทุกข์

“ลูกชายข้าไม่ได้จัดว่าเป็นคนก่อกรรมทำชั่วหนักหนา ทั้ง
ยังเป็นคนหน้าตางดงามไม่ได้น่าเกลียด แต่ไหนแต่ไรมา

ลูกชายของข้าไม่เคยกระทบกระทั่งกับคุณชาย แล้วจะ
ทำให้คุณชายไม่พอใจได้อย่างไร”

เหยียนอวี๋แค้นเสียงหยั่น “อยากได้คนของพี่ชายใจจะ
ขาด สำหรับประโยคสุดท้าย ข้าเห็นใครแล้วไม่ระริ่นตา
คนนั้นก็ไม่ใช่ระริ่นตา เจ้าจะทำอะไรได้?”

“เหตุใดจึงเรียกว่าคนของพี่ชาย?” ในช่วงเวลานี้อู๋สาม
ไม่เข้าใจ

“จื่อชิงเกอกับเสี่ยวเยียมมีใจต่อกัน ตัดสินใจจะอยู่ด้วยกัน
ไปจนชั่วชีวิตนานแล้ว ฮ่วนชิงไห่หวคิดอยากเป็นมือที่สาม
คิดอยากเป็นมือที่สาม แล้วก็ยังคิดอยากเป็นมือที่สาม

อีก”

ได้ยินคำพูดของเหยียนอวี่แล้ว หลิวเยี่ยก็พ่นน้ำที่เพิ่งจิบ
ไปเมื่อครู่ออกมาจนหมด ดวงตาของเขาเบิกกว้าง คล้าย
กับว่าเหยียนอวี่ทำให้ตกใจเข้าให้แล้ว

ส่วนจื่อชิงเกอยังคงมีสีหน้านิ่งเฉย แต่มุมปากยกยิ้มเล็ก
น้อย

“วันนี้ข้าอาภรณ์ดี ก็เลยจะช่วยชี้ทางสว่างให้กับเจ้า ส่วน
มู่หลี่มีสุราเฟิงลู่อยู่หนึ่งขวดไม่ใช่หรือ ของนั้นช่วยชุบ
ชีวิตกลับมาได้ ที่เหลือคงไม่ต้องให้ข้าพูดกระมัง เจ้าเป็น
คนโปรดของส่วนมู่หลี่ คิดว่าคงมีวิธีเอามันมาได้แน่”

อนุสามได้ยืนก็พาเยวี่ชีวเดินจากไปโดยไม่หันกลับมา
มอง

ทั้งสามคนภายในห้องโถงใหญ่มองหน้ากันแล้วหัวเราะ
การแสดงชั้นยอดอีกฉากกำลังจะเริ่มแล้ว

.....

[1] ฆ่าไก่ไยต้องใช้มีดวู้ เปรียบเทียบกับคนที่จะทำเรื่อง
เล็กๆ น้อยๆ แต่กลับใช้ความพยายามอย่างมากในการ
ทำเรื่องนั้นๆ

[2] ใจรื่องจับใจรื่อง สือถึงคนที่ไม่ดีใจทำเรื่อง
เบี่ยงเบนความสนใจเพื่อหนีความผิด

บทที่ 26 เลือกกิ่งไม้พำนัก

[1]ตลอดทางที่เดินมา อนุสามมีสีหน้าบึ้งตึงและไม่ส่งเสียงอะไร หากรู้ล่วงหน้าว่าพวกเขาไม่ยอมช่วยนางจะ
ไปทำไม? มีเหตุอันใดต้องไปให้พวกเขาหัวเราะเยาะกัน

เยวี่ชีวชำเลืองมองเจ้านายของตน “คุณหนู พวกเราจะ
จากไปแบบนี้หรือ? นายท่านเองก็จัดการอะไรไม่
สะดวก”

“ยังต้องเจ้าพูดอีกหรือ? ไม่ไปแล้วจะอย่างไร พวกเขา
ชัดเจนแล้วว่าจะไม่ช่วย หรือจะให้ข้าคุกเข่าให้เจ้าลูก
นอกสมรสนั้น? ฟางเส้นช่วยชีวิตเส้นสุดท้ายของไหว

เออร์มีเพียงคนเดียวก็คือนายท่าน ไม่ว่าอย่างไรก็ต้อง
เอาของสิ่งนั้นมาให้ได้ เจ้าไปบอกนายท่านว่าคืนนี้ข้าจะ
จัดงานเลี้ยงและเตรียมบอกข่าวดีกับเขา จักต้องเชิญ
นายท่านมาให้ได้ ห้ามให้อุณคนอื่นชิงไปก่อนเด็ดขาด”

“เจ้าคะ คุณหนู”

ทั้งสองที่ใจจดใจจ่ออยู่กับการพูดคุยกันไม่ได้รู้สึกเลยว่า
ไม่ไกลนักมีเงาร่างชุดขาวแวบผ่านหลังพวกเขาไป

....

สวนเฟิง

สุของพาบ่าวที่ฮ่วนมู่หลี่ส่งมาไปยังเรือนข้าง ปกติแล้ว
ห้ามพวกเขาเข้าใกล้เรือนหลัก

สาวใช้ชุดเทาคนหนึ่งกำลังมองไปรอบด้านอย่างลับๆ
ล่อๆ ยามนี้เป็นเวลากินข้าว น่าจะไม่มีใครมาเห็นนาง
สาวใช้คิดในใจว่าตนเองโชคดี แต่ที่กว้างใหญ่ตั้งขนาดนี้
ห้องของคุณชายจื่อทำนั่นอยู่ที่ใดกันแน่?

ขณะที่นางกำลังจะเดินไปข้างหน้าต่อ ก็รู้สึกได้ถึงความ
เย็นจากลำคอ มีดเล่มหนึ่งพาดอยู่บนคอนาง สาวใช้ไม่
กล้าขยับตัวทันที

“ใคร?” เสียงเย็นเยือกดังขึ้น สาวใช้อดไม่ได้ที่จะตัวสั่น

“บะ บ่าวเป็นคนจากครัว พ่อครัวบอกให้บ่าวมาถามคุณ
ชายว่าตอนนี้ นำอาหารมาได้หรือยังเจ้าคะ”

“เรื่องนี้แต่ไหนแต่ไรมาพ่อครัวก็มาหาคุณชายโดยตรง
เหตุใดจึงต้องแอบอ้างชื่อเขา?”

“คือ คือเรื่องเป็นแบบนี้เจ้าคะ พ่อครัวก็รีบไปปลดทุกข์จึง
เรียกบ่าวมาเจ้าคะ” ร่างของสาวใช้ยังคงสั่นอยู่เล็กน้อย

เสวียนอึ้งมองท่าทางของอีกฝ่าย หากไม่ได้ทำอะไรผิด
เหตุใดต้องตกใจจนเป็นเช่นนี้ คนแบบนี้ไม่เหมาะจะเป็น

สายลับ ต้องมีใครอยากส่งคนเข้ามาสอดแนมชั่วคราว
แน่

เสวียนอีเก็บมิด เดินผ่านสาวใช้แล้วนำหน้าไป "ตามข้า
ไปพบคุณชาย"

น่าจะตบตาผ่านกระมัง สาวใช้แอบดีใจ จากนั้นก็รีบร้อน
ตามไป

เสวียนอีที่อยู่ข้างหน้ามุมปากข้างหนึ่งยกโค้งขึ้น เจ้าคน
มากเล่ห์เพทุบายผู้นี้ พอเห็นคุณชายคาดว่ามีแต่ข้าวที่
กินไปเมื่อวานก็คงจะออกมาจนเกลี้ยง

หลังจากพาสาวใช้เดินไปได้ประมาณหนึ่งเค่อ เสวียนอีก็มาถึงห้องโถงใหญ่ เขาสนใจพาเดินวน เดิมทีเดินไปแค่มาก็ลืบก้าวก็ถึง สาวใช้คนนี้ดูเรียบง่าย หากเป็นคนเล่นละครได้ก็แล้วไป แต่ถ้าไม่ใช่ละก็...

"คุณชาย คนของห้องครัวมาขอรับ"

เดิมทีหลิวเยี้ยกำลังพูดคุยกับจื่อชิงเกอ เมื่อได้ยินเสียงที่ไม่คุ้นหู เขาก็หันไปมอง คนผู้นี้คือใคร ทำไมถึงไม่เคยเห็นมาก่อน? นี่เป็นครั้งแรกที่เสวียนอีได้พบกับหลิวเยี้ยอย่างเป็นทางการ เวลาอื่นเขาล้วนซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ

จื่อชิงเกอตอบไล่หลิวเยี้ย "นั่นเป็นคนของพี่เจ้า ปกติจะ

ไม่ปรากฏตัว" เมื่อเอ่ยดังนี้ หลิวเยี่ยก็เข้าใจทันทีว่าอีก
ฝ่ายเป็นองครักษ์เงา

"ผู้น้อยเสวียนอี คารวะคุณชาย" เสวียนอีคุกเข้ากับพื้น
ข้างหนึ่ง

หลิวเยี่ยพยักหน้าเล็กน้อย เป็นสัญญาณให้อีกฝ่ายลุก
ขึ้น

เสวียนอีลุกขึ้นยืน “คุณชาย นี่คือนางใช้จากห้องครัว
นางบอกว่าพ่อครัวกู้ให้มาแทนขอรับ”

หลิวเยี่ยยิ้มอย่างมีเลศนัย แต่ไหนแต่ไรมาพ่อครัวกู้จะ

เป็นผู้รายงานเขาโดยตรง ไม่เคยให้คนอื่นมาแทน สาว
ใช้คนนี้ดูท่าจะมีที่มาไม่ธรรมดาแน่นอน

เขาถาม "เจ้าชื่ออะไร?"

สาวใช้รู้สึกหวาดกลัวอยู่บ้าง เอาแต่ก้มหน้าอยู่ตลอดเวลา
เวลา "บ่าวชื่อเสียวหย่าเจ้าค่ะ"

"มีธุระอะไร?"

"พ่อครัวกุให้บ่าวมาถามว่าจะให้ตั้งโต๊ะเมื่อใดเจ้าค่ะ"

หลิวเย่ไม่ได้สนใจนาง เขาหันไปพูดกับจื่อชิงเกอ "เมื่อ

ไม่กี่วันก่อนเหียนอวี๋ปรงพิชออกมาได้ชนิดหนึ่ง ว่ากัน
ว่าทำให้ผู้ถูกพิชร้องขอความเป็นไม่ได้ ร้องขอความตาย
ก็ไม่ได้ ข้าอยากขอเขาเอามาเล่นเสียหน่อย เจ้าคิดว่า
อย่างไร?”

“เจ้าชอบก็ดีแล้ว”

หลิวเยี่ยเหล่มองเสียหว่อย่างไม่แยแส พบว่าอีกฝ่าย
ตัวสั้นรุนแรง ขาทั้งสองสั้นระริก

ริมฝีปากหลิวเยี่ยโค้งเล็กน้อย จากนั้นจึงพูด “เสียหว่
เจ้าไปบอกพ่อครัวว่าตั้งโต๊ะได้เลย เจ้าดูเป็นคนมี
ไหวพริบ ต่อไปก็คอยรับใช้อยู่ข้างกายข้าแล้วกัน”

เสียวหย่าคุกเข้าทันที “ป่าวขอบคุณคุณชายเจ้าค่ะ แต่
ว่าป่าว...ป่าวเป็นคนสะเพร่า ชินกับชีวิตที่ห้องครัวแล้ว
เกรงว่าป่าวจะปรนนิบัติคุณชายได้ไม่ดีเจ้าค่ะ”

ปกติหากสาวใช้ได้อยู่ปรนนิบัติรับใช้ข้างกายคุณชายจะ
ดีใจกันมาก แต่คนนี้ก็กลับ...น่ากลัวว่าจะเอาภารกิจมา
ด้วย อีกทั้งภารกิจนี้ไม่เกี่ยวข้องกับเขา ในเมื่อไม่ได้ฟัง
เข้ามาที่เขา แบบนี้จึงต้องยิ่งเก็บสาวใช้คนนี้ไว้ข้างกาย

“เอาแบบนี้แหละ” ท่าทีของหลิวเยี่ยเปลี่ยนเป็นแข็งกร้าว
“เจ้ากลับไปเตรียมตัวก่อนเถอะ ข้าจะให้หยุดไปรับมา”

“ขอบคุณคุณชายเจ้าค่ะ” เสี่ยวหย่าเห็นว่าไม่มีวิธีเปลี่ยน
ใจหลิวเย่ย ได้แต่ต้องตอบรับ จากนั้นก็ย่อร่างกายลงแล้ว
ถอยจากไป

"อาจื่อ เจ้าเห็นอย่างไร?"

“วิธีที่เจ้าทำถูกต้องแล้ว อีกฝ่ายไม่ได้พุ่งเป้ามาที่เจ้า ใน
เรือนนี้นอกจากเจ้าแล้วก็มีข้า คนที่อยากเข้าใกล้ข้าก็มี
เพียงฮ่วนชิงไห่กับฮ่วนมู่หลี่ ตอนนี้ฮ่วนชิงไห่ยังไม่ได้
สติ เช่นนั้นก็เหลือแค่ฮ่วนมู่หลี่แล้ว สาวใช้คนนี้ไม่มี
ความเฉลียวแม้แต่นิด เกรงว่าคงแค่เกิดอารมณ์ชั่ววูบจึง
ส่งคนมา”

“ข้าก็คิดเหมือนกันกับเจ้า”

ทั้งสองมองหน้ากันแล้วยิ้ม

“คุณชาย อนุห้ำมาขอรับ” สุยถงเข้ามารายงาน

หลิวเยียมองจื่อชิงเกอ เห็นความสงสัยเช่นเดียวกับเขา
จากดวงตาของอีกฝ่าย แต่ไหนแต่ไรมาอนุห้ำคนนี้ไม่เคย
มีสายสัมพันธ์อันใดกับเขา ทำไมถึงได้มาที่นี่ได้?

“ให้นางเข้ามา”

เพียงครู่เดียว ร่างสวมชุดขาวก็ค่อยๆ ย่างก้าวเข้ามา

“คุณชายสี” อนุห้ายอบกายเล็กน้อย ตามหลัก

แล้วหากอนุเห็นคุณชายก็ควรแสดงความเคารพ แต่อนุ
สามเป็นคนโปรด จึงโอหังวางอำนาจบาตรใหญ่ ไม่เคย
เห็นคุณชายคุณหนูคนใดอยู่ในสายตา

“อนุห่าเชิญนั่ง” หลิวเยี้ยยิ้มเล็กน้อย

“ไม่ทราบว่าวันนี้อนุมาที่นี่เพราะเหตุใด?”

อนุห่ายิ้มหวาน “วันนี้เข้ามาเพื่อบอกข่าวบางอย่างแก่
ท่าน เมื่อครู่นี้เข้าไปที่สวนดอกไม้ด้านหลัง แล้วบังเอิญได้

ยินอนุสามกับสาวใช้พูดคุยกัน”

อนุห้ำชะงักไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “พี่สามเหมือนมีข่าวดี
จะบอกนายท่าน ให้เยวียชีวเชิญนายท่านไปคีนนี้ให้ได้
คุณชายคิดว่าเป็นข่าวอะไรหรือเจ้าคะ?”

“อนุคิดว่าอย่างไรล่ะ?” หลิวเยี่ยถามกลับ

“จากความเห็นของอนุ สิ่งที่เรียกว่าข่าวดีสำหรับนาย
ท่านไม่คงหนีไม่พ้นเรื่องการตั้งครรรค์ สำหรับพวกเราอนุ
คนอื่น ๆ กลับไม่ใช่ข่าวดี หากเป็นเช่นนั้น คนแซ่เยวียจะ
วางอำนาจบาตรใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ เป็นแน่” อนุห้ำพูดจนจบ
ถึงกััดพันกรอดเบา ๆ แต่ไหนแต่ไรนางไม่เคยต่อสู้ดิ้นรน

อะไร แต่เมื่อไม่กี่วันก่อนนางพบว่าตนเองตั้งครรภ์ เพื่อ
เด็กในครรภ์ที่ยังไม่ลืมตาดูโลก นางต้องหาที่พึ่งพิงสัก
แห่ง

“หากเป็นเช่นนี้ อนุ ก็ควรไปหาอนุสองหรือไม่กี่อนุสิ่ ไม่
ควรมาที่นี่” หลิวเยียดี้มชาที่จื่อซิงเกอรินให้

“นกดีต้องรู้จักเลือกกิ่งไม้พำนัก อนุรู้ว่าคุณชายไม่ได้
อ่อนแอเหมือนอย่างที่เห็น ข้าไม่เคยพุงเป๋าเล่นงานคุณ
ชาย และหากใครไม่ล่วงเกินข้า ข้าก็ไม่ล่วงเกินผู้นั้น หาก
ตอนนี้แซ่เยวียตั้งครรภ์จริง เกรงว่าข้าและพวกเราเหล่า
อนุ...”

“หากหลิวเยี่ยเดาไม่ผิด อนุห้ำคงจะมีทายาทเพิ่มให้ท่าน
พ่อซ้ำอีกคน” หลิวเยี่ยยิ้มพลาญพูด

อนุห้ำเอามือกุมท้องโดยไม่รู้ตัว ยิ้มค่อนข้างขมขื่น “ไม่
ว่าอะไรก็ปิดคุณชายไม่ได้ เด็กคนนีมาไม่ถูกเวลา แต่ถึง
อย่างไรก็เป็นลูกซ้ำอยู่ดี ซ้ำจะพยายามปกป้องเขาสุด
ชีวิต”

“เจ้ากลับไปก่อนเถอะ ซ้ำจะเชิญเหยียนอวีมาจัดยาให้
เอง ต่อไปยาของเจ้าทางสวนเฟิงซ้ำจะส่งให้เอง”

“ขอบคุณคุณชายเจ้าคะ เช่นนั้นซ้ำขอตัวกลับก่อน” อนุ
ห้ำได้รับคำตอบจากหลิวเยี่ยแล้วก็พลันผ่อนคลาญลงไม่

น้อย

ฮุยถงไม่ค่อยเข้าใจ "คุณชาย ทำไมพวกเราถึงต้องช่วย
นางด้วย?"

“ได้สหายเพิ่มมาคนก็ยังดีกว่าได้ศัตรูเพิ่มมาหนึ่ง แบบนี้
ข้างกายท่านพ่อข้าที่มักถือว่าตนเองถูกต้องเสมอก็มีคน
ของพวกเราแล้ว เขาส่งคนมาสอดแนมที่เรือนข้าได้ แล้ว
ข้าจะไม่มอบของตอบแทนให้เขาหรือ”

จื่อชิงเกอมองหลิวเย่ย คนไร้พิษสงในตอนแรกไม่มีให้
เห็นแล้ว แต่เขาชอบหลิวเย่ยที่เจ้าแผนการและฉลาด
สุขุมในตอนนี้นมากกว่า แบบนี้จึงจะสามารถปกป้องตน

เองได้

.....

[1] เลือกกิ่งไม้พำนัก มาจากสำนวนว่า นักดีต้องรู้จัก
เลือกกิ่งไม้พำนัก เปรียบกับคนดีย่อมเลือกนายดีที่ให้ตน
เองแสดงความคิดเห็น และใช้ประโยชน์จากตนเองได้

บทที่ 27 เบี่ยงเบนความสนใจ

เรือนวารีกระจ่าง

“เป็นอย่างไร? นายท่านว่าอย่างไรบ้าง?” อนุสาม

ถามอย่างค่อนข้างเร่งรีบ

“คุณหนูวางใจได้เลยเจ้าค่ะ นายท่านบอกว่าคีนี่จะค้าง
ที่เรือนของเรา”

“เช่นนั้นข้าก็วางใจเรื่องจะถอนพิษของไหวเออร์ไม่ทัน
กาลได้ ตอนนี้ควรจะไปดูศิษย์พี่ตัวดีในห้องลับเสีย
หน่อย” ในดวงตาอนุสามมีประกายโหดเหี้ยมคมกริบแวบ
ผ่าน

ทั้งสองมาถึงห้องเก็บฝุ่น เยวี่ชีวเอามัดฝุ่นมัดหนึ่งใน
กองฝุ่นตรงมุมห้องออก ใช้สองนิ้วกดลงไปตรงตำแหน่ง
นั้น ฝุ่นผิวยุบตัวลงไประดับหนึ่ง จากนั้นประตูที่อยู่บน
กำแพงอีกด้านก็เปิดออก อนุสามเดินตรงเข้าไปข้างใน
โดยมีเยวี่ชีวตามหลังกมา หลังจากที่ทั้งสองเข้าไป ประตู
ก็ปิดลงด้วยตัวเอง ห้องเก็บฝุ่นกลับคืนสู่สภาพเดิมอีก

ครึ่ง

ห้องเก็บฝุ่นที่ไม่มีใครสนใจมีห้องลับอยู่ นี่คือนี่ที่คาดไม่

ถึง

ชายหน้าบากหิวอยู่นานจนรู้เรี่ยวแรง เขารู้แค่ตัวเอง
ถูกตีจนสลบจากข้างหลัง พอตื่นขึ้นมาก็ถูกจับมัดไว้แล้ว
เขาไม่รู้ว่าตอนนี้เป็นยามใด เวลาผ่านไปเนิ่นนาน ทุกๆ
วันได้แต่อยู่ในห้องลับที่มีมืดมืดไร้แสงตะวันนี้โดยไม่มีผู้ใด
ปรากฏตัว ห้องลับนี้มีมืดมาก ดวงตาทั้งสองของเขามอง
ไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น เขารู้สึกว่าเวลาผ่านไปนานแสนนาน
แต่ก็คล้ายเพียงผ่านไปไม่นาน ห้องว่างอันมืดมืดนี้ทำให้
เขารู้สึกว่าสติใกล้จะแตกแล้ว

‘ตึก ตึก ตึก...’

เสียงฝีเท้าดังขึ้นมาจากข้างหน้า สภาพแวดล้อมท่ามกลางความมืดทำให้เสียงนี้ชัดเป็นพิเศษ หากเป็นเมื่อก่อนเขาจะสามารถแยกแยะได้ทันทีว่ามีกี่คน แต่ตอนนี้เขาไม่อาจสนใจลงได้ เมื่อถูกขังอยู่ที่นี่ก็ไม่ว่าอีกฝ่ายเป็นศัตรูหรือเป็นมิตร กล่าวได้เลยว่าชายหน้าบากใกล้จะถึงขีดสุดแล้ว สิ่งนี้เป็นการทรมานจิตใจแบบหนึ่งอย่างไม่ต้องสงสัยเลย

เสียงฝีเท้าค่อยๆ ขยับเข้ามาใกล้ เพียงครู่เดียวตรงหน้าก็ปรากฏแสงสว่าง ตอนนี้เขายังปรับดวงตาให้เข้ากับแสง

ไม่ได้

“ศิษย์พี่ ช่วงไม่กี่วันมานี้อยู่สบายดีหรือไม่?” อนุสามเดิน
มาหยุดอยู่ตรงหน้าชายหน้าบาก เยวี่ยชีวเอาคบเพลิงใน
มือเสียบไว้บนผนัง จากนั้นจุดเทียนรอบด้าน ห้องลับ
สว่างขึ้นมาทันที

หลังจากนั้นชายหน้าบากถึงค่อยๆ เห็นคนตรงหน้าได้
อย่างชัดเจน

“ศิษย์น้อง? เร็วเข้า รีบช่วยศิษย์พี่เร็ว ไม่รู้ว่าศิษย์พี่ถูก
ใครลอบทำร้ายเข้า” ชายหน้าบากเห็นอนุสามก็คล้าย
เห็นคนช่วยชีวิต

อนุสามยืมอย่างเยือกเย็น “ศิษย์พี่ ในเมื่อมาแล้วเหตุใด
จึงไม่อยู่หลายวันหน่อยเล่า ศิษย์น้องจะพยายามทำตัว
เป็นเจ้าบ้านที่ดีรับรองท่านอย่างดีเอง”

ชายหน้าบากงุงงอยู่นานสองนาน ถึงได้เข้าใจความ
หมายของศิษย์น้องตน

“เจ้าเป็นคนทำรี?”

“ในที่สุดก็เข้าใจเสียที ศิษย์พี่ก็ไม่ได้นับว่าเป็นคนโหดที่
โง่เขลา” เยวี่ช่วยยกเก้าอี้ตัวหนึ่งมา อนุสามนั่งลงบนนั้น

“กลยุทธ์ข้ามแม่น้ำรีอสะพาน[1] เจ้านี่ช่างไร้ความปราณีจริงๆ” ชายหน้าบากรู้สึกเสียใจที่ทำเรื่องแบบนั้น เขาไม่ควรช่วยนางสังหารคนเลยจริงๆ

“ข้าข้ามแม่น้ำรีอสะพาน? หากไม่ใช่เพราะท่านมักมากในกามจนกล้าคิดลงมือกับไหวเออร์ ตอนนี้จะมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร!” เสียงของอนุสามสูงขึ้นโดยพลัน

“ศิษย์น้อง ข้าเพียงเกิดอารมณ์ชั่ววูบขึ้นมา เจ้าปล่อยข้าไปเถอะ หลานไหวเออร์เองก็ไม่ได้เป็นอะไรนี่” ชายหน้าบากวิงวอน

อนุสามได้ยืนก็ยิ่งโมโหมากกว่าเดิม “หุบปาก! หากเข้าไป

ไม่ทัน ไหวเออร์ของข้าก็คงถูกเจ้า...เจ้ามันคนระยำ”

“ใช่ ข้ามันคนระยำ เจ้าปล่อยข้าไปเถอะ เห็นแก่ว่าเป็น
ศิษย์ร่วมสำนักเดียวกัน” ตอนนี้ชายหน้าบากคิดแค
่อยากจะจากไป ขอแค่ไปได้จะให้เขาทำอะไรก็ยอมทั้ง
นั้น

“ศิษย์พี่ ศิษย์น้องเตรียมของขวัญเล็กๆ น้อยๆ บางอย่าง
ให้ท่านแล้ว หากท่านไม่รับแล้วจะไปได้อย่างไร? เย
วี่ยชีว เอาของมา”

เยวี่ยชีวตอบรับคำแล้วเซ็นของมาข้างหน้า

ภายในห้องที่เงียบสงัดมีเสียงรถเข็นดังขึ้น รถเข็นขนาด
เล็กคันหนึ่งค่อยๆ ปรากฏ ทันใดนั้นดวงตาทั้งสองของ
ชายหน้าบาก็เบิกกว้าง ท่าทางหวาดกลัวอย่างเห็นได้
ชัดเมื่อเห็นเครื่องมือทรมานหลากหลายอย่างที่อยู่บนรถ
เข็น

อนุสามหยาบแสบที่มีตะขอขึ้นมานึงอัน ตัวแสบเปียกชุ่ม
เห็นได้ชัดว่าผ่านการแช่น้ำพริกมา

“ศิษย์พี่ ของพวกนี้เป็นของสะสมที่ดีที่สุดของข้า สมมติ
ว่าข้าฟาดแสบนี้ลงไป รสชาติของมันน่าจะพอทำให้
วิญญาณออกร่างได้เลย” อนุสามลုပ်ไล่ไปตามแสบ ทันใด
นั้นก็ฟาดไปที่ชายหน้าบากอย่างแรง

“อ้าก!” ชายหน้าบากกรีดร้องอย่างน่าเวทนา บนร่างมี
รอยเลือดเป็นแนวยาวเส้นหนึ่งอย่างเห็นได้ชัด หยด
เลือดหลังไหลออกมาไม่ขาดสาย

“เยวี่ซิว เจ้ามาทำต่อ จำไว้ว่าอย่าให้เจ็บถึงเอ็นและ
กระดูกของศิษย์พี่ ข้าไม่อยากให้ศิษย์พี่ตายเร็วเกินไป
ฟาดไปร้อยทีก็พอแล้ว ข้าจะไปเตรียมงานเลี้ยงคืนนี้รอ
ต้อนรับนายท่านก่อน” อนุสามพูดจบก็จากไปทันที

“เจ้าคะ” เยวี่ซิวหยิบแผนที่อนุสามวางไว้ขึ้นมา ตวัดฟาด
ไปที่ชายหน้าบากครึ่งแล้วครึ่งเล่า

เสียงกรีดร้องอันน่าเวทนาภายในห้องลับดังขึ้นไม่มีหยุด

อนุสามเพ่งกลับมาถึงประตูห้องก็พบว่าม็วำงของคนผู้
หนึ่งอยู่ในห้องนาง นางดิ่งมีดสั้นออกมาจากแขนเสื้อ
จากนั้นจึงค่อยๆ เปิดประตู

“เจ้าไปไหนมา?” เสียงค่อนข้างชราเสียงหนึ่งดังขึ้น

“นายท่าน? ทำไมถึงได้มาเร็วนักล่ะเจ้าคะ?” เมื่อพบว่า
เป็นฮ่วนมู่หลี่ อนุสามค่อยๆ เก็บมีดกลับไป

“ฝ่าบาทจะไปไหว้บรรพบุรุษที่วัดกั้วอาน ข้าต้องทำ
หน้าที่รับผิดชอบคุ้มครองความปลอดภัยให้ ฝ่าบาทยังมี

เรื่องที่ต้งหาหรือกับขุนนางคนอื่นๆ อีกก็เลยให้ซ้ำกลับ
มาก่อน”

“นายท่าน เช่นนั้นข้าจะให้พวกเขาไปเตรียมอาหารตอน
นี้เลยนะเจ้าคะ” อนุสามาเดินออกไปข้างนอกพลางชวน
เรียก “เยวียหฺร”

“คุณหนู” เยวียหฺรออกมาจากที่ลับ

“ให้ทางครัวเตรียมของเร็ว นายท่านมาแล้ว”

“เจ้าคะ” ร่างที่เพิ่งปรากฏตัวหายไปอีกครั้ง

อนุสามเดินเข้ามาในห้อง นั่งลงบนตักของฮ่วนมู่หลี่ สอง
มือกอดคอของอีกฝ่ายไว้ “นายท่าน ท่านลองเดาดูสิเจ้า
คะว่าข้ามีข่าวดีอะไรจะบอก”

ฮ่วนมู่หลี่ดูบงออ่อนน้อมของนาง ท่าทางดูสนใจ
มาก “หรือว่าได้ผลประโยชน์อะไรดีๆ มาจากตระกูลเย
วี่ว?” สิ่งที่ฮ่วนมู่หลี่นึกถึงอยู่เสมอก็คือผลประโยชน์

อนุสามมูมปากเบะทันที “นายท่านคิดถึงแต่เรื่องนี้หรือ
เจ้าคะ ข่าวของข้าดีกว่าที่ท่านคิดไว้เสียอีก ก่อนหน้านี้
ไม่นานไม่ใช่ที่ท่านบอกว่าอยากให้ในบ้านมีทายาท
น้อยหรือหรือ ไม่สิ ต้องบอกว่าพูดถึงใจโน้ใจนั้นก็มาพอ
ดี”

“จริงรึ?” ฮ่วนมู่หลี่ประคองท้องอนุสาม ในนี้มีชีวิตน้อยที่
เรียกเขาว่าท่านพ่อก่อตัวอยู่ ช่างเป็นลูกที่มาตอนแก่
จริงๆ

“ลวิ๊ว ให้คนไปเอาสุราเก๋าร้อยปีจากห้องใต้ดินมาที่
วันนี้มีความสุข ข้าอยากจะเมามายเสียหน่อย” เมื่อ
เช่นนี้ บ่าวที่คอยรับใช้อยู่ด้านข้างก็ไปจัดการทันที

“ดีเลยเจ้าคะ แต่นายท่านดื่มได้คนเดียว ข้าดื่มเป็นเพื่อน
ไม่ได้นะเจ้าคะ” น้ำเสียงของอนุสามดูเสียใจ

“ใช่ เจ้าดื่มไม่ได้ ลูกสำคัญที่สุด รอจนเจ้าคลอดแล้ว เจ้า

อยากดื่มเท่าไร ช้าก็จะดื่มเป็นเพื่อเจ้าเท่านั้น”

บ่าวคนหนึ่งถือไหสุราเดินเข้ามา “นายท่าน สุรามมาแล้ว
เจ้าค่ะ”

อนุสามชำเลืองมองบ่าวคนนั้น บ่าวคนนั้นก็หันมาผงก
ศีรษะเล็กน้อยให้ หลังจากที่ได้คำตอบแล้ว อนุสามถึง
เบือนสายตาไป

ทันใดนั้นเยวียหฐก็เข้ามา “คุณหนู เตรียมเสร็จแล้วเจ้า
ค่ะ”

“เช่นนั้นที่ตั้งโต๊ะเถอะ”

มีสาวใช้ที่อยู่ด้านนอกทยอยยกอาหารมาวาง ส่วนมู่หลิ
เปิดไหสุราแล้วเริ่มดื่มทันที อนุสามคืบกับข้าวให้ เพียง
ครู่เดียวก็เต็มถ้วย

“นายท่าน วันนี้ต้องกินเยอะๆ นะเจ้าคะ ของพวกนี้ข้า
ตั้งใจให้ทางห้องครัวเตรียมเอาไว้โดยเฉพาะเลย”

ส่วนมู่หลิมีสีหน้าพึงพอใจ “ลำบากเจ้าแล้ว”

อนุสามรินเหล้าให้ส่วนมู่หลิอย่างต่อเนื่อง ส่วนส่วนมู่หลิ
ก็เอาแต่ดื่ม อาหารพร่องไปได้ไม่เท่าไรสุราก็ลดไปครึ่งไห
แล้ว

เมื่อเห็นว่าสติของฮ่วนมู่หลี่เคลิ้มไปเล็กน้อยและเริ่มจะ
เมา อนุสามจึงส่งสัญญาณมือให้เยวี่หยูว่าทำตามแผน
ได้

เยวี่หยูเข้าใจทันที นางออกไปกับเยวี่ชิวที่เพิ่งจะกลับ
มา

.....

[1] ข้ามน้ำร้อนสะพาน หมายถึง หลอกใช้งานคนอื่น
เสร็จแล้วถีบหัวส่ง

บทที่ 28 ลักลอบช่วงชิง

เยวี่ยชีวกับเยวี่ยหฺรู่ใช้วิชาตัวเบามาถึงห้องหนังสือด้วยความรวดเร็ว ทั้งสองมองหน้ากันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นเยวี่ยชิงก็ฉลักประตูเดินเข้าไป ส่วนเยวี่ยหฺรู่ปิดประตู จาก

นั่นก็เข้าไปซ่อนตัวดูต้นทางอยู่ในพุ่มไม้

หาว่าไม่ว่าทุกอย่างถูกดวงตาสีเงินคู่หนึ่งกับดวงตาสีม่วง
คู่หนึ่งเก็บภาพเอาไว้แล้ว

หลิวเยี่ยนนั่งอยู่บนต้นไม้อย่างเกร็งๆ มือทั้งสองโอบกอด
ต้นไม้เอาไว้ ตาทั้งสองจ้องมองห้องหนังสือโดยไม่
กะพริบ

จื่อชิงเกอเห็นท่าทางของเขาแล้วก็ขบขันเล็กน้อย “อา
เยี่ยน กอดต้นไม้ไม่สู้กอดข้าจะปลอดภัยกว่าหรือ สบาย
ใจเถิด มีข้าอยู่ด้วยทั้งคน”

หลิวเยียมองท่านราชาด้วยความเคือง “เหลวไหล!
เกาะตันไม้¹นี้ไม่มีทางตกหรอก ถ้าถอดเจ้าแล้วข้าไม่ระวัง
เพียงนิดเดียว พวกเราก็ตกลงไปทั้งคู่^๒นะสิ” หลิวเยียใน
เวลานี้ไม่รู้^๓สึกเลยว่าหากชายทั้งสองคนถอดกัน ระดับ
ความสนิทสนมนี้จะเกินไปไกลกว่าความเป็นเพื่อน

“อาเยียดึกเพื่อข้าเช่นนี้ ข้าดีใจยิ่งนัก” มุมปากของจื่อชิง
เกยยกขึ้นโค้ง “ถึงแม้จะตกลงไปจริงๆ ข้าก็จะเป็นเบาะ
รองให้เจ้า จะไม่ให้เจ้าบาดเจ็บแม้แต่ปลายขน” ในดวง
ตาสีม่วงเต็มไปด้วยความแน่วแน่

หน้าของหลิวเยียดังเล็กน้อย “เจ้าเก่งตั้งขนาดนั้น พวก
เราไม่มีทางตกลงไปหรอก” พูดจบกก็ถอดแขนจื่อชิงเกอ

เวลาที่อยู่ด้วยกันกับจื่อชิงเกอเขามีความรู้สึกพิเศษอย่าง
หนึ่ง มันเป็นความรู้สึกที่ไม่เหมือนกับที่มอบให้พี่ชาย
ของคนที่เขาพึ่งพาได้และเชื่อใจในตัวพี่ชาย แต่สำหรับ
จื่อชิงเกอมันมีมากกว่านั้นคืออยากเข้าใกล้และชิดใกล้
เขา อยากรู้จักเขาให้มากยิ่งขึ้น บางครั้งก็แค่ได้มองเขาก็
รู้สึกพอใจแล้ว

จื่อชิงเกอขยับกายไปหาหลิวยี่เย่ แบบนี้ดูแล้วเหมือนกับ
ว่าร่างมั่งร่างของหลิวยี่เย่กำลังอิงแอบอยู่ในอ้อมกอด
ของจื่อชิงเกอ

ข้างนอกห้องหนังสือบรรยากาศอบอุ่นหวานชื่น แต่ภายใน

ในห้องหนังสือกลับเต็มไปด้วยความตึงเครียด

เยวียชีวที่เอาแต่ค้นหาอยู่ตลอดเวลาแทบจะรื้อพลิกห้อง
จนทั่วแล้วก็ยังไม่เจอกลไกช่องลับ นางอดไม่ได้ที่จะ
สงสัยว่าข่าวของคุณหนูมีปัญหาหรือไม่ ความจริงแล้ว
ของอาจจะไม่อยู่ในห้องหนังสือ แต่แหล่งที่มาของข่าวนี้
คือหอเงา หากถามว่าหอเงาคือสถานที่ใด หอเงาก็คือ
สถานที่สืบเสาะรวบรวมข่าวกรอง หากหอเงากลับพูดว่า
เป็นแหล่งรวบรวมข่าวอันดับสอง ก็คงไม่มีใครกล้าเป็น
อันดับหนึ่ง

เมื่อลองหาใหม่อีกครั้งอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ก็ยังไม่พบสิ่ง
ใด นางจึงจำต้องไปรวมตัวกับเยวียหู

เดินออกมาจากห้องหนังสือ เยวี่ยชีวก็ทำมือเป่าปาก
เลียนเสียงนกร้อง เยวี่ยหฺรุที่อยู่ไม่ไกลปรากฏตัวทันที

“เป็นอย่างไรบ้าง?” เยวี่ยหฺรุถาม

“หาของไม่เจอ”

“จะเป็นไปได้อย่างไร? เจ้าตกหล่นที่ใดไปหรือเปล่า?” เย
วี่ยหฺรุไม่อยากจะเชื่อ นางเดินนำเข้าไปในห้องหนังสือ
ส่วนเยวี่ยชีวมองรอบด้านอยู่สองสามทีแล้วตามเข้าไป

“ดูเหมือนพวกนางจะหาไม่เจอนะ”

จื่อซิงเกออี้มแต่ไม่พูดอะไร

“ของไม่อยู่หรือ?”

จื่อซิงเกออี้มยังคงยิ้มอยู่อย่างนั้น

หลิวเยี่ยหงุดหงิดเล็กน้อย เขาตบไปที่ต้นขาของตัวเองนั้นอย่าง
แรง

“ของยังอยู่” จื่อซิงเกอเอ๋อมระอาเล็กน้อย “ในเมื่ออาเยี่ย
อยากรู้ขนาดนี้ ข้าก็ไม่ตระหนี่ถี่เหนียว”

“รีบพูด!” ในเมื่อของยังอยู่ อีกสองคนข้างในก็เป็น
องครักษ์เงาที่ผ่านการฝึกมาอย่างดี หากพวกนางหาไม่
เจอก็ต้องบอกเลยว่าของนั้นเก็บซ่อนไว้ดีจนเกินไป ส่วน
ที่ซ่อนของนั้นทำให้หิวเอ๋ยรู้สึกสนใจเป็นอย่างมาก

จึงชิงเกอตบศีรษะหิวเอ๋ยเบาๆ ใบหน้ายิ้มอย่างอ่อน
โยน“อยู่ที่นี้”

ในช่วงเวลานี้หิวเอ๋ยฟังไม่เข้าใจ ความสงสัยในดวงตา
สีเงินยิ่งเพิ่มมากขึ้น แต่เพียงครู่เดียวก็มลายหายไป

“ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้เอง” คนทั่วไปมีหรือจะนึกถึงที่ซ่อนที่

นั่นได้ นี่มันเกินกว่าความคิดปกติทั่วไปแล้ว ฮ่วนมู่หลี่
นับได้ว่าเป็นคนที่ช่างใช้สมองครุ่นคิดได้ดีเลยทีเดียว

สองคนที่อยู่ข้างนอกกำลังว่างอย่างสบายใจ ส่วนคน
ข้างในกลับรีบร้อนจนหัวหมุน

“ถ้าหาไม่เจอจะทำอย่างไรดี? เวลาที่ผ่านมาไม่นานมาก
แล้ว ไม่รู้ว่าสถานการณ์ทางฝั่งคุณหนูต่อนี้เป็นอย่างไร
บ้าง”

“อย่าเพิ่งตื่นตระหนกไป พวกเราลองหาอย่างละเอียดดู
อีกรอบเถอะ คุณชายน้อยของพวกเขา กำลังรอความช่วยเหลือ
เหลือจากพวกเราอยู่นะ!” ในช่วงเวลาที่สำคัญ เยวี่หยูก็

ยังนั่งสงบ

เมื่อเยวี่ยชีวิใจเย็นลงก็เริ่มทุ่มเทาให้กับการค้นหาอีกครั้ง
ส่วนเยวี่ยหฐยีนอยู่ตรงที่เดิม ดวงตาทั้งสองกวาดมอง
จากด้านหนึ่งของห้องหนึ่งสื้อไปยังอีกด้านหนึ่งพลาจขบ
คิดว่ามีความเป็นไปได้ที่ห้องนี้จะมีกลไกอยู่ทุกหนแห่ง

ด้านนอก

จื่อชิงเกอยีนผลท้อที่ไม่รู้ว่าล้วงเอามาจากที่ไหนให้หลิ
เยี่ยหนึ่งลูก “กินแก้เบื่อเสียหน่อย”

หลิเยี่ยมองเขาตั้งแต่หัวจรดเท้าไปหนึ่งรอบ ก็พบว่าเอา

ผลท้อลูกนี้เอาจอกมาจากที่ใดกันแน่ เขาคล้าในอกจื่อ
ชิงเกออยู่หลายทีอย่างไมยอมแพ้ รวมถึงดิงคอสื่อของ
อีกฝ่ายเล็กดูข้างใน

นัยน์ตาสีม่วงของจื่อชิงเกอไหววูบ ท้องช่วงล่างมีกองไฟ
กำลังลุกโชน มือที่แบอยู่ก็กำจนเป็นหมัดจนมองเห็นเส้น
เลือดบนมือปูดนูนขึ้นมาอยู่รำไร จะเห็นได้ว่าท่านราชา
ได้แต่อดทนต่อความทุกข์ทรมาน แต่คนผู้นี้กลับไม่รู้สึกร
ตัวเลยสักนิดว่าตนเองได้ก่อกองไฟเข้าให้แล้ว

เมื่อหิวเฝียไม่พบสิ่งใดก็รับผลท้อมาจากมือจื่อชิงเก
อแล้วกัดคำใหญ่อย่างแรง ท่านราชามองแล้วรู้สึกใจ
ผวาเล็กน้อย ทำไมเขาถึงได้รู้สึกว่สิ่งที่หิวเฝียกัดไม่ใช่
ผลท้อ แต่เป็นเขา!

ผลท่อกว่าครึ่งถูกกินไปแล้ว หลิวเยี่ยถึงได้หยุดปากแล้ว
คว่ำแขนเสื้อของจื่อชิงเกอขึ้นมาเช็ดปาก จากนั้นก็เผย
รอยยิ้มพึงพอใจอย่างยิ่ง “อิ่มแล้ว”

มุมปากของจื่อชิงเกอยกโค้งขึ้นลึกกว่าเดิม เจ้าเด็กคนนี้
ช่างพอใจอะไร่ง่ายดายเสียจริง

“เจ้าว่าพวกนางจะหาเจอไหม?” หลิวเยี่ยที่อยู่ในอ้อม
แขนจื่อชิงเกอหาตำแหน่งที่สบายแล้วเอนซบ พอเขากิน
อิ่มก็เริ่มง่วงทันที

จื่อชิงเกอเกยคางบนหัวหลิวเยี่ย สองมือโอบเอวบางของ

อีกฝ่ายแล้วค่อยๆ กระชับให้แน่นขึ้น “เจอลิ ปัญหาก็คแค่
เวลาเท่านั้น เยวียหรูคนนั้นไม่ธรรมดาเลยทีเดียว อย่าง
น้อยนางก็ฉลาดมาก”

หลิวเยี๋ยพยักหน้าเห็นด้วย

ภายในห้องหนังสือ

เยวียชีวยังคงหาไม่หยุด ส่วนเยวียหรูนั่งลงบนเก้าอี้ที่มี
พนักแขนที่ฮ้วนมู่หลีมักจะนั่งทำงานอยู่เป็นประจำ นาง
กำลังลองคิดในมุมมองของฮ้วนมู่หลีดู

“เยวียหรู อย่าเพิ่งพักสิ รีบช่วยกันหาเร็ว” เยวียชีวเริ่ม

หงุดหงิดขึ้นมาแล้ว

ส่วนเยวียหฐำเลื่องมอญนางครู่หนึ่งแล้วเอนพิงกับเก้าอี้
อย่างสบายและผ่อนคลาย

ทันใดนั้น เยวียหฐก็เบิกสองตากว้าง จ้องมองส่วนที่ยื่น
โผล่ออกมาเล็กน้อยบนคานห้อง หากเดาไม่ผิด นั่นก็
คือ.....

พอออกแรงไปหนึ่งที เยวียหฐก็ขึ้นไปอยู่บนคาน จากนั้น
ก็กดส่วนที่ยื่นออกมาเล็กน้อยนั้นลงไปอย่างแรง

“เจอ เจอแล้ว” เยวียหฐร้องอุทาน

ที่เท่าไ้ไ้ตะของฮ่วนมู่หลี่ก็มีช่องลับอยู่ และขนาด
เล็กขุดหนึ่งก็กำลังนอนแน่นิ่งอยู่ในนั้น

เยวี่หฺงกระโดดลงมา หยิบขนาดเล็กขึ้น จากนั้นก็
หยิบขุดที่มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกันอีกขุดวางกลับไว้
ที่เดิม

“รีบไปเถอะ”

ร่างทั้งสองหายวับไปจากห้องหนังสือด้วยความรวดเร็ว

จื่อชิงเกอกับหลิวเยี่ยที่อยู่ข้างนอกก็กลับไปแล้วเช่นกัน

เนื่องด้วยหิวเฝ้ายหลับไปแล้ว จื่อชิงเกอจึงอุ้มคนงาม
พากลับไปนอนที่ห้องดี ๆ

.....

บทที่ 29 คลื่นไต้ฟ้า

เมื่อเยวี่หยูกับเยวี่ชิวกลับมาหอวาริกระจ่าง ก็ผ่าน
ยามจื่อ (23.00-1.00 น.) ไปแล้ว

พวกนางมาถึงประตูห้องนายของตน แต่ละคนต่างก็มอง
หน้ากัน ไม่รู้ว่าควรจะเข้าไปหรือไม่ หากนายท่านอยู่ใน
ห้องละก็....

“เข้ามามี” เสียงอนุสามดังออกมา

ทั้งสองได้ยินก็เดินเข้าไปโดยไม่ลังเลสักนิด

“นายท่านไม่อยู่ที่นี้ ข้าพาเขาไปพักอีกห้องหนึ่งแล้ว”

เห็นคนสนิททั้งสองทำท่าสงสัย अनुสามจึงอธิบาย

เยวี่ยหุหิบขวิดออกจากอกเสื้อวางลงบนโต๊ะด้วย

ความระมัดระวัง “คุณหนู ได้ของมาแล้วเจ้าค่ะ”

อนุสามได้ยินก็ดีใจกใหญ่ “เร็ว รีบไปห้องไหวเออร์”

นางพุดพลาจคว้ามั่นไว้ในมือ

ทั้งสามเข้าไปในห้องฮ้วนซิงไห่ด้วยความรีบร้อน

เยวี่ยชีวประคองฮ้วนซิงไห่ขึ้นอย่างเบามือ อนุสามเปิด

ขวดแล้วจ่อไปที่ริมฝีปากลูกชายตน สองนิ้วของเยวียชีว
บีบกรามส่วนซึ่งไหว บังคับให้เขาอ้าปาก จากนั้นอนุสาม
ค่อยๆ กรอกของเหลวในขวดลงไป

“คุณหนู ทำไมไม่กลืนถึงได้แปลกแบบนี้ล่ะเจ้าคะ?”

“บางทีอาจจะเป็นลักษณะพิเศษของยาเขียนก็ได้ ใน
ตำนานเล่าไว้ว่ามีเพียงเขียนเท่านั้นที่ได้ดื่มมัน ต้องแตก
ต่างกับของบนโลกมนุษย์เป็นธรรมดา”

“เจ้าคะ” เยวียชีวพยักหน้าพร้อมกับประคองส่วนซึ่ง
ไหวกลับลงไปในอนดีฯ

“พวกเจ้าไปพักผ่อนก่อนเถอะ ข้าจะอยู่เฝ้าไหวเออร์” อนุ
สามเอาปอยผมตรงหน้าผากฮ้วนชิงไหวทัดหูให้

ทั้งสองหมุนกายเดินออกประตูไป เยวี่ยหฺรู่หันกลับมา
มองแวบหนึ่งแล้วปิดประตู

“ข้ายังกังวลอยู่นิดหน่อย”

“ทำไมหรือ? อีกเดี๋ยวนายน้อยก็ฝันแล้ว ไม่ต้องเป็นห่วง
หรอก” เยวี่ยชีวคิดว่าเยวี่ยหฺรู่พะวงจนเกินเหตุไปหน่อย

“ข้าคงรู้สึกไปเอง หวังว่าจะไม่มีเรื่องอะไรไม่ดีเกิดขึ้น”
นางรู้สึกว่เรื่องราวดำเนินไปง่ายจนเกินไป นางกลัว

จริงๆ ว่าหลังจากนี้จะมีอุปายอะไรซ่อนอยู่

ในเวลานั้น บนต้นไม้ภายในสวนมีงูสีเทา กำลังเลื้อยอยู่
ตัวหนึ่ง ดวงตาเขียวเป็นประกายเฝ้าแต่จ้องมองไปยัง
ห้องด้านหน้า หลังจากได้เห็นเหยี่ยวพร้อมกับเหยี่ยวตัวจากไป
แล้ว รอบตัวงูสีเทาก็มีหมอกสีขาวลอยขึ้น จากนั้นก็
ปรากฏร่างเฝ้าที่ขยับวูบวาบขึ้น เป็นสุขอย่าง
ต้องสงสัย

สุของกระโดดลงจากต้นไม้ เดินออกไปยังริมหน้าต่าง
แล้วมองลอดช่องว่างเพื่อดูข้างใน อนุสามนั่งอยู่ข้างโต๊ะ
กำลังเอามือเท้าศีรษะหลับตาพักผ่อน

ดูท่าส่วนชิงไห่ที่น่าจะเต็มมันไปแล้ว ความจริงของนั้นไม่ใช่สุราเฟิงลู่ เพราะมันถูกเขาปรับเปลี่ยนไปก่อนหน้านี้แล้ว คนพวกนี้จะคู่ควรกับวาทิตพทย์ที่เขาทำให้สูญหีนกับฝ่าบาทกับมือได้อย่างไร วันนี้เขามาที่นี่เพื่อช่วยคน ด้วยไม่อาจปล่อยให้ฝ่ายตายไปอย่างง่ายดายได้ ไม่เช่นนั้นชีวิตสูญหีนของนายท่านตนได้หมดความสนุกกันพอดีกับศัตรูต้องค่อยๆ ทรมานไป จะให้เขาไปแบบสบายได้อย่างไร

ฮุยถงพิจารณาจนได้ความคิดหนึ่ง เขาเหยียดแขนเสื้อ ฐีเทาตัวหนึ่งก็ค่อยๆ เลื้อยออกมาจากข้างใน ต่อมาก็เอายาเม็ดในมือวางไว้ตรงหน้าฐีน้อย เจ้าฐีตัวเล็กคาบเม็ดยาไว้ จากนั้นก็ส่ายหางไปมาแล้วเลื้อยเข้าไปในรอยแยกตรงหน้าต่าง

งูน้อยบิดร่าง เลี้ยวคดเคี้ยวผ่านสิ่งกีดขวางอย่างอนุสาม
ไปจนถึงใต้เตียง แล้วเลื้อยตามเสาเตียงขึ้นไปบนเตียง
ต่อ จนกระทั่งเลื้อยถึงหน้าอกของฮ่วนซิงไหว หัวงูก็ยื่น
ไปข้างหน้า เอาเม็ดยาในปากส่งเข้าปากฮ่วนซิงไหว ต่อ
มาก็ออกแรงจนเม็ดยาถูกบีบแตก ยาน้ำที่อยู่ด้านในไหล
เข้าสู่ภายในปากฮ่วนซิงไหว ฝ่ายหลังจำต้องกลืนมันลง
ไป สุดท้ายยังเอาลิ้นเลียริมฝีปากไปมา

หลังจากเสร็จเรื่อง งูน้อยชูหัวขึ้นแล้วย้อนกลับตามทาง
เดิม จวบจนมาพัวนอนอยู่บนคอฮุยถง เจ้าตัวเล็กส่ายหัว
กระดิกหาง หางของมันตบย่นไหลฮุยถงเป็นจังหวะ

“เจ้าตัวเล็ก เจ้านี้ได้คืบจะเอาศอก ได้ทำเพื่อฮุยถงก็นับ

ว่าเป็นเกียรติแก่เจ้าแล้ว” สุของใช้นิ้วมือจิ้มหัวของงู
น้อย

งูน้อยแลบลิ้นงูที่เป็นแฉก ไม่ยอมเลิกรา

ภายใต้ความเอือมระอา สุของล้วงเอาน้ำตาลหนึ่ง
ก้อนออกมายัดใส่ปากงูน้อย เจ้าตัวเล็กถึงได้กลับไปใน
แขนเสื้อด้วยพอใจเต็มเปี่ยม

สุของมองไปทางฮ้วนชิงไห่อย่างมีเลศนัย ช่างรอคอย
ปฏิกิริยาในยามที่เขาตื่นขึ้นมาในวันพรุ่งนี้จริงๆ คนผู้นี้
รักความสวยความงาม เหยียนอวี่จึงเพิ่มตัวยาลูกตัวใส่
ในยาถอนพิษให้เป็นกรณีพิเศษ เป็นโอกาสเหมาะมอบ

‘ความประหลาดใจ’ ครั้งใหญ่ให้กับเขาพอดี

ห้องหนังสือ

ตรงหน้าฮ้วนมู่หลี่มีชายชุดดำคุกเข่าอยู่สามคน คนพวก
นี้คือคนที่เขามุมานะปลุกฝังเลี้ยงดูมานานหลายปี ตอน
นี้เพื่อให้แน่ใจว่าฝ่าบาทจะเดินทางไปวัดกั๋วอานด้วย
ความปลอดภัย เขาจึงตัดสินใจส่งคนพวกนี้ไป หากสู้กับ
พวกมือสังหารปกป้องฮ่องเต้ได้สำเร็จ เขาก็จะกลายเป็น
ผู้มีพระคุณที่ช่วยชีวิตฮ่องเต้เอาไว้ หลังจากนั้นจะมีชีวิต
ก้าวหน้าพรอดพรวด

“พวกเจ้าฟังให้ดี หน้าที๋ของพวกเขาเจ้าคือเดินทางไปพร้อม

ฝ่าบาท คอยติดตามคุ้มกันอย่างลับๆ รอจนพวกมือ
สังหารปรากฏตัวค่อยจัดการให้เรียบ อย่าให้เหลือแม้แต่
คนเดียว!”

“ขอรับ” ทั้งสามตอบเป็นเสียงเดียวกัน

“เอาละ ไปเตรียมตัวเถอะ คาดว่าคงภายในสองวันนี้”
ฮ่วนมู่หลี่โบกมือ

“ผู้น้อยขอตัว” ชายชุดดำทั้งสามลุกขึ้นแล้วถอยจากไป
พร้อมกัน

ฮ่วนมู่หลี่หยุดชะงักไปชั่วครู่ จากนั้นก็ตัดสินใจออกเดิน

รู้เขารู้เราถึงจะรบร้อยครั้งก็ชนะร้อยครั้ง เขาต้องไปคุย
กับจื่อชิงเกอดู เพื่อจะได้ข่าวเกี่ยวกับมือสังหารมากกว่า
นี้

สวนเฟิง

“เจ้ามาได้อย่างไร?”

“มาเยี่ยมน้องชายตัวเองไม่ได้หรือ? กลับแล้วรี?” ฮ่วน
หลิวเฟิงเอนพิงกับต้นไม้

“อืม” จื่อชิงเกอส่งเสียงขึ้นจุมูกแค่พยางค์เดียว

“เตรียมการเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่รอให้ปลาติดเบ็ดเท่า
นั้น”

“รูปแบบนี้ไม่จำเป็นต้องมาบอกเองก็ได้” จ้อยชิงเก
อนั่งลงบนม้านั่งหิน

ฮ่วนหลิวเฟิงแถมยิ้ม “เมื่อครูนี้อันได้บอกหรือว่ามาเยี่ยม
น้องเก่า”

ยามนี้เอง ฮุยถิงวิ่งเหยาะๆ เข้ามา “ฝ่าบาท ฮ่วนมู่หลิวมา
ขอรับ”

จ้อยชิงเกมุ่นหัวคิ้ว “เขามาทำไม? หรือว่ายังอยากรู้อะไร

บางอย่าง?”

“ฮ่าๆ” ส่วนหลิวเฟิงหัวเราะลั่น“เจ้าก็อยู่ต้อนรับตาเฒ่า
นั้นไปแล้วกัน ข้าจะไปดูน้องแก้ว ไม่ได้พบกันวันเดียว
รู้สึกเหมือนไม่ได้พบกันสามฤดูใบไม้ร่วงเลย”

เมื่อเห็นร่างของส่วนหลิวเฟิงหายไป จื่อชิงเกอในตอนนั้นก็
แทบอยากจะฆ่าส่วนมู่หลี่ เวลาควรที่มากลับไม่มา แต่
มาเวลานี้เสียได้ เขาจะปล่อยให้อาเยี่ยอยู่กับเจ้าจิ้งจอก
คิดไม่ซื้อได้อย่างไร เขาไม่เชื่อเด็ดขาดว่าส่วนหลิวเฟิงจะ
ปล่อยโอกาสนี้ไป เต้าหู้ของอาเยี่ยต้องถูกกินจนเกลี้ยง
แน่ เจ้าส่วนมู่หลี่สมควรตาย!

ส่วนหมู่หลืเข้ามำใกล้เรื่อย ๆ จี๋ชิงเกอสีหน้าไว้

อารมณ์ “นายท่านส่วนมาเยื่อนยามดึก รบกวนคนกำลัง
หลับฝัน มีเหตุอันใดหรือ?” น้ำเสียงเขาเย็นยะเยือกขีด
สุด

ส่วนหมู่หลือดไม่ได้ที่จะสั่น แต่พอนึกถึงอนาคตของตนเอง
ก็ฝืนตีหน้านิ่งเอาไว้ “คุณชายจี๋ ข้ำต้องขออภัยอย่างยิ่ง
ที่มารบกวนกลางดึก แต่พอนึกถึงพวกมือสังหารแล้ว ข้ำ
ก็กินไม่ได้นอนไม่หลับ เรื่องนี้เกี่ยวกับความปลอดภัย
ของฝ่าบาท ข้ำไม่กล้าประมาท หวังว่าคุณชายจะเข้าใจ
ข้ำที่เป็นขุนนางซื่อสัตย์สุจริต ช่วยบอกข่าวเกี่ยวกับมือ
สังหารกับข้ำมากกว่านี้”

นั่นประไร! มุมปากของจี๋ชิงเกอยกโค้ง “นายท่านส่วน

ช่างจรรักษ์ก็ดีต่อบ้านเมืองยิ่งนัก เห็นแก่ใจที่จรรักษ์ก็ดีนี้
ข้าจะเตือนท่านเอาไว้สองอย่าง”

ส่วนหมู่หรีได้ยินก็ดีใจยกใหญ่ “เช่นนั้นข้าต้องขอขอบคุณ
คุณชายจื่อไว้ ณ ที่นี้ ไม่ทราบว่าคุณชายมีข่าวเมื่อใด
หรือ?” ประโยคสุดท้ายเขาถามด้วยความระมัดระวัง
ด้วยเกิดกลัวว่าจื่อชิงเกอจะกลับคำ

นัยน์ตาสีม่วงของจื่อชิงเกอหรือลงเล็กน้อย “ข้าบอกได้แค่
ประโยคเดียว ระวังคนใกล้ตัวเอาไว้ ส่วนเรื่องอื่นต้องขอ
อภัยที่ผู้น้อยไม่อาจบอกได้ แต่พอถึงเวลานั้นนายท่าน
ส่วนก็น่าจะพบเบาะแสบางอย่างแล้ว”

คนใกล้ตัว? หรือว่าในจวนของเขามีคนคิดไม่ดีอยากทำ
ร้ายตระกูลฮ้วน? เขาไม่มีทางปล่อยคนผู้นั้นเอาไว้แน่
ตอนนี้ก็รู้ขอบเขตจำกัดแล้ว เหลือกก็แค่ต้องรอดูวันนั้น
เขาต้องกำจัดคนคนนั้นเสีย แต่คนที่ใกล้ชิดกับเขาก็มีไม่
มาก มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้น ดูเหมือนว่าต้องสืบดูให้ดีเสีย
แล้ว

“คุณชาย ข้าไม่รบกวนแล้ว เช่นนั้นขอตัวลา”

จื่อชิงเกอยิ้มน้อยๆ เขารู้ว่าฮ้วนหมู่หลี่มีเป้าต้องสงสัยใน
ใจแล้ว คนคนนี้มีลักษณะนิสัยน่าสงสัยมาก พวกเขา
กำลังคิดจะใช้ประโยชน์จากจุดนี้ทำให้ฮ้วนหมู่หลี่ตีตัว
ออกห่างคนผู้นั้น

ตอนนี้เขาต้องไปดูอาเยียก่อน จะได้ไม่ถูกคนผู้นั้นแอบ
กินเต้าหู้เอาเงียบๆ อาเยียเป็นคนของเขา!

ท่านราชาต้องไปปกป้องสิทธิ์ของตนเองแล้ว

.....

บทที่ 30 คืบก่อนวันออกเดินทาง

วันนี้ คนที่มีตำแหน่งฐานะในจวนตระกูลฮ้วนตื่นแต่เช้า
มารวมตัวกันที่ห้องโถงใหญ่

เหล่าอนุทั้งหลายนั่งรวมกลุ่มคุยกัน จะขาดก็แต่อนุสาม
เท่านั้น

“พวกเจ้าว่าวันนี้้องสามเป็นอะไรไป? ปกตินางจะ
กระตือรือร้นเรื่องพวกนี้ที่สุดนี่ แต่ตอนนี้แม้แต่เงาก็ยังไม่

โผล่มาเห็น” อนุสองหงผู้แปลกใจเล็กน้อย

“ดูเหมือนข่าวของพวกเขาจะล่าช้าไปหน่อยนะ ข้าได้ยิน
มาว่าคุณชายห้าของเราเหมือนจะป่วยเป็นโรค
ประหลาด ใบหน้าเสียโฉมไปจนสิ้น ตอนนี้อยู่ๆ เอาแต่
หลบอยู่ในห้องไม่กล้าออกมาพบปะผู้คน พี่สามเลยเอา
แต่ยุ่งดูแลลูกจนไม่มีเวลามากับพวกเรานะสิ” อนุห้าไป
โหรวพุด

นางเดาว่าเป็นผลงานชิ้นเอกของคุณชายสี่ ระบายความ
คับแค้นใจอย่างหนักหน่วงในคราเดียว ใครใช้ให้คนชั้น
ต่ำอย่างเยวี่ลวีชีวถือดีว่าตนเป็นคนตระกูลเยวี่จวนไม่
เห็นอนุคนอื่นๆ อย่างพวกนางอยู่ในสายตา กัน นายท่าน
โปรดนางก็ไม่ใช่เพราะนางเป็นสตรีที่ดีอะไร แม้จะใช้แซ่

เยวีย แต่ก็ยังเป็นเพียงหนึ่งในลูกหลานมากมายของผู้นำ
ตระกูลเยวียเท่านั้น มารดาของนางเป็นเพียงแค่สาวใช้
ฐานะนี้อาไปอวดได้ที่ไหนกัน สุดท้ายพวกนางสองแม่
ลูกก็ขึ้นมาเชิดหน้าชูตาอะไรไม่ได้ พอส่งช่วงต่อให้ผู้นำ
ตระกูลคนใหม่ นางก็จะมีประโยชน์อีกต่อไป ถึงยาม
นั้นนายท่านต้องทอดทิ้งนางเป็นแน่

แต่น่าเสียดายที่ไปโหลวคิดผิด เหตุที่ฮ้วนมู่หลี่โปรด
ปรานเยวียลวีชีวเพียงคนเดียวไม่ใช่เพียงเพราะเป็นคน
ตระกูลเยวีย แต่เพราะนางฉลาด รู้จักรุก รู้จักถอย ทั้งยัง
เสนอความคิดเห็นให้กับฮ้วนมู่หลี่อีกมากมาย

ฮ้วนชิงเหยาที่นั่งอยู่อีกด้านมองพวกสตรีชุปชิบนิินทา
ด้วยสายตาเย็นชา หญิงพวกนี้น่าหวนกหูจริงๆ

เมื่อหลิวเยี่ยกับจื่อชิงเกอเดินเคียงไหล่กันเข้ามา ดวงตา
ของฮ้วนชิงเหยาเปล่งประกายทันที คล้ายกับเจอผู้มีพระ
คุณเข้า ช่วงระยะเวลาสั้นๆ นี้เขาถูกนายท่านของตัวเอง
กดขี่ใช้งานเยี่ยงทาส หากไม่ใช่เพราะครั้งนี้ฮ่องเต้จะ
เสด็จไปเช่นไหว้บรรพบุรุษ และเขาก็มีไหวพริบบอกว่า
ข้างกายคุณชายรองต้องการตน เช่นนี้นายท่านคงไม่
ปล่อยให้เขากลับมา แต่ที่สำคัญคือเจ้าฟังพอนเหลื่อง
นั้นก็มาด้วย อยู่ในสวนคงอยู่ดีๆ ไม่อยู่ ไม่มีธุระอะไรจะ
วิ่งแจ้นมาเมืองหลวงทำไม จริงๆ เลยเชียว เขาไม่อยาก
อยู่กับเจ้าฟังพอนเหลื่องนั้น ก็เพราะวันๆ ถูกเยาะเย้ยจน
เสียความมั่นใจในตัวเองไปไม่น้อย ทั้งยังชอบกดขี่ไล่เขา
แล้วฉวยโอกาสลอบหัวอีก หากถูกกดจนเต็มขั้นขึ้นมา จะยัง
มีหญิงที่ไหนสนใจเขาเล่า?

“คุณชายรอง ไม่สิ พี่สี่ ไม่เจอกันนาน น้องคิดถึงท่าน
มากเลย” หางตาของฮ่วนชิงเหยาเหมือนจะมีน้ำตาคลอ
อยู่สองหยด สวรรค์รู้ดีว่าเขาที่ได้พบคุณชายรองนั้น
ตื่นเต้นดีใจมากเพียงใด

หลิวเยี่ยยิ้มๆ เขารู้ว่าน้องสาวคนนี้เปลี่ยนไปมาก

“ไม่เจอกันหลายวัน ชิงเหยาสบายดีหรือ?” เหมือนตั้งแต่
กลับมาตระกูลฮ่วนวันนั้นก็ไม่ได้เห็นนางอีกเลย

“ดีๆๆ พอเจอท่าน ข้าก็สบายดีเลย” ฮ่วนชิงเหยาพยัก
หน้าราวกับโกจิกข้าว หากไม่ใช่เพราะครั้งนี้ต้องคุ้มครอง

คุณชายรอง เขาก็คงจะถูกกดขี่เป็นทาสอยู่เหมือนเดิม

หลิวเยี่ยรู้สึกสับสน ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี เขารู้สึกว่าวันนี้
ส่วนชิงเหยาแปลกไปเล็กน้อย อืม ควรจะบอกว่ามี
อาการทางประสาทนิดๆ มากกว่า

แต่จื่อชิงเกอที่อยู่ข้างๆ กลับทำหน้าถมึงทิ้งอย่างสุดขีด

พอเจอท่านก็สบายดี? นี่มันคำพูดอะไรกัน!

ฟังแล้วเหมือนสนใจในตัวอาเยี่ยของเขาอย่างไรอย่างนั้น
หากเป็นเช่นนี้จริงๆ เขาก็ไม่ถือสาที่จะส่งศิระของคนที่
นี้ให้กับฮ่วนหลิวเฟิง

เมื่อเห็นหลิวเยี่ยทำหน้างุนงง ฮ้วนชิงเหยา ก็เปิดปากอีกครั้ง “ข้าหมายถึงไม่ได้พบกันหลายวัน ตอนนี้พอได้เจอกันจึงดีใจมาก”

ฮ้วนชิงเหยายิ้มจนใบหน้าสดใส หารู้ไม่ว่าคำพูดของเขา ทำให้ตัวเองก้าวเข้าสู่ประตูปรโลกไปแล้วส่วนหนึ่ง

ยามนี้ ฮ้วนมู่หลี่ที่เอาสองมือไพล่ก็เดินเข้ามา เขากวาดตามองทุกคนที่ยืน “วันนี้ที่เรียกพวกเจ้ามาเพราะมีเรื่องจะประกาศให้รู้กัน พรุ่งนี้ฝ่าบาทจะเสด็จไปวัดกั๋วอาน เพื่อเซ่นไหว้บรรพบุรุษ ฝ่าบาททรงวางพระทัยในตัวข้า สั่งให้ข้ารับหน้าที่คุ้มกันโดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้ฝ่าบาทจึงอนุญาตให้ทุกคนในตระกูลฮ้วนของเราเดินทางไปด้วย

เรื่องนี้นับว่าเป็นเกียรติอย่างยิ่ง และมีเพียงตระกูลฮ่วน
เราเท่านั้นที่ได้รับเกียรติอันสูงส่งนี้ พวกเจ้ากลับไป
เตรียมตัวเถอะ ถึงเวลาก็อยาได้ทำให้ข้าชายหน้า ใครที่
ก่อเรื่องทั้งที่รู้อยู่แก่ใจ ข้าไม่ปล่อยเอาไว้นะ!” พูดจบ
ฮ่วนมู่หลี่ก็สะบัดแขนเสื้อแล้วเดินจากไป

ฮ่วนมู่หลี่รู้ข่าวเรื่องฮ่วนชิงไห่แล้ว เขาต้องไปดูเสีย
หน่อยเพื่อให้ลวีชีว์รู้ว่าเขายังเป็นห่วงเป็นใยสองแม่ลูก
อยู่ ตอนนี้คนข้างกายก็มีเพียงลวีชีว์คนเดียวที่ช่วยเขา
ออกความเห็นได้ เขาไม่อาจปล่อยให้นางรู้สึกหมดหวัง
ได้

หลิวเยี่ยสังเกตเห็นฮ่วนมู่หลี่ที่เร่งรีบจากไป หากเดาไม่ผิด
เขาต้องไปเยี่ยมฮ่วนชิงไห่แน่ คาดว่าคงต้องการให้อนุ

สามเดินทางไปด้วย ถึงอย่างไรการเดินทางครั้งนี้ก็ใช้
เวลาหนึ่งเดือน หากมีเรื่องอะไรข้างๆ ก็ยังมีคนฉลาดไว้
ให้ปรึกษาสักคน

ตอนนี้ยิ่งเชื่อมั่นในตัวอีกฝ่ายมากเท่าไร รอจนถึงเวลา
นั้นที่รู้ว่าคนขวางทางเขาก็คืออีกฝ่ายนี้เอง จะยิ่งชิงช้ามาก
ขึ้นเท่านั้น!

ตอนนี้เขาแทบทนรอเห็นภาพฉากนั้นไม่ไหวแล้ว

.....

หอวาริกระ้าง

ฮ่วนมู่หลี่เร่งรีบมาจนถึงหอวาริกระจำง ห้ามบ่าวที่จะเข้าไป
ไปรายงาน

“พาเข้าไปห้องคุณชาย” ตอนนี่วิวี่ต้องอยู่ในห้องซึ่ง
ไหวเป็นแน่ ฮ่วนมู่หลี่คิดว่าเป็นเช่นนั้น

แต่ในฐานะบิดา เขากลับไม่รู้จักทางไปห้องลูกชายก็นับ
ว่าเป็นเรื่องที่น่าเศร้า สิ่งนี้แสดงให้เห็นว่าลูกคนนี้ไม่ได้
ได้รับความสนใจจากเขา

“นายท่านมาถึงแล้วขอรับ” บ่าวพูดอย่างนอบน้อม

ฮ่วนมู่หลีโบกมือให้เขาถอยออกไป จากนั้นผลักประตู
เข้าไปเอง เพิ่งจะเข้าไปก็เห็นใบหน้าตะปุมตะป๋่าเป็นสิ่งที่
แรก

“เจ้าเป็นใครกัน!” ฮ่วนมู่หลีตะโกนขึ้น

“ท่านพี่ นี่ลูกของเราไงเจ้าคะ!” อนุสามที่อยู่ด้านข้างก
อดฮ่วนชิงไห่ไว้แน่น นางสัมผัสได้ว่าลูกของตนกำลังตัว
สั้น

ฮ่วนมู่หลีไม่ได้ขยับเข้าใกล้ ลูกชายเปลี่ยนไปมีรูปลักษณ์
ราวกับผีเสื้อนี้ทำเอาเขาขวัญผวา แต่สิ่งนี้ไม่ได้สำคัญ
อะไร

“ลวีชีว เจ้าเตรียมตัวไปวัดกั้วานกับข้าในวันพรุ่ง”

“ท่านพี่ ไหวเออร์เป็นเช่นนี้จะให้ข้าวางใจไปได้ได้อย่างไร?”

สีหน้าของอนุสามแอบไม่พอใจเล็กน้อย นางไม่ยากเชื่อ
เลยจริงๆ ว่าฮ่วนมู่หลี่จะเอ่ยพูดที่ว่าให้นางทิ้งลูกไปออก
มา

“ได้อย่างไรกัน? นี่ลูกของเรานะ! ข้าหมายความว่าให้
เจ้าไปเตรียมสัมภาระของเจ้ากับชิงไหวต่างหาก พรุ่งนี้ก็
เดินทางไปด้วยกัน เรื่องชิงไหวนั้นจะว่าไปก็ประหลาด
อยู่ดี ๆ กลายเป็นเช่นนี้ได้ได้อย่างไร ต้องไปไหว้พระขอให้
พระโพธิสัตว์ปกปักรักษาคุ้มครองอย่างตั้งใจ จะได้ปัดเป่า

เคราะห์ร้ายออกไป”

อนุสามได้ยินก็เบาใจลงทันที ยังดีที่นายท่านยังเป็นห่วง
เป็นใยไหวเออร์ ไม่ได้รังเกียจไหวเออร์ที่ตอนนี้ใบหน้า
เสียโฉม

“ท่านแม่ ข้าไม่ไป หากคุณชายจื่อเห็นข้าในสภาพแบบนี้
ละก็...” ฮ่วนชิงไหวสะอื้น เขาไม่อาจรับได้หากคนที่เขามี
ใจให้มองด้วยสายตาเย็นชา เขาต้องการให้คุณชายจื่อ
เห็นตนในรูปลักษณะที่ดีที่สุด ให้อีกฝ่ายหลงรักเขา

แต่เห็นได้ชัดเลยว่าฮ่วนชิงไหวประเมินตนเองสูงจนเกิน
ไป แต่ไหนแต่ไรมาจื่อชิงเกอไม่เคยขายตาแลเขา ส่วน

เรื่องรักยังไม่ต้องพูดถึงเลย

“ลูกแม่วางใจเถอะ แค່สวหมวกม่านก็ได้แล้ว จากนั้นก็บอกกับคนอื่นว่าเจ้าเป็นไข้ ต้องสวผ้าปิดหน้าไว้เพื่อไม่ให้แพร่เชื้อให้คนอื่น”

“เอาแบบนี้แหละ!” ฮ่วนมู่หลี่เคาะไม้ตัดสินใจให้ทันที

“พวกเจ้าแม่ลูกสองคนเตรียมตัวให้เรียบร้อย ข้าจะไปเตรียมการก่อน พอถึงเวลาจะสายไม่ได้!” ฮ่วนมู่หลี่รีบจากไปทันที เขาไม่อยากอยู่ต่อแม้แต่หนึ่งเค่อ (15 นาที) ใบหน้าของฮ่วนชิงไหวน่าเกลียดเพียงนี้ น่าสะอิดสะเอียนจริงๆ!

เมื่อเห็นส่วนหมู่หลืจากไปแล้่ว อนุสามก็จับมือส่วนชิง
ไหว“ลูกแม่ แม่รู้ว่เจ้าไม่ย่ากออกไปข้างนอก แต่ครั้งนี้
เราต้องไป สุราเฟิงลู่นี้ไม่มีปัญหา หลังจากทีเยวียหฺรเอา
มันกลับมา แม่ก็ป้อนให้เจ้าด้วยตนเอง มีเฟียงตัวแปร
เดียวเท่านั้นทีเป็นไปได้อือพ่อเจ้าแอบสับเปลี่ยน ของที
พวกเราได้มาเป็นของปลอม อีกร้อยวันนั้นพ่อเจ้าก็ดื่ม
ไปมาก แม่จึงประคองเขาไปพักอีกร้อยง ตอนทีแม่กลับ
ไปอีกรี้ พ่อเจ้าก็ไม่อยู่แล้่ว แม่กลัวว่พ่อเจ้าเริ่มจะสงสัย
พวกเราแล้่ว ดังนั้นไม่ว่าจะอย่างไรครั้งนี้ก็ต้องไป”

บอกได้เลยว่ความคิดของอนุสามละเอียดรอบคอบยิ่ง
แต่ส่วนหมู่หลืกลับไม่ได้ละเอียดถึงปานนั้น ตอนแรกเขา
แค่มาจนมื่นหัว จากนั้นจู่ๆ ก็นึกขึ้นได้ว่ายังไม่ได้จัดการ
เรื่องคนคุ้มกันถึงได้ไปที่ห้องหนังสือ หลังจากนั้นก็ไปหา

จื่อซิงเกอ ต่อมาถึงกลับไปพักที่ห้องตนเอง

จบเล่ม1